

Giới thiệu Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai

Trong một căn phòng tại khách sạn nào đó, trên chiếc ghế sofa là một người đang ngồi hút thuốc, mắt chăm chú nhìn phụ nữ trước mặt. Chung quanh tối đen như mực, chỉ có thể loáng thoáng thấy được hình dáng của người đàn ông nọ, không khí đặc quánh mùi thuốc lá.

"Chẳng phải cô muốn tiền để phẫu thuật cho mẹ cô hay sao? Vậy tới làm đi." Người đàn ông nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng như muốn dò xét cô. Giọng nói trầm thấp khiến con người ta không khỏi chìm đắm vào nó. Cô run rẩy đứng cách anh cả một sải tay.

Nếu như không phải bản thân mẹ cô bị bệnh, nếu như bản thân cô không bị người bạn thân của mình phản bội, không bị người mình tin tưởng nhất, yêu thương nhất bỏ rơi thì bản thân cô cũng sẽ không rơi vào bước đường cùng như hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Phản bội

Trong phòng khách sạn, một người đàn ông ngồi trên ghế sofa, tay cầm một điếu thuốc nhìn người phụ nữ trước mặt. Cả căn phòng một màu đen như mực, chỉ nhìn được hình dáng của người đàn ông kia, mùi thuốc xộc vào mũi.

"Chẳng phải cô muốn tiền để phẫu thuật cho mẹ cô hay sao? Vậy tới làm đi." Người đàn ông nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng như muốn dò xét cô. Giọng nói trầm thấp khiến con người ta không khỏi chìm đắm vào nó. Cô run rẩy đứng cách anh cả một sải tay.

Nếu như không phải bản thân mẹ cô bị bệnh, nếu như bản thân cô không bị người bạn thân của mình phản bội, không bị người mình tin tưởng nhất, yêu thương nhất bỏ rơi thì bản thân cô cũng sẽ không rơi vào bước đường cùng như hôm nay.

* * *

Tối hôm nay, cô nhận được một tin nhắn từ một số máy lạ:

"Đến ngay Âm Dạ, phòng VIP 1 nếu không cô sẽ hối hận." Âm Dạ là một quán bar nhất nhì thành phố, cô từng làm phục vụ ở đây một thời gian nhưng sau này đã nghỉ việc. Cô biết đến đây sẽ không có gì tốt đẹp nhưng không biết vì sao cảm giác bồn chồn khiến cô đứng ngồi không yên nên cô đã quyết định đi tới. Theo tin nhắn cô vào tới phòng VIP 1 ngoài tiếng nhạc xập xình thì đầu cô ong ong như muốn nổ. Cô hít lấy không khí mở cánh cửa kia ra. Nhìn thấy hình ảnh trước mặt cô như điên người. Bạn thân cô cùng với người cô yêu thương nhất đang đây đưa triển miên với nhau cùng với những tiếng rên dâm dăng. Cô cũng đâu phải là loại người dễ bắt nạt, cô ho nhẹ một tiếng dường như hai người kia phát giác được có người đang đến liền ngoảnh mặt đưa mắt nhìn về phía cô.

"Dục Ân..." Người đàn ông kia giống như vừa tỉnh dậy sau cơn mê mẩn, giọng nói khàn khàn gọi tên cô. Còn cô bạn mang danh bạn thân thì đang thâm cười đều sau đó lại giả vờ lên tiếng.

"Dục Ân, không phải..."

Cô nhìn hai người kia liền thâm cười lạnh một cái, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng:

"Hừm, không phải cái gì?"

"Dục Ân, nghe anh giải thích anh và cô ấy không như em tưởng đâu." Người đàn ông kia bối rối không biết làm thế nào.

Cô và Vệ Đường chính xác là chỉ còn một tháng nữa là sắp kết hôn, cô lại vừa mới đi công tác về bởi vì sức khỏe của mẹ ngày càng một yếu đi. Đang có ý định bảo với anh ta sẽ đổi ngày cưới dành khoản tiền cô để chữa bệnh cho mẹ hoặc có thể vay anh ta một ít tiền. Cũng may rằng là hai người còn chưa kết hôn. Khoảng thời gian hai năm yêu nhau nhưng cô và anh ta lại chưa từng đi tới bước cuối cùng. Cô nhìn lại người đàn ông kia một lần nữa sau đó lại nhìn cô bạn mang danh bạn thân của mình tiến tới nhẹ nhàng ngồi cách bọn họ một mét:

"Hai người đang uống rượu, có thể cho tôi uống cùng được không?" Cô nói xong hai người kia nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, cứ tưởng rằng cô sẽ làm loạn lên nhưng không ngờ cô lại phản ứng như chẳng có gì. Người đàn ông vội đứng dậy sửa sang lại quần áo, người phụ nữ kia cũng vậy.

"À, Đường Vệ tôi có mua cho anh một ít bò khô loại mà anh thích nhất. Hân Vi, tôi cũng mua cho cô một ít loại trà mà cô thích nhất." Cô bạn nghe nói vậy thì mặt tức đến tím tái lần này cô ta muốn cô tức giận rồi rời khỏi anh nhưng không ngờ cô lại làm vậy. Đường Vệ dường như cảm thấy thoát khỏi nguy hiểm liền thở một hơi nhẹ nhàng, còn chưa xong thì cô lại nói tiếp:

"Còn nữa, về sau không ai nọ ai, đường ai người ấy đi." Đồ người khác dùng rồi cô không thích dùng lại, người mình bỏ đi thì phải nhường cho người kém may mắn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 2: Kích tình 18+

Lúc vừa ra khỏi phòng thì đúng lúc nhận được điện thoại của bệnh viện.

"Cô Dục Ân, mẹ cô đang trong tình trạng nguy kịch mong cô chuẩn bị chi phí cho cuộc phẫu thuật nếu không chúng tôi không dám hành động." Đầu cô như nổ tung lên, tiền viện phí lần trước cô còn chưa gom đủ lần này thì làm sao mà gom nổi, cô phải nhanh chóng tìm cách nếu không mẹ cô sẽ nguy kịch mất. Mắt cô bỗng nhoe đi cô gần như sắp khóc thì bên tai lại nghe thấy một giọng khàn khàn.

"Giúp tôi, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi." Cô ngược mắt lên nhìn người đàn ông trước mặt mình. Nhìn từ khuôn mặt anh ta tới giọng điệu thì tới chín mươi phần trăm là trúng xuân

được. Cô suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

"Được tôi giúp anh chỉ cần anh đưa cho tôi năm mươi tí."

"Được."

Cô bây giờ lại nhìn người đàn ông trước mặt một lần nữa khỏi thuốc toà ra khắp phòng làm cô không nhìn rõ mặt của người đàn ông trước mặt mình, cũng không biết biểu cảm trên khuôn mặt của anh ta như thế nào. Nhưng có một điều cô chắc chắn rằng có lẽ anh ta sắp không chịu được nữa rồi. Nhưng cô vẫn còn một điều muốn hỏi.

"Dùng tay được không?" Cô hỏi rất nhỏ sợ rằng anh ta lại nổi dậy. Anh nhìn cô bằng ánh mắt dò xét sau đó hỏi lại.

"Cô biết làm?"

"Biết!!" Cô nói một câu rất chắc nịch so với bán thân thì tội cái tay một xú còn hơn.

"Vậy bắt đầu đi."

Đây là lần đầu tiên cô làm chuyện như thế này, cô người cô run nhẹ tiến đến chỗ anh đang ngồi bắt đầu lần mò coi chiếc thắt lưng của anh ra. Cô vô tình đụng trúng cậu nhỏ của anh, chỗ đó đã căng cứng rồi.

"Nhanh lên." Thấy cô hơi thất thần anh giọng khàn khàn lên tiếng. Cô hít một hơi thật sâu gỡ sạch những thứ vướng mắc trên người anh. Bắt đầu với công việc của mình. Cả bàn tay cô căng cứng nắm lấy cậu nhỏ của anh bắt đầu giúp anh. Vừa làm cô vừa toát mồ hôi hột, cả bàn tay cô mồi như nhưng hình như vẫn chưa thoả mãn anh. Không biết là do xuân được quá mạnh hay là cô dùng tay không thoả mãn được anh, anh liền không nói một lời mà ném cô lên trên giường. Chiếc váy của cô bị anh xé thành nhiều mảnh nhỏ. Trong lúc cô đang tỉnh trạng ngơ ngác.

"Không được, tôi còn chưa chuẩn bị!"

Anh nhìn cô một lúc nhưng lại không để ý trực tiếp hôn cô, đôi môi cánh đào bị hôn tới tấp làm cho đỏ rưng cả lên. Nhìn anh thật sự rất hưng hân. Tiếp đến anh bắt đầu lần mò cả cơ thể cô, mút nụ hoa mê người cho tới vòng eo thon gọn, toàn bộ cơ thể đều thấy mùi của anh. Anh đột nhiên xâm chiếm cô. Nơi hoa cúc có thêm vật lạ cô không khỏi kinh hãi hét lên.

"Đau.."

Anh đột nhiên dừng lại nhìn người phụ nữ trước mặt.

"Lần đầu?" Cô không nói gì chỉ gạt nhẹ đầu anh gần như sừng sốt cứ nghĩ rằng cô gái đến những nơi như thế này làm gì còn trinh. Sau đó anh đột nhiên cười nhẹ nhàng rồi hôn lên trán cô nói:

"Ngoan, thả lỏng một chút rồi sẽ hết đau ngay lập tức." Không biết vì sao cô lại nghe lời anh rồi thả lỏng, trên chiếc giường hai người không một mảnh áo che thân như đang giằng co với nhau, anh mút mát khắp cơ thể cô để lại trên người những dấu vết lại xanh tím. Một lúc sau con kích tình đạt đến khoái cảm, những tiếng rên mê người cùng với tiếng mưa phùn ngoài kia khiến con người ta không khỏi đỏ mặt. Không biết qua bao lâu khắp thân thể của hai người đều ướt át, mồ hôi chảy dài cô mệt mỏi nằm cạnh anh để mặc anh ôm cô vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về*, *Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Mẹ, bố con đâu cái thằng cha khốn nạn á?

Sáng hôm sau tỉnh dậy cả người cô đau âm ỉ, trong trí nhớ cô vẫn còn nhớ như in tối hôm qua, từ cậu nhỏ của anh to như thế nào cho tới lúc anh bắn cái "kia" vào người cô. Đến bây giờ cô vẫn còn đỏ mặt, lết cái thân tàn tạ xuống giường vào phòng tắm rửa, nhìn bản thân mình trong gương trên người toàn bộ đều là dấu vết của cuộc kích tình tối qua. Tắm xong cô liền ra ngoài thì thấy một tấm thẻ ngân hàng ở trên bàn cùng với dòng chữ trong kia có 50 tỉ.

Năm năm sau....

Tại sân bay Nội Bài một cô gái xinh đẹp trên mặt luôn mang ý cười cùng với một cô bé gái đi bên cạnh còn nhỏ tuổi nhưng trên mặt lại rất sắc sảo.

"Mẹ, bố con đâu cái thằng cha khốn nạn á."

Cô nhìn đứa con của mình mà bất cười:

"Hạ Nhi không được nói như vậy không được phép nói tục."

"Hừ, không thêm"

Năm năm trước cô bỏ đi tới bệnh viện dành số tiền kia chữa trị cho mẹ rồi sau đó cô lấy số tiền còn lại cùng mẹ cô bỏ ra nước ngoài nhưng lại không ngờ rằng trong mình lại mang một dòng máu khác. Mẹ cô tháng trước đã về nước trước vì nghe nói có việc gì đột xuất. Cô con gái này chính là kết quả tình một đêm. Bây giờ cô trở về chính là để bắt đầu lại từ đầu.

"Mẹ, chúng ta đi tìm bố con." Cô bé nhìn cô nói với ánh mắt kiên quyết.

"Không tìm có được không mẹ biết là con cần một người bố nhưng mà..." Cô ái ngại nhìn Hạ Nhi thật ra cô còn không nhớ người đàn ông kia có khuôn mặt như thế nào thì làm sao mà tìm được. Nếu tìm được người ta nói mình ăn ốc đồ vỏ cũng không bằng.

"Thật ra mẹ không biết người đàn ông kia là ai chứ gì." Hạ Nhi liếc cô một cái với ánh mắt không coi ai vào mắt.

"Con biết rồi hả." Thấy Hạ Nhi nói vậy cô càng ái ngại hơn.

" Mẹ nghĩ IQ của con thấp như mẹ hả?"

" Cái con ranh này..."

" Ma mi thân mến, mẹ có nhầm hay không sao tới giờ vẫn không thấy bà ngoại đâu."

" Chắc là ngoại con sắp tới rồi."

Tiếng đồng hồ cứ tích tắc trôi qua nhưng vẫn không thấy bóng dáng của bà ngoại thân mến đâu. Hạ Nhi nhìn cô bằng ánh mắt không thể hiểu nổi. Nếu như biết địa chỉ nhà thì mẹ con cô đã bắt taxi về thẳng nhưng địa chỉ nhà cũng không biết điện thoại cho mẹ cô này giờ thì không ai nghe.

" Mẹ, ruốt cuộc mẹ có nhầm mùi giờ không đây."

"..." Ách...cô xem nhầm mùi giờ. Không cần cô nói nhìn biểu hiện của cô thì Hạ Nhi cũng đã rõ rồi.

" Ruốt cuộc tới lúc nào bà ngoại mới tới. Thôi mẹ con chúng ta thuê khách sạn trước đi chứ chờ chẳng biết lúc nào đâu." Nghe Hạ Nhi nói vậy cô suy ngẫm một hồi liền gạt đầu đồng ý bắt taxi đến khách sạn gần nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Mùi hương

Vừa đến sảnh khách sạn cô vô tình ngửi thấy một mùi hương rất thơm, mùi giống như mùi của người đàn ông tối hôm đó. Nhưng lúc đó lại không có ai, chẳng lẽ là cô sinh ảo giác hay là mùi này rất phổ biến ở Việt Nam hiện nay? Cô thất thần mất năm giây thì bị Hạ Nhi kéo tay áo.

" Mẹ, lấy chìa khoá phòng." Đường như nhận thấy sự thất thố của mình cùng nụ cười gượng của nhân viên cô quay lại xin lỗi rồi trực tiếp lấy chìa khoá.

" Mẹ."

" Hừm."

" Mẹ có phải thấy người đàn ông kia không." Hạ Nhi nhìn cô bằng ánh mắt dò xét cô cũng không dấu diếm mà nói thật:

" Lúc này mẹ ngửi thấy mùi của người đàn ông năm đó nhưng không biết có chắc không? Mùi nhẹ nhẹ của khói thuốc cộng với mùi hương của hoa oải hương. Nếu mẹ không nhầm thì là vậy nhưng vẫn còn một mùi nữa mẹ không đoán ra."

" Mẹ, mẹ về phòng trước đi con đi đây tí."

" Nè..." Cô còn chưa kịp nói xong thì đã không thấy bóng dáng của con bé đâu.

Trong khi cô đang ngồi sốt ruột lo lắng thì Hạ Nhi đang đứng ở dưới sảnh khách sạn nói chuyện với một người đàn ông.

" Chú ơi, cháu bị lạc mất mẹ rồi." Cô bé vừa nói với giọng sắp khóc vừa meo máo.

Anh nhìn cô bé trước mặt mình bỗng nhiên lại xiêu lòng. Anh cúi xuống nhìn cô bé rồi lại xoa đầu nói với giọng an ủi.

" Vậy cháu có biết mẹ cháu ở đâu không chú đưa về." Hạ Nhi giả vờ lắc đầu như thật sự không biết vừa khóc thút thít.

" Vậy cháu có biết số điện thoại hay liên quan gì tới gia đình không."

" Mẹ con cháu vừa mới về nước còn chưa biết ai hết. Mẹ cháu bảo đặt phòng xong sẽ quay lại tìm cháu nhưng mà cháu lỡ đi chơi mất nên bây giờ mới lạc mất mẹ."

Anh có vẻ trầm ngâm nhìn cô bé trước mặt mình sau đó cất giọng lên tiếng.

" Hay là cháu về nhà chú ở tạm, chú sẽ cho người tìm mẹ cháu. Được không?"

Hạ Nhi cười thầm vì cuối cùng cũng đã đạt được mục đích. Nhưng mà vẫn giả vờ lo lắng.

" Nếu như...nếu như...mẹ cháu lo lắng thì sao?"

"Cháu cứ miêu tả mẹ cháu trông như thế nào chú lập tức sẽ cho người đi tìm"

" Vâng ạ." Hạ Nhi bắt đầu miêu tả cô nào là đáng người mảnh khảnh nước da trắng hồng, rồi tóc dài ngang lưng, mẹ còn rất là xinh,.. nói chung cô bé tâng bốc cô lên đến tận mây xanh. Nói xong cô bé còn nhấn mạnh câu:

" Mẹ cháu còn chưa ai hốt. Chú nhớ tìm mẹ hộ cháu với."

Anh gạt đầu đồng ý với Hạ Nhi sau đó đưa cô bé về nhà anh.

Trong khách sạn, cô cứ nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ, đã hai tiếng trôi qua mà con bé vẫn chưa về. Cô cũng đã tìm khắp khách sạn đến quầy nhân viên thì họ bảo là vừa có một người đàn ông đã bế cô bé đi, cô hoảng sợ chuẩn bị gọi điện báo cảnh sát thì lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên.

" Alo."

" Xin hỏi, cô có phải là mẹ của bé Hạ Nhi không ạ."

" Là tôi." Trong lòng cô bắt đầu lo sợ, chẳng lẽ là bắt cóc tổng tiền.

" À, con nhà cô đi lạc nên tôi đã đưa bé trở về nhà tôi. Cô sáng mai cứ đến số nhà X đường XY tôi đón cô bé."

" Không cần đâu, tôi có thể tới ngay bây giờ." Nói xong cô liền ra khỏi khách sạn phóng xe đi. Nhưng có một điều cô rất thắc mắc, ruột cuộc là Hạ Nhi đi lạc thật hay không hay là nó còn có ý đồ khác?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ở lại

Cô tới theo địa chỉ như lời đàn ông nói trong điện thoại. Đứng trước một ngôi nhà khiến cô không khỏi trợn tròn mắt. Cái này chắc không phải nhà nữa mà chắc là biệt thự. Đi vào bấm chuông một lúc thì thấy có người ra mở cửa là một bà vú trung niên tầm năm mươi tuổi.

" Xin hỏi, cô tìm ai ạ."

" Dạ, cháu tìm chủ của ngôi nhà này." Không biết tên của người đàn ông kia nên cô đành xưng hô như vậy. Vú đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới sau đó mở lời.

" Cô chờ tôi một chút tôi vào báo với cậu chủ."

Một lúc sau vú mở cửa cho cô đi vào. Bên ngoài mild thế nào thì bên trong trầm bấy nhiêu. Toàn bộ đồ dùng trong nhà đều một màu đen trắng không hề pha lẫn một màu khác. Cô không kìm được liếc mắt đưa nhìn xung quanh. Càng nhìn cô càng cảm thấy lạnh lẽo con rùng mình tự nhiên nổi lên. Chắc chủ nhân của ngôi nhà này không phải là một thằng biến thái cuồng đen đầy chứ.

Đang suy nghĩ miên man thì một giọng nói cắt đứt suy nghĩ của cô.

" Cô tới rồi." Cái giọng nói trầm thấp, cái mùi hương trên người anh ta quả là rất quen thuộc. Cô giật mình nhớ ra cái mùi mà cô từng ngửi thấy ở khách sạn sau đó lại liếc mắt sang nhìn Hạ Nhi đang chạy lon ton lại.

" Mẹ." Cô chạy lại ôm Hạ Nhi giống như rằng là hai mẹ con lạc nhau thật lại nghiêng răng nghiêng lợi nói thì thầm với đứa con gái bé bỏng của mình:

" Xem như con lại hại." Đáp lại lời nói của cô là một nụ cười tươi rói của Hạ Nhi.

Ôm ấp biểu thị tình cảm mẹ con thấm thiết xong cô liền ngược mặt lên nhìn người đàn ông trước mặt:

" Cảm ơn anh đã giúp tôi, nếu không tôi không biết làm thế nào." Càng nhìn kĩ càng cảm thấy anh rất đẹp trai, hôm nay anh ở nhà chỉ mặc một bộ quần áo thể thao nhưng lại rất cuốn hút, miệng cô thiếu chút nữa là chảy cả nước miếng ra.

" Không có gì." Anh nhìn cô rồi gật đầu một cái thì không khí lại đột nhiên im lặng. Cô đang định nói vậy mẹ con tôi về đây, có thời gian sẽ mời anh một bữa cơm để cảm ơn thì bên ngoài bỗng nhiên sấm chớp đùng đùng, mưa bắt đầu tuôn như xối xả. Cô đen mặt nhìn cô con gái của mình.

" Mẹ hay là tối nay chúng ta ở lại đây đi. Không biết chú đẹp trai có phiền?" Cô áy náy nhìn người đàn ông kia rồi lại quay sang nói với đứa con gái của mình.

" Hạ Nhi, không được làm phiền người ta. Chúng ta về thôi."

Đang định kéo con ra ngoài thì bỗng nhiên anh mở miệng.

" Hình như là cô đi taxi tới đây, bây giờ trở về cũng không an toàn hay là cô cứ ở lại đây sáng mai trở về cũng được." Hạ Nhi ở trong lòng cô cũng đã gật gù mắt cũng đã ươn ướt nước giống như là cô bé rất sợ sấm. Cô trợn mắt nhìn Hạ Nhi, con bé này thấy gián còn ngồi trước mặt nó bảo là rất đáng yêu nữa mà. Sao cô sinh nó ra nuôi nấng nó tới bây giờ mà lại không biết nó sợ sấm nhỉ.

" Vậy cũng được, cảm ơn anh."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gia đình

Quyết định ở lại nhà anh ta là một quyết định cô cảm thấy không đúng đắn một chút nào. Tình cảnh hiện tại bây giờ thật sự khiến người khác rất khó chịu. Ba người cùng ngồi trên ghế sofa xem hoạt hình Đôremon. Cô thật sự không biết cô con gái của cô thật sự đang nghĩ gì.

Một tiếng trước, lúc cô đồng ý ở lại nhà anh ta. Hạ Nhi bảo buồn ngủ thế là anh ta mở miệng bảo với cô rằng là:

" Cả căn nhà chỉ có một phòng lầu hai không sử dụng. Nếu không để ý hay là tôi bảo vú đưa chăn và gối ra, tối nay cô tạm ngủ lại ở sofa dù gì sofa cũng rất rộng đủ để mẹ con cô nằm." Tính cách anh từ trước tới giờ đều không muốn người khác đụng vào đồ của mình. Nói gì cho người khác vào phòng của mình ngủ.

Cô nhìn anh ta mặt đầy vạch đen, cô thật sự không thấy người nào mà thẳng thắn như anh. Cô cười gượng gạo trả lời:

" Không sao, vốn ngủ sofa cũng được." Nhưng chỉ mình cô đồng ý, đứa con của cô lại chưa bao giờ đồng ý.

" Con muốn ngủ với chú đẹp trai " Hạ Nhi dùng cái mặt sắp khóc phụng phịu lên tiếng, dùng đôi mắt ứa nước nhìn cô và anh. Cô nhìn anh bằng ánh mắt áy náy:

" Thật xin lỗi, anh đừng để ý nó."

" Không sao." Khi anh và cô kết thúc xem như Hạ Nhi chưa nói gì, thì cô bé lại gồng mặt nhìn cô như muốn hét lên.

" Mẹ xem Hạ Nhi là đứa trẻ hư phải không? Con không phải là một đứa trẻ như bao đứa trẻ khác phải không. Từ lúc sinh ra tới giờ con chưa bao giờ được gặp bố cũng chưa bao giờ nghe mẹ nói về bố. Con muốn có tình thương của cha, con muốn có." Nói xong đột nhiên Hạ Nhi khóc óa lên rồi ôm chân người đàn ông kia. Cô cứ cảm thấy sai sai nhưng lại không biết sai chỗ nào. Cảm giác áy náy lên hơn nên cô ôm Hạ Nhi vừa ôm vừa nói:

" Là mẹ không tốt để con thiệt thòi. Là mẹ không tốt."

" Chú đẹp trai, hôm nay chú ngủ với mẹ con con được không." Cô và anh lập tức đen mặt, chẳng phải lúc này còn khóc um xum sao. Sao bây giờ lại cười rồi. Từ chối cũng không tiện nên anh nhẹ nhàng cho ra ý kiến:

" Hay là ba người chúng ta cùng chơi game, tối hôm nay quyết định không ngủ." Anh ra ý kiến này là cứ nghĩ rằng một lúc nữa đứa bé tự động ngủ. Nhưng là mẹ của Hạ Nhi thì cô làm sao mà không biết tính cách của đứa bé này. Nó phải chơi tới lúc chán mới thôi!!!

" Ba người là gia đình phải không ạ." Hạ Nhi lập tức cười vui mừng nói. Anh có thể nghĩ xuất phát từ thiếu tình yêu gia đình cô bé mới như vậy. Nhưng suy nghĩ của cô lại khác, cô biết mình cần cầu, mình bị chính đứa con gái của mình lừa!!

Nhìn lại tình cảnh hiện tại, đã ba giờ sáng nhưng vẫn còn chưa ngủ, Hạ Nhi đang chơi trò máy bay với anh, còn cô đang tựa đầu vào ghế sắp ngủ.

" Mẹ, lại đây." Hạ Nhi ngồi trên đầu người đàn ông cô hét kéo cô thoát khỏi con buồn ngủ.

Thế là cô lại phải lại chỗ họ chơi trò tàu hoả, nhưng mà lại rất giống gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mất mặt

Hậu quả của việc cả đêm không ngủ đó chính là mất tâm, cả người cứ uể oải như kiểu xác chết trôi sông. Đối với cô thì là như vậy nhưng đối với hai người kia giống như kiểu không có chuyện gì vẫn cứ nói chuyện vui vẻ bình thường. Lúc ra về cô còn xin lỗi cũng như cảm ơn anh ta đang có ý định lúc nào rảnh sẽ mời anh ta một bữa cơm. Nhưng anh ta lại từ chối, trong lòng cô cũng nghĩ như vậy cũng đỡ tốn tiền nào ngờ đứa con gái Hạ Nhi của cô mặt mếu ôm lấy chân của anh vừa nói giống như giọng sắp khóc.

" Chú đẹp trai không muốn gặp lại cháu nữa phải không. Chẳng lẽ cháu rất xấu hay là không ngoan khiến chú không thích."

Anh không hề tỏ vẻ bối rối mà ôm lấy Hạ Nhi nói:

" Vậy chú đẹp trai hứa lúc nào rảnh sẽ đưa Hạ Nhi đi chơi nha."

Câu nói còn chưa dứt khỏi miệng thì thái độ của Hạ Nhi lập tức thay đổi, nhoeo miệng cười nói:

" Vậy chú với mẹ cháu trao đổi số điện thoại với nhau đi." Bắt đầu từ đây anh hình như mới biết mình đi lừa. Vì không muốn Hạ Nhi khóc một lần nữa thế là hai người quyết định trao đổi số điện thoại thế là đến lúc trao đổi số điện thoại lại khiến hai người khó xử bởi vì hai người họ không biết tên của nhau!! Nói chính xác là đã nói chuyện với nhau mười mấy tiếng đồng hồ nhưng mà chỉ xưng anh với tôi hoặc cô với tôi. Cô nhìn anh hân hạnh nói giống như kiểu vừa mới gặp:

" Xin chào, tôi là Dục Ân."

" Ân Nhất."

Giới thiệu chào hỏi xong thì cô mở cửa bước ra ngoài. Vì vừa dứt cơn mưa nên không khí vẫn còn ẩm mang theo chút hơi lạnh. Đi được một vài bước cả người cô run nhẹ lên. Thấy vậy, anh liền gọi cho thư kí lái xe đưa cô về. Ngồi lên xe vừa đi vừa gọi cho mẹ để lấy địa chỉ nhà. Tiếng chuông đổ được ba giây thì bên kia đã nghe thấy giọng khùng bố.

" Dục Ân, gan con có phải lớn bằng trời rồi không."

Chỉ là hôm qua không để ý nên không để ý của mẹ cô thôi mà làm sao phải gắt như vậy.

" Mẹ nói cái địa chỉ nhà đi, con về bây giờ ạ." Cô dùng một câu nói khác để lảng tránh câu hỏi của mẹ cô. Mẹ cô dùng như cũng không để ý nữa liền nói cho cô địa chỉ nhà và bảo cô đến đó. Cô truyền lại địa chỉ nhà cho thư kí của anh ta rồi bảo anh ta đưa đến đó. Về tới nhà, cô gửi lời cảm ơn tới anh và cậu thư kí không nghĩ nhiều vào nhà cô lập tức vào phòng mẹ cô đã dọn sẵn cho cô mà ngủ một giấc thật ngon.

Đến chiều tối, cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Là Hà Vy cô bạn thân của cô.

" Năm phút nữa tới nhà cậu, chuẩn bị đi rồi chúng ta cùng đi nhậu."

Tin cô về đưa chưa gì đã truyền đến tai của cô nàng này chắc chắn là mẹ cô đã thông báo cho họ biết. Tối đến ngồi ăn ở mấy quán ven đường. Cô và Hà My uống đến không biết trời đất gì hết lớn này tới lớn khác cho đến lúc hết gần hai thùng bia mới chịu dừng lại, ai cũng trong tình trạng say khướt. Trên đường đi về cứ nói luyên thuyên không ngừng khiến mười người đi đường thì cũng phải chín người ngoái đầu lại nhìn một cái. Cho tới khi đi tới một căn nhà hoang. Thần kinh cô bắt đầu không chạy nữa thì phía trước lại có một bóng người đi tới. Là một người đàn ông, cô chỉ thấy một người đàn ông đi lại phía cô. Từ trong túi trái rút ra một con dao sắc nhọn. Cô nhướn mày lên một cái sau đó bỗng nhiên nhìn người đàn ông kia cười hi hi. Tưởng gì chứ cướp người cướp của thì đối với cô là một chuyện rất dễ dàng. Cô nhìn sang cô bạn thân của mình cũng đang thấy nó cười rất ranh ma. Thế là hai bọn họ bắt đầu tiến lên phía trước.

" Ê, cậu em trai đang đi cướp sao? Là cướp người hay cướp của."

"Con dao trên tay em có vẻ nhìn sắc nhọn nhỉ? Nhưng nghĩ thế nào có nhanh bằng chân của chị đây không?"

Hai người bọn cô chạy lên đập một phát chiếc dao kia bay xa tận ba mẹ. Một người chạy lên đập vào bụng người kia. Đánh không đánh khi người đàn ông kia ngã xuống đất rồi thì lại trêu đùa. Làm cho người đàn ông kia cảm thấy giống như đang xì nhục nghề nghiệp của mình. Trêu đùa xong thì hai người kia đập cho người đàn ông kia mặt mũi bầm dập rồi bỏ đi.

Cái cảnh tượng không may này lại chính bị anh nhìn thấy. Anh ngồi trong xe thăm run người: ai chắc lấy được hai cô nàng kia có lẽ nghiệp tám kiếp.

Mọi chuyện sẽ rất tốt đẹp nếu cô hôm đó không đi phỏng vấn xin việc. Mấy ngày trước cô tìm thấy một tờ báo viết rằng công ty HPT đang tìm trợ lý cho tổng giám đốc. Cô cũng muốn xem xem rốt cuộc năng lực của mình tới đâu thế là tới báo danh. Trước khi đi cô cũng có thông báo cho đứa con gái của mình và người mẹ già rằng là tới công ty HPT xin việc. Thế là lúc cô đến công ty, phỏng vấn trong tình trạng lo lắng thì hai bà cháu nhà này lại được anh dẫn đi ăn kem. Anh chính là giám đốc của công ty HPT này. Lúc cô phỏng vấn xong xuôi ra ngoài thì thấy anh đang bông Hạ Nhi, còn mẹ cô thì đi bên cạnh nói cái gì đó. Nói thật càng nhìn anh càng đẹp trai, tự nhiên giây phút đó cô muốn đề anh ra mà cưỡng hiếp. Chỉ là cái suy nghĩ kia vừa loé qua đầu thì anh lập tức quay lại nhìn cô. Giây phút đó cô cảm thấy thật sự rất mất mặt. Cô tiến đến nói chuyện vờ như cái suy nghĩ kia không phải là do cô nghĩ:

"Sao hai người lại tới đây." Thấy cô thì Hạ Nhi chạy lại rồi mồm cứ ngoa ngoắt:

"Mẹ ơi, Chú đẹp trai dẫn con và bà đi ăn kem ngon lắm. Lúc nãy con còn nói cho chú ấy biết là mẹ đang phỏng vấn xin việc ở đây. Rồi chú ấy còn bảo là chú ấy cũng làm việc ở đây. Nếu mẹ được tuyển vào thì có đồng nghiệp làm cùng rồi đây." Nghe nói vậy, cô quay sang nhìn anh cười cười:

"Anh cũng làm việc ở đây à. Vậy là có đồng nghiệp cùng làm rồi nếu như tôi được tuyển dụng." Câu nói còn chưa dứt thì đã thấy một người đàn ông đi lại, chính là người mà hôm đó đã đưa cô về nhà.

"Giám đốc, đến giờ họp rồi." Nghe xong câu nói kia cô như chết điếng, giọng kiểu sấm nổ ngang tai. Cô dường như không tin vào tai mình, ngược mặt lên nhìn anh. Đáp lại cô chỉ là một nụ cười. Một lần nữa cô lại cảm thấy mất mặt. Phải nói là mặt cũng chả còn nữa nói gì mất.

"Chú đẹp trai phải đi làm rồi à. Vậy lời hứa trưa nay chú nhớ nha. Tối giờ trưa con và mẹ tới đón chú." Anh xoa đầu Hạ Nhi rồi gạt đầu sau đó bước đi. Còn cô vẫn còn như chết lạng tại chỗ. Mẹ cô không kim được đánh cô một cái:

"Đừng có nhìn si mê như vậy. Đứng là làm mất mặt nhưng mà nhìn cũng được. Thích không? Theo đuổi đi."

Cô nhìn mẹ gạt đầu chắc nịch một cái:

"Thích. Nhưng mà theo đuổi được sao?"

"Con lo cái gì, chẳng phải còn mẹ và Hạ Nhi hay sao. Hai trợ thủ đắc lực thế này mà."

Cô nhìn qua mẹ rồi nhìn qua Hạ Nhi, nói thật cô đúng là có trợ thủ đắc lực thật.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cô giữ lại chút liêm sỉ cuối cùng đi!

Đúng mười một giờ trưa cô cùng Hạ Nhi tới công ty của anh. Vì không muốn làm phiền anh làm việc nên cô chỉ có thể ngồi ở sảnh chờ. Chờ đúng mười một giờ ba mươi chưa thấy anh xuống còn đang định lấy điện thoại ra gọi cho anh thì lại thấy anh cùng thư kí đi ra. Cô còn chưa kịp phản ứng thì Hạ Nhi đã chạy lại ôm anh. Cô tỏ ra như không có gì nhưng mà cái ánh mắt mọi người nhìn cô khiến cô không biết làm thế nào. Nghi hoặc có, khó hiểu có, ngưỡng mộ có nhưng căm ghét cũng có. Như kiểu chột dạ cô liền nhanh chân đi lại chỗ anh. Ba người họ như một gia đình đi ra khỏi công ty.

"Chút nữa chúng ta đi ăn ở đâu." Vừa ngồi lên xe cô đã nghĩ tới vấn đề ăn uống. Và vị trí xe là cô ngồi ghế bên cạnh tài xế, còn Hạ Nhi và anh ta ngồi ở ghế phía sau. Trong đầu cô hiện lên bao nhiêu món ngon cô đã lâu chưa được ăn. Nào là phở cuốn, bún chả nướng, bánh mướt Hà Nội, cá hấp dưa, bạch tuộc xào hành,... Nghĩ thôi cũng đã muốn chảy cả nước miếng rồi.

"Cô có thể thu lại cái bản mặt ham ăn của cô được không?"

Cô dường như ý thức được hành động của mình liền im lặng lại. Không khí trong xe im lặng đến kì lạ thì giọng nói trẻ con của Hạ Nhi vang lên:

"Chú đẹp trai ơi, chú có bạn gái hay là vợ chưa?"

Anh nheo mắt nhìn bạn nhỏ bên cạnh mình.

"Nhìn chú già vậy sao?"

Con bé vừa gạt đầu vừa nói:

"Vâng, nhìn chú già bố con vậy." Cô ngồi ở ghế phía trước gần như bật cười, nhưng mà vì giữ phép lịch sự nên đành phải nín nhịn. Đang vật vờ nín cười thì con gái cô lại lên tiếng tiếp:

"Chú thấy cháu thế nào? Dễ thương không? Đẹp không?"

Anh gạt đầu biểu thị xem như dễ thương, đẹp. Hạ Nhi lại hỏi tiếp:

"Vậy mẹ cháu như thế nào? Xinh không? Nghe hỏi vậy, tai cô vênh lên như kiểu nghe được vạ dấm. Anh suy tư nhìn cô sau đó nói một câu:

"Xấu chết đi được." Anh trợ lý và Hạ Nhi cười như được mùa còn mặt cô thì đen như đất nòi.

"Anh xem, thật ra khuôn mặt nổi cũng không tới nỗi xin đẹp nhưng cũng rất ưa nhìn, bản tính còn rất lương thiện, còn biết nấu ăn nữa." Cô tự bảo chữa để vớt hình tượng của mình trong mắt anh ta.

"Đúng vậy. Mẹ con nấu ăn rất ngon." Hạ Nhi cũng phụ họa theo nhưng có vẻ anh lại không thêm đề ý. Mặt cô lại đem thêm mấy phần, ngồi trong xe thêm giây phút nào nữa chắc cô tức bẽ phôi. Đúng lúc đấy, chiếc xe cũng dừng lại trước một nhà hàng sang trọng. Cô không nói lời nào, một bước hai bước xuống xe.

Vừa vào đến sảnh nhà hàng thì bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về phía cô hầu như đều ganh tị, chẳng lẽ người đàn ông này được chào đón như vậy sao? Mọi thắc mắc của cô đều được giải quyết khi tới phòng ăn dành cho khách VIP và đến ngay cả chủ quán cũng đích thân ra tiếp đón anh ta.

"Giám đốc Ân, không biết hôm nay anh dùng gì."

Cứ nghĩ rằng khi chủ quán hỏi câu kia thì anh sẽ quay sang nói với cô "bữa ăn hôm nay do cô ấy quyết định." Ai dè anh lại không thêm đề ý đến cô mà chỉ hỏi xem Hạ Nhi ăn gì rồi gọi lên, cứ xem như rằng cô là không khí.

Muốn tiếp cận một người đàn ông thì đầu tiên là phải ở bên anh ta. Như vị trí trợ lý giám đốc bây giờ chẳng hạn. Cô không kìm được tò mò liền hỏi anh.

"Không biết với năng lực của tôi có thể trúng tuyển vị trí trợ lý của anh không?"

Anh nhướn mày nhìn cô một cái sau đó nhàn nhạt trả lời:

"Năng lực của cô như thế nào? Kinh nghiệm có không? Quan trọng là khi trúng tuyển thì cô làm được gì?"

"Bằng đồ, ngoại ngữ tốt, mặc dù kinh nghiệm còn ít nhưng tôi sẽ cố gắng. Nếu trúng tuyển thì tôi có thể làm mọi việc anh yêu cầu, còn nữa..." Cô vừa nói vừa tỏ vẻ nham hiểm nhìn anh "tôi còn có thể lên giường."

"Cô giữ lại chút liêm sỉ cuối cùng đi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bị chèn ép

Kể từ hôm ấy trở đi, cô cũng không còn hi vọng nào về việc được tuyển dụng vào công ty, cũng chẳng nghĩ về cơ hội để gần anh. Đúng như cô dự đoán cô trượt khỏi vị trí thư kí nhưng lại được tuyển vào làm ở bộ phận thư kí. Cô không hiểu anh rốt cuộc đang muốn làm cái gì cho đến khi tới công ty làm việc. Cô thật sự sốc muốn chết:

"Cô Dục Ân, lấy cho tôi ly nước."

"Cô Dục Ân, làm phiền cô đi mua cho tôi ly cà phê."

"Cô Dục Ân, cô tới bộ phận tài vụ lấy cho tôi cái tờ sắp xếp lịch trình."

"Cô Dục Ân..."

Một cô Dục Ân hai cô Dục Ân, cô chỉ trong mấy ngày lại liên tục bị xoay như chong chóng. Thật sự họ xem cô là chân sai vặt. Hôm nay cô quyết định không tới công ty làm việc, ở nhà nghỉ ngơi, ngủ một giấc thật thoải mái.

"Reng...reng..." tiếng chuông báo giờ vang lên đúng giờ đang muốn Ngủ thêm ít phút thì đúng lúc mẹ cô vào đánh thức cô dậy.

"Chẳng lẽ con không muốn dậy đi làm nữa hay sao?"

"Mẹ, con muốn nghỉ việc. Con không muốn đi làm nữa ạ."

"Chẳng lẽ con không muốn tán đồ cậu ta nữa?" Mẹ cô nghi hoặc hỏi.

Cô mơ màng gật đầu. Thấy vậy mẹ cô đột nhiên tức giận.

"Con với chà cái đúng là không có một chút chí tiến thủ nào cả. Mày như vậy rồi ai hốt mày đi hả con? Chẳng lẽ để bà già này nuôi mày cả đời?"

Cô mặt đen nhìn mẹ cô:

"Chẳng lẽ mẹ muốn đẩy con đi vậy sao? Con dù gì cũng là con gái mẹ mà. Đứa con gái mẹ đứt ruột đẻ ra mà."

"Không lấy được chồng thì là con rơi con rớt chứ không phải con tao. Cứ thế nhé, còn quyết định của con gái yêu mẹ như thế nào thì con tự quyết định nhé." Nói đến ba chữ con gái yêu thì mẹ đột nhiên nhấn mạnh. Nói xong bà lập tức ra ngoài, cô đau đầu vô óc bứt tai cuối cùng cũng phải rời giường đánh răng rửa mặt đi làm.

Vừa tới công ty thì đã có bao nhiêu người gọi cô, nhất là cô nàng vừa được tuyển dụng, một cô hai cô, làm cô tức muốn chết. Vừa mới vào công ty làm việc mà lúc nào cũng lên mặt, cái điệu vênh vác của cô ta khiến cô không nuốt trôi cục tức nhưng cô lại không thể làm gì được chỉ đành im lặng. Nhưng mà tức nước ắt sẽ vỡ bờ, chịu đựng không phải quyết định của cô nên hôm nay cô quyết định cho thuốc xổ vào ly cà phê của cô ta.

"Trợ lý Mạc, cà phê sáng nay của cô đây."

Cô ta còn không thèm liếc mắt hay là nói với cô một lời nào liền trực tiếp cầm ly cà phê lên uống một hơi hết sạch. Cô nhìn thấy vậy liền nở một nụ cười ma quỷ không lâu sau cô ta liền ôm bụng chạy vào nhà vệ sinh. Cứ cách năm phút là cô ta lại đi vệ sinh một lần làm cô không nhịn được cười mà cười to lên. Cô ta thấy cô cười như vậy liền quát to.

"Dục Ân, là cô làm đúng không?"

Cô không nói gì chỉ làm vẻ mặt ngờ ngác nhìn cô ta. Cô ta thấy vậy lại càng tức giận:

" Chính là cô làm, nhất định là cô bởi vì sáng nay từ lúc uống ly cà phê cô đưa tôi liên đau bụng cho tới bây giờ."

" Trợ lý Mạc, cô nói cái gì vậy. Cô đau bụng thì liên quan gì tới tôi, sao cô có thể ngấm máu phun người như vậy. Vậy sao mấy hôm trước tôi cũng pha cà phê cho cô nhưng cô lại không có dấu hiệu gì?"

" Chính là cô cảm thấy tôi quá đáng, chèn ép cô nên cô mới ra tay hãm hại tôi."

" Cô vẫn còn biết mình chèn ép người quá đáng hay sao? Tưởng cô ngoài vênh mặt lên thì còn không biết đầu là trời đầu là đất nữa. Nhưng mà việc cô đau bụng lại không hề liên quan đến tôi."

" Cô...cô, tôi sẽ báo cho giám đốc biết để xem cô còn có thể mạnh miệng được thêm bao lâu."

" Xin mời cô."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phù hợp

Cô ta làm sao có thể tha cho cô, tất nhiên là tới gặp giám đốc đại nhân. Vừa vào phòng, cô ta liền vờ khóc lóc vừa tỏ vẻ đáng thương đứng bên cạnh anh mối máu:

" Giám đốc, Dục Ân cô ấy vì ghen tị với tôi. Với nhan sắc mỹ miều, sự hiền lành và công việc trợ lý của tôi nên cô ấy đã hãm hại tôi."

Cô đứng bên cạnh mà cảm thấy nổi cả da gà, miệng cô curạ giật giật liên tục. Gì mà nhan sắc mỹ miều, gì mà hiền lành còn gì mà ghen tị với công việc của cô ta. Đúng là tự xem mình là đẹp nhất thì phải. Nhan sắc cứt gà, nhân phẩm chó cắn thì đúng hơn. Cô không nói được lời nào chỉ liếc nhìn anh rồi liếc sang cô ta một cái nhìn khinh bỉ.

" Cô ấy hãm hại cô cái gì?" Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Cô ta bắt đầu áp ứng không biết nói thế nào. Chẳng lẽ cô ta sẽ nói là bị bỏ thuốc xổ. Như thế cũng quá mất mặt đấy chứ. Nhưng không ngờ cô ta lại nói ra thật:

" Cô ấy bỏ thuốc xổ vào ly cà phê của tôi." Nói đến đây mặt cô ta đỏ như trái cà chua. Còn cô thì sắp phì cười tới nơi luôn rồi. Vậy mà cũng nói ra được đúng là mặt dả chẳng lẽ cô ta không biết biện hộ một lý do tốt hơn.

Anh đen mặt nhìn cô hần giọng hỏi:

" Có phải không?" Cô cũng không dấu diếm mà trực tiếp trả lời: " Vâng, là tôi làm. Chính tôi là bỏ thuốc xổ vào ly cà phê của cô ấy." Giỏi lắm thì đuổi việc, cô cũng chẳng còn tha thiết gì cái công việc chỉ nằm trên osin một xú này. Cô nói tiếp: " Nhưng mà tuyệt đối không phải là do tôi ghen tị công việc với cô ta, càng không phải ghen tị với cái nhan sắc..." Nói đến đây cô không nói nữa bởi vì chẳng lẽ báo cô nói ghen tị với cái nhan sắc chó cắn?

" Thế vì sao cô lại cho thuốc xổ vào ly cà phê của cô ấy." Anh nửa cười nửa không nhìn cô.

" Là do cô ta ép người quá đáng! Tôi tới đây làm việc đảng hoàng, công ty trả lương đảng hoàng vậy mà tới đây lại làm chân sai vặt cho cô ta. Cô ta cũng ăn lương của công ty vậy mà mọi việc lại do tôi làm hết, việc của cô ta chỉ là thông báo cho anh biết lịch trình. Ngay cả việc sắp xếp lịch trình cũng do tôi làm. Như vậy cô ta chẳng khác gì đồ bỏ đi." Đến chữ đồ bỏ đi cô vừa nhấn mạnh, vừa kéo dài. Cô biết lần này như thế này không trừ lương thì cũng đuổi việc nên cô cũng chẳng nể nang thì mà nói ra cái suy nghĩ của mình.

" Cô..cô.. đúng là ngấm máu phun người, tôi bắt nạt cô lúc nào, chèn ép cô lúc nào. Tôi làm việc đảng hoàng chứ đâu như cô rảnh rỗi toàn làm những việc không đâu."

Cô nhìn cô ta rồi nở một nụ cười đầy từ bi giống như thương hại cô ta rồi rút chiếc điện thoại ra mở ra đoạn ghi âm lúc này.

" Chính là do cô làm, cô cảm thấy tôi quá đáng, tôi chèn ép cô có đúng không?"

" Cô vẫn còn biết mình chèn ép người quá đáng hay sao? Tưởng cô ngoài vênh mặt lên thì còn không biết đầu là trời đầu là đất nữa. Nhưng mà việc cô đau bụng lại không hề liên quan đến tôi."

Chỉ một đoạn hội thoại ngắn ngủi cũng có thể cắt đứt đường làm ăn của cô ta. Đó chính là điều cô ta không hề ngờ đến.

" Trợ lý Mạc, tôi nghĩ cô thu xếp đồ của mình được rồi đấy. Trước khi ra đường đời thì nên tu tâm tính đức cho tốt. À tôi còn muốn hỏi một câu nữa, đi vệ sinh cô đã rửa tay hay chưa mà lại dám cầm tay áo tôi?"

Mặt cô ta vốn đã đen nhưng khi anh nói đến đây thì mặt cô ta lại càng đen hơn. Còn cô thì hả lòng hả dạ ngồi cười thầm.

" Còn cô, tôi nghĩ cô phù hợp với vị trí trợ lý này. Ngày mai bắt đầu làm việc, à không từ hôm nay luôn đi."

Cứ tưởng rằng sẽ bị đuổi việc ai ngờ được lại được lên làm trợ lý. Biết vậy cô cho cô ta uống thuốc xổ lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Máu mũi chảy

" Thư ký Dục, nhớ chuẩn bị tài liệu kỹ càng để tối nay gặp đối tác."

" Vâng ạ."

Từ ngày làm trợ lý của tổng giám đốc thì đúng là cô được mở rộng tầm mắt. Từ tác phong làm việc cho đến điệu bộ lúc ăn cơm lúc nào cũng khiến cô mê mẩn không trách ai trong công ty cũng nhìn anh bằng ánh mắt thèm thuồng rồi quay sang nhìn cô bằng ánh mắt ghen tị. Nhiều lúc cô nhìn anh tới mức thiếu việc gì cũng nghĩ anh, nước miếng thì thiếu mức chảy ra khiến anh nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ. Đáng về làm việc của anh đúng là khiến cho người khác không thể rời mắt. Làm việc với anh mấy ngày dường như cô đã ảnh hưởng tác phong làm việc của anh: nhanh, gọn, lẹ, nói lảm nhảm không có lần hai. Có hôm cô bước vào phòng làm việc của anh thì không thấy anh đâu. Nhìn qua khe cửa phòng ngủ thì thấy anh đang làm khô tóc. Lúc đó, anh chỉ quấn một chiếc khăn nhỏ ngang hông, phía trên không có một cái gì che đậy để lộ cơ bắp cuộn cuộn, cái body siêu chuẩn làm cô không kiềm chế được mà muốn nhìn thêm lần nữa. Cô cứ đứng đó gián mắt vào cái body của anh cho tới khi đó đến gần mình thì cô không tìm được mà đưa tay ra sờ sờ, vuốt ve từ trên xuống dưới. Cảm thấy cái gì đó sai sai cô liền ngước mắt lên thì đập vào mắt cô là khuôn mặt không có cảm xúc của anh.

" Xin lỗi, tôi không cố ý chi là tôi..." Cô ríu ra ríu rít xin lỗi, nhưng nói đến đây lại nghẹn họng lại chẳng lẽ bảo body anh đẹp quá khiến tôi không thể nào dời mắt liền không tìm được mà sờ nó? Cái này cũng quá mất thể diện đây chứ.

" Chi là gì?" Anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh không thể lạnh hơn. Cô nuốt nước bọt nhìn anh rồi trả lời: " Không có gì."

" Cô vào đây làm gì?"

" À, đây là một số bản hợp đồng cần anh ký gấp, không còn việc gì nữa tôi ra ngoài trước đây." Nói xong cô liền dùng tốc độ bay để ra ngoài. Ra khỏi phòng rồi mặt cô vẫn còn cứ đỏ phai nói thật cái body của anh khiến người khác không thể không thích thú, vừa đẹp vừa săn chắc. Đang nghĩ thì một giồng máu nóng phun từ mũi ra. Thấy vậy mấy người đi qua liền chạy lại hỏi han:

" Cô bị sao vậy, có phải ốm rồi không? Nếu ốm rồi thì xin nghỉ đi, sức khoẻ quan trọng hơn."

" Không sao." Cô không dám nói rằng là do mê trai nên máu mũi mới chảy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 12: Giết người

Tối hôm đó, cô đã chuẩn bị rất kĩ càng để đi gặp đối tác, ăn mặc có chút gò bó. Mặc dù đi cùng với anh nhưng cô vẫn sợ, bởi vì cái công việc gặp đối tác sau đó xảy ra tình trạng không ngờ đến lại không thiếu. Nhờ đâu anh bán cô cho người đối tác kia thì sao? Vì lợi ích anh có thể làm bất cứ điều gì thì sao. Cái gì cũng vậy không thể nói trước được điều gì. Cô xuống nhà thì đã thấy anh đổ xe ở trước chung cư rồi. Anh vẫn như thường ngày, mặc vest nhưng có vẻ anh thả lỏng hơn rất nhiều. Nhưng mà vẫn rất đẹp trai a.

" Cô làm nhanh lên. Tôi chờ có đúng mười lăm phút. Thời gian đó tôi có thể làm bao nhiêu việc rồi, kí phê duyệt được bao nhiêu dự án..." Anh còn chưa nói hết thì cô đã cắt ngang.

" Thời gian anh nói cái này với tôi thì chúng ta có thể rút ngắn được một quãng đường rồi đó." Không biết từ bao giờ cô cảm thấy anh rất nói nhiều. Nhất là trong vấn đề thời gian anh tính toán rất cặn kẽ chi li. Anh hừ lạnh một cái rồi lái xe đến chỗ hẹn. Nơi bọn họ hẹn nhau là một nhà hàng Nhật Bản, có vẻ có chút cổ kính nhưng lại mang lại cảm giác ấm áp.

" Chút nữa cô biểu hiện cho tốt vào đừng làm tôi thất vọng. Nếu không tháng này cứ chuẩn bị mà trừ lương." Nhắc đến trừ lương là cô bắt đầu nhảy xồn xồn lên.

" Anh đừng có mà ép người quá đáng. Tôi nói cho anh biết không phải tôi thích anh thì có nghĩ là tôi sẽ chịu mọi tính khí của anh nhá. Công ra công tư ra tư, đừng có ép người quá đáng." Cô cứ nói ríu ra ríu rít bên tai anh mặt kệ mặt anh đã rất đen lăm rồi. Chẳng bao lâu đã đến phòng hẹn. Đây là lần đầu tiên cô làm những việc này nên cảm thấy rất hồi hộp cũng chẳng còn cái tâm tình thoải mái như lúc nãy nữa. Cô không tìm được liền nắm chặt tay áo của anh. Anh nhủu mày nhìn cô, sau đó thả ra một câu:

" Không sai, thả lỏng là được."

Bước vào căn phòng kia. Một người đàn ông đầu hói đầu, mặt bánh bao, đang ngồi đối diện anh với cô.

" Tổng giám đốc Chu, toàn bộ tài liệu tôi đã chuẩn bị sẵn đây rồi. Ông xem có chỗ nào không vừa ý không."

Vừa vào cô đã mở đầu cuộc họp tác. Nói ra rất rõ ý định của mình đến đây. Người đàn ông được xem là giám đốc Chu kia nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới rồi nở một nụ cười đậm đậm làm cô không khỏi ớn lạnh.

" Ấy, đây là thư ký của Tổng giám đốc Ân đúng không? Lại đây uống vào chén rồi chúng ta tiếp tục bàn công việc. Nào ly này tôi kính cô." Vừa nói vừa cầm một ly rượu đi về phía cô. Nhưng vì có anh ở đó nên ông ta cũng không dám làm càn. Vì không thấy anh nói gì cũng vì kính nể đối phương nên cô đành càn rằng uống ly rượu kia. Nhưng vì tự lượng cô không tốt nên vừa uống vào mặt đã đỏ bừng, cả người bắt đầu cảm thấy khó chịu. Cả buổi ông ta liên tục mời rượu cô và anh. Cô không dám từ chối nên đều uống tất cả. Đến lúc cô cảm thấy cả người như trời đất xoay chuyển thì đúng lúc anh ra ngoài nghe điện thoại. Trong phòng chỉ còn ông ta và cô. Cô còn muốn đi ra ngoài thì ông ta đã nhanh chân đi trước một bước khoá cánh cửa lại kia. Lúc này khuôn mặt anh ta cũng đã ngà ngà say khiến nụ cười của ông ta càng thêm đậm đậm.

" Cô Dục Ân, cô cảm thấy như thế nào khi ở bên cạnh tôi. Tôi sẽ cho cô tất cả những gì cô muốn. Chỉ cần cô làm tôi vui vẻ là được." Làm sao mà cô không thể hiểu ý tứ trong câu nói của ông ta cơ chứ.

" Tôi không muốn, mặc kệ ông muốn nói gì. Dù gì tôi cũng là thư ký của đối tác làm ăn của ông kia đấy." Cô cả người run sợ bắt đầu đứng dậy.

Thư ký của đối tác làm ăn thì sao. Tôi thích có nghĩa là tôi thích chẳng lẽ anh ta vì có mà mất một mối làm ăn lớn." Ông ta bắt đầu di chuyển lại chỗ cô. Trong lòng cô hi vọng anh sẽ trở lại nhưng khi ông ta nói câu kia thì trong lòng cô như có một hòn đá nặng đè lên. Đúng, cô là cái gì mà anh phải từ bỏ một hợp đồng lớn để cứu cô? Giống như phản ứng bảo vệ bản thân, cô cầm lấy chai rượu rỗng trên bàn đập vào cạnh bàn tạo một mảnh sắc nhọn:

" Ông đừng lại đây nếu không tôi sẽ đâm chết ông."

" Cô dám sao, cô dám đâm tôi sao? Cô đâm chết tôi rồi có nghĩ tới hậu quả của nó không?"

Cô dám không? Cô cũng không biết nữa. Chỉ là khi ông ta di chuyển lại gần cô, cô đã đâm một nhát vào bụng của ông ta. Đúng lúc này cánh cửa bị mở ra. Anh nhìn cảnh tượng trước mắt cũng hiểu được đôi phần câu chuyện rồi nhìn tay cô đang cầm mảnh chai run run, vết máu lênh láng khắp sàn. Anh không nói gì chỉ bấm ra một dãy số rồi đưa cô ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Sóng yên biển lặng

Trở lại xe trong lòng cô vẫn chưa hết hoảng sợ. Tâm trạng như dao đâm vào. Bàn tay và chiếc áo sơ mi cô cũng dính đầy máu của ông ta. Cũng chẳng biết chiếc chai bị vỡ kia cô vứt ở xó nào rồi. Anh không nói gì chỉ khoác áo lên người cô rồi lái xe đi. Cũng chẳng biết qua bao lâu thì cô chìm vào giấc ngủ trong nỗi sợ hãi. Chẳng bao lâu thì cô lại mơ màng nghe thấy cuộc đối thoại giữa anh và ai đó. Cô không nhớ rõ chỉ mơ màng biết họ đang nói một cái gì đó liên quan đến việc tổng giám đốc Chu kia.

"Ân Nhất ruốt cuộc là ai gây ra cái cảnh tượng này lại bắt tôi phải tới dọn dẹp hậu quả hả. Ruốt cuộc cậu có xem tôi như một người anh em hay không hay chỉ là một người dọn đường vậy hả."

"Coi cậu là bạn thân mới bảo cậu dọn đường đấy." Người đàn ông ở đầu dây bên kia được gọi là Hạo Thiên tức gần chết, anh đứng là cái gì cũng nói ra được. Anh nói tiếp: "Cậu nhớ xử lý cẩn thận đừng để xảy ra sơ suất gì."

"Chẳng lẽ cậu không tin tưởng tớ hay sao mà còn nói vậy. Nhưng ruốt cuộc là ai đã đâm ông ta, chưa đến nỗi chết nhưng cũng gần chết, đang hấp hối. Động đến ông ta rồi cậu cần phải làm gì?"

"Những vết đen của ông ta chẳng lẽ để trưng bày cho đẹp mắt?" Anh không trả lời chỉ hỏi ngược lại người đàn ông kia một câu. Chỉ cần một câu hỏi cũng giải quyết được thắc mắc của cậu ta.

"Được vậy tớ biết rồi, mai tới công ty rồi nói chuyện."

Tắt điện thoại xong anh chỉ nhìn liếc qua cô rồi đi ra ngoài.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô vẫn còn sợ như kiểu gặp ác mộng. Thật ra hành vi tồi qua nằm ngoài tầm kiểm soát của cô. Chắc chắn lần này sẽ bị xử phạt theo pháp luật chắc cũng mất việc luôn. Nói ra cũng chán vừa đi làm mấy ngày đã dính vào ba cái chuyện không đâu. Nhìn xung quanh thấy đây không phải nhà mình liền nhớ lại tình cảnh tối hôm qua là anh đưa cô trở về chắc có lẽ đây là nhà của anh. Lần trước cô tới nhà anh một lần rồi nhưng chỉ dừng lại ở phòng khách hoặc nhà vệ sinh chứ chưa đi qua bất cứ phòng với cái tông màu đen trắng này chắc chắn phòng này là phòng của anh rồi. Cô lại nhìn thấy bộ quần áo của mình đang mang trên người, vừa nhìn cũng đã biết là không phải anh ta thay giúp cô. Địch thực bộ đồ này là của vú, dùng đầu gối cũng nghĩ ra được. Muốn tìm anh nhưng lại không biết anh đang ở đâu chỉ đành xuống tìm cô giúp việc để hỏi về bộ quần áo của cô tối qua. Ai dè, vừa đi tới cầu thang gặp phải anh. Giống như đọc được suy nghĩ của cô anh liền nói:

"Bộ quần áo tối qua tôi cho thủ tiêu rồi. Chẳng lẽ cô định lấy bộ đồ dính máu đó mang lên người như rằng thông báo cho tất cả mọi người biết rằng là tôi giết người?" Anh nói ra một loạt, khiến cô đau hết cả đầu. Cũng đâu phải cô muốn giết người chỉ là trong lúc không tự chủ được liền ra tay. Còn bộ đồ kia không mặc thì không mặc nói nhiều thế làm gì. Thấy cô không nói gì, anh đưa cho cô một túi quần áo.

"Lên thay đi, rồi xuống ăn sáng. Hôm nay tôi cho cô nghỉ một hôm, ngày mai lại tiếp tục đi làm." Nói xong anh liền xoay người bỏ đi. Còn cô đứng ngẩn người, chỉ là được nghỉ? Vẫn đi làm? Vậy là cô chưa bị đuổi việc?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Giết chưa chết nên muốn đâm ít nhất dao nữa cho chết luôn

Mấy ngày tiếp đó cô đi làm nhưng lại không nhận được thông báo nghỉ việc, cũng chẳng nhận được đơn kiện này càng làm càng khiến cô cảm thấy hoang mang. Nhiều lần gặp anh muốn hỏi nhưng thấy vẻ mặt lạnh tanh của anh rồi lại thôi. Nhưng sự tò mò trong lòng cô càng ngày càng lớn. Hôm nay cô quyết định phải hỏi cho rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện:

"Cốc.. cốc.. cốc.."

"Vào đi."

"Tổng giám đốc, đây là doanh thu của công ty trong tháng này. Mời anh xem qua."

"Cứ để đó, cô ra ngoài trước đi."

Anh không để ý cô, lại cúi mặt xuống làm việc nhưng qua vài phút sau vẫn không thấy tiếng mở đóng cửa. Anh ngược lên thì thấy cô đang nhìn anh với vẻ mặt khó xử.

"Cô còn có chuyện gì sao?" Anh nghi hoặc nhìn cô. Cô hít một hơi thật sâu rồi lại hỏi ngược lại chứ không trả lời câu hỏi của anh:

"Anh không đuổi việc tôi sao?"

"Cô muốn tôi đuổi vậy cô sao?"

"..." Cô không nói gì mà chỉ lắc đầu một cái thật mạnh.

"Bên công ty kia không gửi đơn kiện hay cái gì không?"

"Cô muốn họ gửi tới công ty sao?"

"..." Cô lại càng lắc đầu kịch liệt.

" Ông đàn ông kia, ý tôi nói là giám đốc Chu bên đối tác đã chết chưa? À không phải ý tôi là có sao không?"

" Chưa chết, gần chết thôi." Nghe câu trả lời của anh, tim cô còn đập nhanh hơn lúc nhìn thấy cái body kia của anh. Nếu mà ông ta chết kiểu gì cô cũng phải đi tù. Cô đi tù rồi mẹ già con thơ ai lo cho đây.

" Vậy...bản hợp đồng kia có ký được không?"

" Cô nghĩ sao?"

"..." Cô hỏi câu này đúng là ngu mà. Ông ta nằm viện chưa biết sống chết thì làm sao kí được hợp đồng.

" Vậy tại sao, anh không hỏi tôi xem thử vì sao lại đâm ông ta." Cô lại tiếp tục hỏi anh.

" Vậy tôi không hỏi thì cô không nói được à? Bây giờ thì cô nói đi."

"..." Trần cô nổi đầy vạch đen." Không có gì, chỉ là ông ta hơi quá phận nên tôi mới đâm ông ta. Không biết cố ý gây thương tích đi tù mấy năm nhỉ?"

" Còn tùy nữa chứ, nếu ông ta không chết thì có thể là 7 năm, có thể 10 đến 20 năm còn ông ta mà chết hoặc quá nghiêm trọng thì tù chung thân."

" Biết vậy lúc đó tôi đâm cho ông ta thêm ít nhất rồi ăn cơm tù luôn cũng được."

" Hồ đồ, đâm người xong không biết hối cái chưa chết còn muốn đâm cho chết. Mấy ai được như cô!" Anh nói xong liền hừ nhẹ một tiếng. Cô biết mình nói lỡ lời không dám ho he gì chỉ dám im lặng rồi đi ra ngoài.

- - - - -

Đoàn (lượm)

" Thiên, cứu tao... A....a..."

Nguyệt Nhi ôm bụng mình, nhăn nhó nói.

" Đây, của mày."

Từ Thiên đưa cho cô một bịch bvs màu xanh, trông điệu bộ chẳng có gì là xấu hổ, ngược lại còn rất thản nhiên như đã quen với việc này.

Cô trở mặt nhìn hấn, môi mím máp máy:

" Mày, sao lại có thứ này trong túi? "

Hấn nhếch môi cười, vuốt nhẹ mái tóc, nhún vai một cái:

" Thì tao cũng phải mang đi khi cần dùng chứ? "

" Nhưng mày làm gì có mà dùng? "

" Bậy nào, tao cũng là công túa mà!! "

Cô ôm bụng cười sằng sặc, có thằng bạn là thụ thật ra cũng rất vui đó chứ?

- ----

Hôm bữa, có đứa hỏi cô:

" Có tình bạn nào giữa trai và gái là thuần khiết không? "

Cô nghĩ nghĩ, xong lập tức gạt đầu.

" Ai chứ? "

" Tao với Thiên nè? "

Con bạn cô bật cười thành tiếng, vuốt nhẹ vài lọn tóc rồi nói đầy vui vẻ:

" Ủ tao quên, hai bọn mày ' là chị em ' "

- ----

Hôm qua, đi mua sắm với Thiên, vào tiệm đồ nữ, toàn là nó lựa đồ cho cô chứ cô có phải động tay gì đâu.

Đang thay đồ, kéo dây áo bị mắc kẹt, cô kêu la gọi nó vào giúp đỡ:

" Thiên, kéo tao với..."

Chẳng hiểu sao hấn không ngần ngại mà đi vào, kéo áo váy cho cô rất thản nhiên, rồi lặng lẽ đi ra.

" Cảm ơn chị em tốt nha...~ "

Nhưng cô đâu biết rằng, khi đi ra khuôn mặt hấn đỏ chảng khác gì trái cà chua!

- ----

Ăn cơm, cô ngồi nói chuyện phiếm với mẹ về việc tương lai sau này.

" Mẹ thấy thằng Thiên cũng được, hay sau này lấy nó đi? "

Cô bật cười ha hả, thản nhiên nói với bà:

" Mẹ à, nó là thụ! "

Bà nhếch môi cười thâm, thằng nhóc này tay nghề còn non lắm, làm sao qua mắt được bà? Muốn tán con gái bà nên giả thụ đúng không? Bà đây là tác giả ngôn tình 5 năm nghĩ gì mà lừa được?

- -----

Thế là sáng hôm sau, Thiên đến nhà cô chơi, mẹ cô đẩy cô xuống bếp nấu vài món, ngồi xích lại gần hỏi nhỏ:

" Nè Thiên, có phải cháu thích con cô đúng không? "

Hắn không nói không rằng, nhưng mặt đỏ ửng lên, xem ra rất ngại ngùng.

Bà mỉm cười, khoé mắt lộ lên vẻ tinh tường, đã bảo mà, bà đoán đồ có sai bao giờ!

Được một lúc, Thiên mới e dè mở miệng:

" Sao bác biết...? "

" Dăm ba cái chuyện...."

Chưa kịp đề bà nói hết câu, cậu đã buông ra một câu khiến bà cứng họng:

" Cháu thích anh trai của Nguyệt Nhi bác ạ! "

wattpad: MyTran117 đây là Wattpad bạn đăng truyện lên nha. Tui thấy hài nên đăng lên cùng các bạn xem.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 15: Hai người ở cùng nhau tạo em bé à?

Cô đang ngẫm nghĩ lại tất cả những gì cô và anh đã nói với nhau. Thì đằng xa đã nghe thấy tiếng lành lút của bà mẹ yêu dấu.

" Con gái, làm việc có vất vả không." Mẹ cô đằng xa đi lại chỗ cô, yếu điệu như cô gái mười tám. Cô nhìn người mẹ thân yêu một lượt. Đánh giá từ trên xuống dưới. Hôm nay mẹ cô mặc một chiếc váy nhung, đúng cô không hề nhìn nhầm trời nắng nóng 36°C mẹ cô mặc một chiếc váy nhung. Môi hồng, má hồng, lông mày đậm. Chẳng lẽ mẹ cô chuẩn bị đi đâu.

" Mẹ sao mẹ lại tới đây. Nhưng sao lại vào được đây."

" Không quan trọng, quan trọng là con trông Hạ Nhi đi, mẹ có chút việc phải ra ngoài. Có thể tối mẹ không về thế nhá." Nói xong cũng chẳng cần phải chờ cô trả lời mẹ cô một phút đã chạy ra ngoài đã thế còn đi đôi giày năm phân. Xương cốt của mẹ vẫn còn chắc khỏe thật. Quay sang bên này thì đã không thấy Hạ Nhi đâu, ruột cuộc hai người này thích chơi trò trốn tìm à.

Một bên thì mờ mắt đi tìm con, một bên thì đang còn vui vẻ nói chuyện với chú đẹp trai.

" Chú đẹp trai, chú đang làm việc à."

" Hạ Nhi, ai đưa con tới đây vậy."

" Bà con ạ. Mấy ngày nay con rất muốn tới gặp chú đẹp trai nhưng mà mẹ con không cho đi bảo là công ty là nơi làm việc không được cái gì đó lung tung, bảo bà đưa con đi thì suốt ngày xem ba cái gì nhảm nhí nên cũng không đưa con tới. Con rất muốn tới gặp chú nhưng lại không gặp được vì vậy con rất nhớ chú. Chú nhớ con không?" Hạ Nhi dùng đôi mắt tròn xoe của mình nhìn anh. Anh lạnh lùng cao ngạo nhưng cũng không khỏi bật cười trước câu nói của Hạ Nhi. Liền không kìm được lại nựng má cô nàng một cái rồi bẻ thốc lên cao.

" Nhớ chứ, nhớ nhiều là đằng khác."

" Hừ, chú nói dối, căn bản chú không nhớ con. Chú suốt ngày làm việc như vậy làm sao có thời gian nhớ con. Nếu nhớ con sao lại không tới gặp con." Cô bé mặt phụng phịu nói.

" Mỗi lúc chú có thời gian rảnh chú đều nhớ con."

" Chú lại nói dối, thời gian để chăm sóc bản thân còn không có lấy đâu thời gian nhớ con. À mà buổi trưa chú ăn chưa, chú cho mẹ con ăn chưa hay là tới bây giờ hai người còn chưa ăn." Trước đôi mắt nghi hoặc của Hạ Nhi, anh cảm thấy bản thân mình cũng chiều cô bé hơn một chút.

" Chú đẹp trai làm việc tới bây giờ còn chưa ăn cơm nè. Vậy nên mẹ con cũng chưa ăn."

" Hazz, con cũng chưa ăn hay là ba người chúng ta xuống căng ty ăn trưa luôn."

" Con chắc chứ?"

" Chắc ă. Mà khoan đã con có một điều muốn hỏi. Một ngày trước có một tối mẹ con không về có phải mẹ con ở cùng với chú không." Anh nghe thấy vậy, chắc là cái tối xảy ra chuyện, anh gật đầu nhìn cô bé.

" Vậy chú làm gì mà không thả mẹ con về vậy. Hai người làm cái gì vậy? Có phải hai người cùng tạo ra em bé không?" Hạ Nhi dùng đôi mắt long lanh nhìn anh, vô cùng ngây thơ còn anh thì chỉ biết cười khò, ă lại reo rắc vào đầu trẻ con những thứ này.

" Ai nói với con như vậy."

" Bà con nói, nhưng mà có phải hay không? Chẳng lẽ chú sắp làm bố cháu còn cháu sắp có cả em bé, vừa có bố." Nhìn gương mặt ngây thơ của Hạ Nhi anh không nỡ dập tắt sự hồn nhiên kia nên anh đành trả lời:

" Không phải, tối hôm đó mẹ con và chú cùng tăng ca. Con không thấy công ty có rất nhiều việc phải xử lý vậy sao? Nhưng nếu con muốn có bố thì có thể gọi chú bằng bố, chú cũng có thể làm bố cháu."

" Thật không ă, vậy từ giờ chú sẽ là cháu của bố, cháu sẽ gọi chú là bố."

" Bây giờ thì tìm mẹ con ăn trưa được rồi chứ, không chút nữa là quá giờ ăn trưa liền."

" Vâng ă."

Thật ra thì không có cái gì mà bà nói tối hôm đó mẹ cháu và chú tạo em bé đâu, đều là do Hạ Nhi tự nói ra cả. Mặc dù kết quả không như mong muốn nhưng ít nhất cũng hoàn thành một nửa. Perfect!

Đoạn này khá hay nè <3 chia sẻ mọi người cùng đọc

Năm có 7 tuổi, cô được hân nhậ về mà nuôi...Luôn miệng gọi hân là cha mặc dù hân chỉ 17 tuổi...

Hân cưng cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, nuôi lớn từng ngày một, hân yêu cô từ tình cảm " cha con " đến tình cảm " nam nữ ". Cô muốn gì hân đều đáp ứng cho cả...

Bây giờ, cô đã 17 tuổi. Có lẽ cũng đã đến lúc hân đường đường chính theo đuổi cô rồi...

...

- Trợ lí Có, muốn theo đuổi một người con gái thì phải làm gì đầu tiên?

Cô trợ lí Có Tuyết Hạ của hân rất giỏi về mặt tình cảm, không cần suy nghĩ nặng nề kính lên đồng dục nói...

- Xác định gu người yêu của người mà sắp yêu... Sau đó thì thay đổi theo gu của cô ấy... Tạo cho cô ấy một thiện cảm thật tốt... Rất dễ dàng phải không?

Diệp Thần vuốt nhẹ cằm nhìn cô ta đang tò về chắc chắn...

- Được thôi... Tạm tin cô...

Thế là đêm ấy, hân chạy sang phòng con gái nuôi của hân hỏi han gu cô thích...

- Con thích có bạn trai như thế nào?

Diệp Anh chớp chớp mắt bảo, tay vẫn không ngừng lau khô tóc...

- Đẹp trai, cùng lớp, cùng trường để dễ hẹn hò ă!

Nghe cô nói xong hân suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, đứng lên. Cô chau chặt mày, nắm lấy tay hân...

- Ba định tuyển người yêu cho con hay gì?

- Đồ ngốc, có thằng ba rồi tuyển người yêu vào cho nó hót rác à?

Hân nghênh về mặt lạnh băng nhìn cô. Cô đơ cả mặt...

- Ủa? Liên quan?

- Con không hiểu đâu...

...

Sáng hôm sau...

- Hôm nay, lớp chúng ta hôm nay sẽ có một bạn học sinh nam mới... Các em hãy cùng chào đón bạn ấy nhé...

Cô ngồi cô hóng xem người mới này có đẹp trai không mà tìm đập tình thích...

Khi người đó bước vào thì tim như rút ra ngoài, mắt cô trợn lên, miệng há hốc...

Trời ă? Học sinh mới đó chẳng phải là ba cô sao...

Diệp Thần không thèm giới thiệu gì cả, lập tức đi đến chỗ trống bên cô, nhoen miệng cười với cô...

- Hello con gái!

Cả lớp ngơ ngác đổ dồn ánh mắt vào " cậu học sinh mới " lạ kì và cô...

Giáo viên trở mặt một lúc, sau đó nâng nhẹ kính lên rồi e hèm một tiếng..

- Thôi, ra chơi rồi làm quen! Bắt đầu tiết học...

Bà ta ngồi xuống bàn, sờ đi bà ta hành xử như vậy cũng vì nghe nói hần rất giàu, gia đình có quyền thế, đụng vào thì không xong đâu. Còn không thì đã và cho hần mấy phát rồi...

Diệp Anh quay đi quay lại khắp phòng học, quay qua mặt hần liền lấy tập che cái mặt đỏ cả lên vì quá bất ngờ...

- Ba, sao ba lại vào đây cơ chứ? Rồi sao lại vào được đây, ba 27 tuổi rồi đó!

- Ba quen ông hiệu trưởng nên vào được, muốn ôn lại thanh xuân nên vào đây...

Lí do gì mà nhảm quá vậy?

Cô ngơ ngác nhìn Diệp Thần...

Diệp Thần liếc nhìn cô một lúc rồi lau nhẹ kính, lấy sách vở ra học...Mặt đỏ bừng cả lên...

Mẹ kiếp, cô ngơ ngác mà cũng dễ thương nữa...Lạ kì ghê...

...

Đang trong tiết Hoá, hần thấy cô cứ ôm bụng uể oải liền lo lắng..

- Này, con không sao chứ?

Diệp Anh cười trừ, xua xua tay...

- Không sao đâu ạ, cái này khó nói lắm...

Dù là vậy nhưng hần vẫn lo, lo đến nổi máu sôi sùng sục lên rồi ấy chứ?

Khi hết tiết Hoá, hần liền ẵm cô lên đi ra cửa lớp trước đau tim của cả lớp...

- Này, ba thả con xuống đi! Đưa con đi đâu thế...

- Phòng y tế, thấy con như vậy thì ta lo lắm..

Hần nhìn xung quanh để tìm phòng y tế, mặc cô có la ó cỡ nào...

- Không sao là không mà! Ba thả con xuống đi mà, xấu hổ lắm..

...

Phòng y tế...

Cô bác sĩ bật cười nhìn hần lo lắng kể triệu chứng của cô gặp phải...

- Đợi chị lát nhé!

Nói rồi, cô ta lấy một miếng băng vệ sinh ra cho hần cầm lấy...

Diệp Thần ngó nghiêng nhìn nó một lát rồi quát không kịp để cô ta giải thích..

- Trời ạ, tiểu Anh của tôi bị đau bụng dùng miếng lót để gài này để làm gì cơ chứ? Cô là bác sĩ dõm à?

Cre: Di Nhạc Văn

Tui bị ốm rồi mấy bạn à<<<

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đừng nói cửa chính, cửa sổ cũng không có

Cái tình trạng của căng tin hiện giờ khiến cô không thể nuốt được cơm. Dường như tất cả mọi người đang nhìn chăm chăm vào cô, muốn nuốt trôi cơm cũng không trôi được. Đơn thuần chỉ là cô và anh cùng ăn một bàn ăn vậy mà cô bị nhìn sắp thùng luôn rồi. Về mặt hiện giờ của cô đầy hắc tuyến, nói thật ra thì không thích ứng được những trường hợp như thế này, rất muốn ngay tại chỗ này cô có thể vèo một cái là biến mất. Hạ Nhi để ý về mặt của cô nên mở miệng lo lắng hỏi:

" Mẹ có sao không, có phải mẹ không khoẻ ở đâu không? Hay là thức ăn không hợp khẩu vị của mẹ?" Cô nhìn đứa con gái của mình mà âm lòng, lúc nào mà nó cũng ngoan ngoãn quan tâm cô như thế này thì chắc là cô sẽ vui sướng đến chết mất.

" Mẹ không sao, Hạ Nhi ăn đi." Cô vừa dứt lời thì Hạ Nhi lại quay sang anh lắc lắc tay nói:

"Bố, mẹ con hình như không khỏe." Cô thế, cô không biết Hạ Nhi có bỏ từ lúc nào còn nữa lúc này con trong miệng cô cũng không nhả nhận đã phun ra một nửa. Giọng nói của Hạ Nhi cũng không phải là lớn nhưng cũng không tính là bé, có thể nói là vừa đủ cho tất cả mọi người trong căng tin đều nghe thấy. Một lần nữa những ánh mắt vừa khó hiểu vừa ngưỡng mộ đều đồng loạt hướng về họ. Nhưng nhìn anh lại không có gì là đặc ý, chỉ nhìn có một cái rồi quay sang xoa đầu Hạ Nhi nói:

"Mẹ con không sao đâu, con ăn đi." Cô có thể cảm nhận được ánh mắt anh nhìn cô rất lạnh, không hề có một chút cảm xúc hay tình cảm nào trong đó vậy mà cô có thể nghe loáng thoáng lời bàn tán là anh nhìn cô rất thâm tình, ánh mắt ôn nhu, mặc dù tình cảm không thể hiện qua hành động lại thể hiện qua ánh mắt. Cô thật sự không biết nói gì, chỉ thiếu mức nôn hết toàn bộ thức ăn trong miệng vừa ăn được ra ngoài.

Lúc cô và anh ăn xong rồi rời khỏi căng tin thì cái chuyện cô và anh là vợ chồng cũng đã vang xa đến tận chín tầng mây rồi. Mọi người công ty đã bắt đầu xì xào.

"Ây da, tổng giám đốc của chúng ta chưa gì đã có vợ rồi, buồn thật."

"Đúng là không ngờ mà, người mang gương mặt cấm dục kia đã có vợ, còn có ý nghĩ là anh ấy sẽ đề ý đến mình nữa chứ. Đúng là sụp đổ hoàn toàn."

"Cô nghĩ cái gì vậy, người ta chưa lấy vợ có con cũng không đến lượt cô. Cô tính xem người xếp hàng muốn lấy tổng giám đốc thì có thể tính xem xếp đến bao nhiêu con phố."

"Nhưng mà cũng không ngờ con gái của tổng giám đốc lại lớn như vậy rồi. Chẳng lẽ anh ấy kết hôn mấy năm về trước rồi. Nhưng mà sao truyền thông lại không ai biết được vậy cũng kín đáo quá nhỉ."

"Con gái người ta đã lớn đến vậy rồi, vợ của người ta cũng đã tới tận công ty làm thư kí cho chồng mình muốn làm tình nhân đừng nói tới cửa chính, ngay cả cái cửa sổ cũng không có."

- - - - -

Tui trở lại rồi đâyyyy. Không biết mọi người đã quên tui chưa. Ngoi lên đăng bài sớm hơn dự kiến, nhớ các bạn quá mà. Ai rảnh thì nhớ qua Bầy tình ủng hộ tui với nha, đừng quên bỏ phiếu cho tui đó:333

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về*, *Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Hôn

Bao nhiêu lời đồn thổi giống như hành trình lớn lên của Thánh Gióng chẳng bao lâu đã đồn tới mấy tai cô ảnh đế. Đang ngồi chơi cùng con gái còn anh có cuộc họp nên đang trong phòng họp. Không biết ở đâu một chuỗi các cô người mẫu nổi tiếng lớn nhỏ, các cô diễn viên sexy nóng bỏng quyến rũ hay là dễ thương không hèn mad đều tụ tập tại công ty cô. Cô nhìn một lượt người từng người từng người một đều tiến đến bảo muốn gặp anh. Có người thì biết cô là "vợ do người ta đồn thổi" nên khinh thường liếc nhìn cô một cái, có người thì không biết nên ngông cuồng nhưng có một vài người vẫn giữ phép lịch sự tới thiểu đối với cô. Còn cô thì ngờ người không biết gì cho tới khi mẹ cô điện thoại cho cô vừa hết vừa nói:

"Con với tổng giám đốc của con kết hôn lúc nào. Chẳng lẽ nó là bố con bé, còn nữa..." Không cần mẹ cô nói hết thì cuộc gọi cũng hiểu đầu đuôi câu chuyện là như thế nào rồi. Chỉ là cô không ngờ rằng mọi chuyện lại đi quá xa như vậy.

"Mẹ, mẹ chẳng lẽ cũng nghĩ rằng lời bọn họ nói là thật sao. Nếu là thật chắc con cũng đã nhảy cẫng lên rồi, muốn tán đồ mà còn không được đấy, giám đốc con cứ như băng ngàn năm, kiểu này chắc là cầu độc thân suốt đời."

"Đấy, mẹ biết ngay mà. Ngoại hình tổng giám đốc con rất đẹp đã vậy còn nhà giàu vừa mất một người mẹ đơn thân như con mới là có vấn đề."

"Mẹ!!!"

"Ây da, lỡ lời nhưng điều mẹ nói là sự thật. Thôi mẹ không nói nữa đang bận."

Cô nhìn cái điện thoại rồi nghĩ tới người mẹ của mình ruốc cuộc cô có phải là con rơi con rút hay không? Làm sao có thể tàn nhẫn với cô như vậy. Còn đau đầu thì bị mấy tiếng cãi vã nhau làm cho cô càng đau thêm. Mấy người kia là đang khinh miệt nhau, xem xem cuộc ai xứng đáng được ngồi vào vị trí tổng giám đốc phu nhân kia hơn. Cô không nói gì nhưng mà cô cảm thấy xứng đáng nhảy vắn chính là...cô, cô xứng!! Cô cười một cái hắc hắc khiến mấy người kia đang cãi nhau cũng phải nhìn cô một cái.

"Mấy vị tiểu thư đây, muốn uống trà hay cà phê vậy ạ." Cô tỏ ra sự hiếu khách thông thường nhưng đáp lại cô đều là những cái lườm liếc yêu thương làm cô ớn lạnh, nổi hết cả da gà. Trong lòng đang không biết làm gì thì vừa đúng lúc anh vừa ở phòng họp trở về. Nhìn đồng phụ nữ lộn xộn trước mặt vừa nhũm một cái chuẩn bị đi vào phòng thì đã bị bọn họ nhào lên. Không kịp chuẩn bị, cô liền bị bọn họ áp đảo thiếu mức đầu lên đầu cô một cách rất không thương tiếc. Ở phía anh, chẳng có ai để bảo vệ thể là đám người phụ nữ kia cứ như điều gặp gió cứ thế mà lần tới.

"Tổng giám đốc, anh tại sao lại đối xử với người ta như vậy. Hãy nói rằng anh chưa có vợ có con đi mà."

"Ành Nhất à, sao anh lại nở làm như vậy. Em còn mong anh trở về bên em mà."

"Chẳng phải em rất yêu anh sao, sao anh lại nở kết hôn và có con với một người phụ nữ khác."

"Hu hu, người ta không chịu đâu. Em muốn là người của anh cơ, em muốn mình chính thức là vợ của anh cơ."

"Đáng ghét, tình cảm của em dành cho anh chẳng lẽ anh không biết. Anh có vợ có con rồi cũng được, em tình nguyện làm tình nhân bên cạnh anh."

Một màn tình cảm đặc sến, những thân người ẻo lả cứ liên tục dính sát người anh. Có vẻ anh chưa hiểu chuyện gì, nhưng mặt anh đã đen hơn cái đất nồi. Một là vì nghĩa vụ, một là vì người chồng tương lai đó của mình cô không ngần ngại hi sinh, kéo mấy người phụ nữ kia ra khỏi người anh.

"Xin mọi người bình tĩnh, có cái gì thưa từ từ chúng ta nói chuyện được không ạ."

Bị kéo ra, mấy cô nàng ảnh đế có vẻ bức mình, mặt khó chịu lên tiếng:

"Cô là ai? Tại sao lại xen vào chuyện này."

" Chẳng lẽ lại là một người mới vào nghề à."

" Đây chẳng phải là cô thư kí hay sao? Thư kí thì lo làm chuyện của thư kí đi, tới đây làm gì."

Cô mặc dù rất tức giận nhưng vì bản thân mình chỉ là một thư kí, hiện tại cũng có rất nhiều người tụ tập ở đây đang chờ xem kịch. Người thì khó hiểu, người thì hí ha hí hửng xem kịch vui. Cô nhả nhện lên tiếng:

" Mong mọi người thông cảm đây là công ty, nếu có vấn đề gì thì xin trực tiếp báo cho tôi, tổng giám đốc công ty chúng tôi xưa nay đều không." cô còn chưa nói xong đã bị những ánh mắt chán ghét liên tục.

" Cô tránh ra, thân là một thư kí thì không nên rước họa vào mình. Nếu không thì đừng trách tôi không khách khí."

" Tổng giám đốc của cô còn chưa lên tiếng. Cô lên tiếng cái gì?"

" Cóc ghè mà cứ tưởng mình là thiên nga."

Máu cô lúc này sôi tới một trăm độ C luôn rồi. Đây thì ảnh đế, đây thì diễn viên còn tưởng cô không dám làm gì bọn họ chắc.

" Cóc ghè? Vậy các cô nghĩ bản thân các cô là ai? Cứt hạng ba mà cứ tưởng sôcôla hạng nhất! Tôi nói cho các cô biết nhé! Không phải các cô là diễn viên, ảnh đế thì tôi không dám làm gì các cô. Bây giờ muốn tôi lần lượt hủy hoại gương mặt này của các cô hay là tự cút?" Cô nói với giọng điệu nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho con người ta có một áp lực.

" Cô nghĩ bản thân mình là ai? Chỉ là một con người nhỏ bé mà dám ngông cuồng? Cô không sợ mất cái phần công việc này à?"

" Nhìn mặt tôi giống như sợ không?" Cô bây giờ thật sự không muốn nói chuyện với những con người như thế này nữa, càng nói lại càng sợ mất hình tượng trong lòng anh.

" Tôi muốn nói chuyện với tổng giám đốc của cô, chứ không phải cô!"

" Ô, lạ nhì chồng tôi các cô muốn nói chuyện thì tôi phải cho các người nói chuyện à?"

" Chồng cô? Cô chưa tỉnh ngủ à?" Nhưng con người ở đó đồng loạt lên tiếng.

" Các cô không tin?" Không dùng lời nói, hành động thực tế hơn nhiều. Cô không chần chừ liền hạ xuống đôi môi anh một nụ hôn nhẹ nhàng như một cánh hoa đào lướt qua. Anh đứng hình trong vài giây nhưng cũng vô thức ôm eo cô. Cảnh tượng trước mắt khiến người khác không tin cũng phải phải tin.

* * *

Mọi người xem nhớ bỏ phiếu tui với:33

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Kỹ thuật hôn của cô rất kém

Cô đứng trong phòng của anh mà lòng không khỏi run nhẹ, cả người giống như nếu ai đó động vào cô, cô lập tức sẽ mềm nhũn ngã xuống. Anh cứ nhìn chăm chăm vào cô không nói không rằng cứ nhìn như thế. Tiếng đồng hồ tích tắc trôi qua làm tim cô đập càng nhanh. Lần này chẳng lẽ cô bị đuổi việc hay là bị tra tấn kiểu gì. Cô cứ đứng run run rõ ràng đang là mùa hè mà cô vẫn cảm thấy toàn thân mình lạnh buốt. Bây giờ anh muốn nói gì cũng được, anh muốn làm gì cũng được chỉ cần anh mở miệng nói chứ im lặng như thế này thì ai chịu nổi. Đến lúc cô gần như sắp khóc thì anh lên tiếng:

" Sao không giải thích đi?" Cái giọng điệu lạnh như băng, đây đích thực là băng ngàn năm không tan. Cô hốt hoảng nhìn anh sau đó giải thích:

" Tổng giám đốc, tôi.. tôi.. thật sự lúc đó không phải.. là lợi dụng anh đâu.. tại tôi.. thấy tình hình.. lúc đó có vẻ khó.. xử nên tôi mới hồ..n anh.., cũng..không phải là.. tôi.. muốn.. leo.. lên vị trí cao.. gì đâu, huhu tôi thật sự không muốn đuổi việc đâu.. tại mấy người kia quá đáng nên.. tôi mới phải làm như vậy.. tôi thật sự không cố ý hôn anh mà,.. tôi chỉ muốn giải thoát cho anh thôi.. huhu." Cô nói lắp ba lắp bắp, cứ chột dạ nói đến hết hơi không biết giải thích thế nào đành bật khóc, chỉ là một cái hôn mỗi thôi mà cô cần phải trưng bày vẻ mặt khó ưa vậy không làm cô sợ thiếu mức đãi trong quần.

Anh nhịu mày nhìn cô, anh đã làm cô cái gì đâu mà bật khóc rồi, đã vậy nước mắt nước mũi còn chảy tèm lem nhìn bản chết đi được. Bộ dạng của cô giống như sợ anh ăn thịt cô hay gì, trong mắt cô anh đáng sợ như vậy sao.

" Tôi đáng sợ như thế sao?" Anh dùng đôi mắt thâm trầm nhìn cô chỉ cần cô gạt đầu một cái, ngọn lửa trong mắt anh chắc có lẽ sẽ bùng lên chắc đốt cháy cả công ty này luôn mất. Thật trong trong mắt cô anh không đáng sợ chỉ là cô sợ mất việc thôi nên mới có biểu hiện như vậy. Nhưng không hiểu vì sao cô lại vô tình gạt đầu làm anh nhìn cô như muốn đá bay cô ra khỏi phòng, cái bộ dạng của anh cũng thật sự rất tức giận. Cô phát giác được mình làm sai liền hốt hoảng lên tiếng:

" Không phải, anh không đáng sợ, thật sự không đáng sợ. Ít nhất trong mắt tôi anh thật sự không đáng sợ. Chỉ là.. chỉ là.. tôi sợ bị anh đuổi việc thôi." Nghe cô nói vậy tâm trạng của anh tốt lên không ít.

" Cô sợ tôi bị đuổi việc như vậy sao? Vì sao lại sợ tôi đuổi việc cô, cô đâu có làm gì đâu?"

" Tôi vừa nãy mới hôn anh, không tàn thì cũng phé." Nghe cô nói vậy anh bỗng bật cười nhưng lại là một nụ cười rất nhanh.

" Tôi đuổi việc cô, cô có thể tìm một công việc khác tốt hơn mà, có rất nhiều công ty đang tuyển dụng." Không an ủi còn làm cô thêm sợ, cô phụng phịu nói:

" Làm công ty khác thì làm sao tán đổ anh." Một lời nói vô tình nhưng vô thức lại làm tim anh đập nhanh hơn. Anh bắt đầu lảng tránh sang việc khác.

" Mấy người phụ nữ lúc này là ai? Sao bọn họ lại tới đây." Cô ngơ ngác nhìn anh:

" Tôi cứ tưởng là tình nhân của anh, còn bọn họ vì sao lại tới đây thì anh xem cái này là biết nè." Nói xong cô vừa quệt nước mắt vừa lấy điện thoại ra mở báo cho anh xem, từ các trang

đầu tiên đều là tin anh có vợ và bức ảnh chụp chung anh với cô. Trái với phản ứng cô dự đoán anh chỉ liếc xem rồi ậm ừ một tiếng chứ không phải là nổi trận lôi đình. Anh phát tay dấu hiệu là báo cô đi ra, cô vừa bước được vài bước bỗng nhiên anh lên tiếng:

" Khoan đã." Chân tay cô lại bắt đầu run rẩy không phải là anh muốn đổi ý rồi chứ, muốn đuổi việc cô rồi cũng nên. Nước mắt vừa khô lại bắt đầu lăn tiếp. Cô quay mặt lại nhìn anh thì thấy anh đang bước đến trên tay là một hộp khăn giấy.

" Lau nước mắt đi, khóc nhìn xấu chết đi được." Cô ngơ ngác cầm hộp khăn giấy đi ra thì anh lại phát ra một câu nói:

" Nhưng mà kĩ thuật hôn của cô rất kém." Làm cô đỏ tận mang tai.

* * *

Mấy hôm nay thật sự rất bận nên không thể thường xuyên ra truyện cho mọi người, mong mọi người thông cảm T~T

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Lâm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bố

Xảy ra bao nhiêu chuyện cả người cô mệt nhừ nên hôm nay cô quyết định xin phép về sớm. Anh cũng không làm khó cô, đồng ý phê duyệt đơn cho cô. Về tới nhà cũng không biết mẹ cô đi đâu rồi nhưng lại không thấy ở nhà còn Hạ Nhi còn đang đi học. Cô vào phòng thay quần áo xong liền lên xuống đánh một giấc ngủ thật say. Vừa ngủ được một lúc thì chuông điện theo vang lên. Là cô giáo của Hạ Nhi, đang buồn ngủ nhưng bây giờ cô đã tỉnh táo vài phần. Nhà trường gọi điện về nhà chắc không phải là chuyện tốt đẹp gì.

" Alo, chị có phải là mẹ của cô bé Hạ Nhi không ạ."

" Vâng, là tôi chào cô giáo."

" Chào mẹ Hạ Nhi, hôm nay Hạ Nhi trên lớp có đánh nhau với bạn nên phiền mẹ tới đây một lúc ạ." Nghe đến đây tim cô như gật nảy lên, trước giờ Hạ Nhi luôn là một cô bé rất ngoan, có chút bướng bỉnh nhưng lại không bao giờ đánh bạn bè, cô bé cũng sẽ không bao giờ đánh bạn bè vô cớ hay là vì những việc nhỏ. Không suy nghĩ nhiều cô chỉ kịp thay quần áo liền lái xe tới trường bé ngay lập tức. Đến trường thì thấy gia đình bên kia cũng tới đầy đủ rồi, còn người bị đánh hình như là một cậu bé. Nhìn bộ dạng của cậu bé kia làm cô rất ái ngại, đôi mắt bị đánh đến mức thâm đen, tay chân thì bị trầy xước, còn có một số vết thương nhỏ trên người. Nước mắt nước mũi chảy tèm lem. Không ngờ con gái cô cũng ra tay mạnh như vậy. Còn cú tưởng cô bé sẽ khóc lóc hay gì không ngờ chỉ nhìn cậu bé kia, cái mặt bướng bỉnh của nó còn có đôi mắt hình như rất căm phẫn. Thấy cô tới con bé liền chạy lại chỗ cô, cũng không nói gì chỉ đứng bên cạnh cô.

" Chào cô, chào anh chị tôi là mẹ của Hạ Nhi." Thấy cô tới, gia đình bên kia đưa con mắt bắt đầu đánh giá một lượt sau đó lại lên tiếng:

" Bố con bé đâu, con cái đánh nhau ở trên trường cũng không tới hay thật sự là không có bố như con tôi nói." Không có chào hỏi, cũng không gật đầu mở miệng ra toàn ăn nói nhưng lời thể hiện bản chất của những con người vô giáo dục không có học thức. Cô không nói gì có thể đoán được phần nào nguyên nhân dẫn tới sự việc đánh nhau này rồi. Còn cô giáo thì lại xuất hiện về khó xử:

" Mọi người bình tĩnh có gì thì cứ ngồi xuống từ từ nói chuyện không nên căng thẳng như vậy." Cô giáo vừa dứt lời thì bên kia đã gồng mình lên nói:

" Cái gì mà bình tĩnh cái gì mà đừng căng thẳng, con trai bảo bối của tôi bị đánh đến mức như thế này rồi còn bảo bình tĩnh. Cô thử nhìn xem mắt của nó đen như gấu trúc luôn rồi, cả người toàn là vết thương cô nói làm sao tôi bình tĩnh được hả." Bà mẹ của cậu bé cứ vô lý lẽ còn ông chồng thì không dám làm gì có vẻ rất sợ vợ. Cô biết nếu con của mình bị đánh như thế này thì không có bà mẹ nào không xót cả nhưng biểu hiện cứ như vậy bà bán cá ngoài chợ cãi nhau cũng phải để cho cô biết rõ tình hình đã chứ. Cô còn định xin lỗi thì bà mẹ kia lại nói tiếp:

" Cũng chỉ vì đứa bé không có bố này, không được dạy dỗ đành hoang từ tể. Đã không có bố thì nên ngoan ngoãn đúng là con hoang mà." Mở miệng cứ một câu là không có bố hai câu là không có bố. Miệng người phụ nữ này đúng là thối thật. Hạ Nhi nghe thấy vậy liền hét lên.

" Bà điên, tôi có bố đáng hoàng nghe chưa. Tôi có bố." Cô sùng sốt nhìn đứa con gái của mình thật sự đấy là lần đầu tiên cô thấy con bé nói lời lỗ mãng như vậy. Người lớn không chấp nhận trẻ con nhưng đối với người khác người phụ nữ kia thì không như vậy.

" Vậy bố mày đâu, bố mày đâu đưa tới tao coi. Không có bố thì nói không có bố đã vậy còn hỗn với người lớn." Càng mở miệng càng khiến cô có con mắt khác nhìn về bà ta, đúng là không có học thức cô giáo thì càng ngày càng khó xử. Cô không nói gì chỉ gờ tay lên tát người đàn bà kia một cái bốp.

" Cô vậy mà đánh tôi đúng là mẹ nào còn nấy."

" Mẹ nào con nấy thì chính là các người, cứ đưa người khác ra lăng mạ chẳng lẽ vui sao. Còn nữa tôi nhắc lại con gái tôi có bố, chỉ là bố nó đang bận không tới được."

" Haha, đúng là mạnh miệng nói vậy cũng nói được, tôi cứ nói không có bố đấy." Cô định gờ tay lên tát cho à ta một bạt tai nữa. Thì phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp:

" Tôi chính là bố đứa bé, ai dám bảo con tôi không có bố." Coi quay lại nhìn người đàn ông kia, chính là tổng giám đốc cao cao tại thượng của cô. Sao anh ấy lại ở đây. Còn chưa kịp phản ứng đã thấy Hạ Nhi chạy lại phía anh ta. Còn gọi một tiếng bố rất là hạnh phúc làm cô cười không khép được miệng cũng đi lại chỗ anh làm như một gia đình hạnh phúc. Còn người phụ nữ kia thì cảm thấy hổ thẹn đến đen mặt. Anh đi lại chỗ cô giáo, cô giáo cất tiếng

" Chào bố Hạ Nhi." Thật sự là không ngờ bố của Hạ Nhi lại đẹp trai đến như vậy đúng là cực phẩm mà. Anh không gật đầu hay là chào lại nhìn đứa tầm mắt nhìn mấy người đang đứng đối diện.

" Miệng đúng là thối, ngày mai các người không cần tới đây học nữa đâu. Chính thức hôm nay bị đuổi học."

" Dựa vào đâu mà chúng tôi bị đuổi học."

" Dựa vào trường này là của gia đình tôi." Một câu nói giống như sét đánh ngang tai người đàn bà kia, họ đàn người một lúc sau đó cũng chẳng giám nói gì đưa con mình ra xe trở về, thật sự nhìn cái mặt đóng băng của anh muốn mở miệng cũng không mở miệng được.

Tui đăng bù nè:33

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hốt con tôi thì hốt luôn cả tôi nè!

Sau khi đón Hạ Nhi thì ba người cùng đi ăn tối ở một nhà hàng gần đó hỏi thì mới biết thì ra là do cậu bé kia bảo là Hạ Nhi không có bố nên cô bé mới tức giận đến như vậy. Không để ý tới cô giáo mà ngay lập tức xông lên đánh cậu bé kia. Cô thật sự rất tức giận nhưng mà cũng cảm thấy mình thật sự rất có lỗi với con bé nếu như năm đó cô không hành động nhất thời thì chắc bây giờ con bé cũng phải phải bị bạn bè lãng mạ như vậy. Ngay cả bố đứa bé cô cũng chưa nhìn rõ mặt, cũng không biết là ai? Cô hiện tại rất muốn ôm con cô khóc một trận thật lớn. Nước mắt cô lưng trông sắp khóc thì lại nghe một tiếng nói trầm ấm bên cạnh.

"Không sao rồi, từ bây giờ trở đi chú sẽ là bố con. Bố sẽ đưa đón con đi học. Được không?" Lời anh nói giống như giòng nước ấm chảy vào tim của cô, cô biết anh đây rõ ràng đang an ủi Hạ Nhi nhưng mặc kệ cô khóc oà lên, khóc như một đứa trẻ mặc kệ ánh mắt những người xung quanh đang dòm ngó. Nếu người khác không biết chuyện nhìn vào chắc chắn sẽ cho rằng đôi vợ chồng trẻ đang cãi nhau. Anh như kiểu người trên trời rớt xuống không biết chuyện gì, đen mặt nhìn cô.

"Cô bị ám đầu à, sao tự nhiên lại khóc? Tôi làm bố con cô chứ đâu có ăn thịt cô hay con cô đâu mà cô lại phản ứng dữ dội như vậy. Nếu cô không thích thì tôi sẽ rút lại lời nói vừa rồi." Cô biết anh là một người rất chú trọng đến mặt mũi nhưng vừa rồi kích động quá không kìm được nên mới khóc lớn như vậy. Cô lau nước mắt, nước mũi đang tùm lum trên mặt sau đó cười hi hi nói với anh.

"Tất nhiên không phải, tôi khóc thì có nghĩa là tôi không muốn anh làm bố con tôi hay sao? Nếu anh làm bố con tôi rồi có phải sẽ làm luôn chồng tôi luôn không?"

"Tôi chỉ làm bố con cô việc gì phải làm chồng cô?"

"Sao giám đốc lại như thế được. Dù gì tôi cũng chưa từng lấy ai vẫn còn đang ế nói đúng hơn là mẹ đơn thân. Anh hốt con tôi rồi thì hốt luôn cả tôi lên đi. Dù sao cũng miễn phí, mua một tặng một đấy." Cô nhìn anh bằng đôi mắt long lanh như ánh thiên thần, đó là những gì người ngoài nhìn thấy còn trong mắt anh thì đôi mắt cô như bóng đèn điện gần hết tuổi thọ đang nhấp nháy không có gì là đẹp để hết. Anh lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt không mấy vui vẻ giống như rằng nếu cô còn lộn xộn nữa thì đừng có mà trách anh không nề tình phụ nữ. Cô biết anh nóng nảy nên cũng không giám làm càn nữa nên ngậm miệng lại ăn cơm. Hạ Nhi như một vì sao cứu tinh xuống soi rọi con đường sống của cô, bằng giọng điệu ngây thơ đã khiến cho anh cảm thấy có lỗi:

"Bố ơi, mẹ là mẹ của con, bố là bố của con vậy không phải chúng ta là một gia đình hay sao cũng có nghĩa là bố và mẹ là vợ chồng hay sao? Con thấy bố mẹ các bạn cũng vậy mà." Đúng là, con gái của cô có khác rất thông minh, câu nói vừa dứt ra làm anh cảm thấy có vẻ giống như mình vừa làm điều gì sai trái. Anh biết trước giờ bản thân mình rất thích trẻ con nhưng mà từ lúc gặp Hạ Nhi thì mọi phòng bị của anh đều bị hạ xuống, anh luôn luôn đáp ứng mọi nhu cầu của cô bé cũng như luôn nghĩ tới cảm nhận của cô bé. Anh mở miệng nhẹ nhàng nói:

"Đúng rồi, lúc này là bố mẹ chỉ là nói đùa thôi. Bố mẹ chính là vợ chồng, chính là bố mẹ của con. Hạ Nhi xem nè, không phải bố mẹ vẫn rất tình cảm sao." Anh nói xong liền gấp một ít tôm đưa lên miệng dứt cho cô ăn. Anh vì dứt cho cô ăn nên không thấy nhưng mà hương của cô, cô nhìn rõ, rất rõ là đường khác. Đôi mắt Hạ Nhi loé lên một ánh sáng của một nụ cười mà có lẽ trẻ con năm tuổi không nên có. Rắc cuộc bố đứa bé là ai, cái gen gì vậy nè, đúng là sợ đến mất hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Mẹ ngốc thật

Ăn uống xong, họ liền trở về nhà. Anh trên đường đưa cô về nhà lúc Hạ Nhi ngủ liền quay sang nói với cô:

"Chuẩn bị sắp tới có một hạng mục cần kí với công ty HP, cô cẩn thận sắp đặt tài liệu một chút là được. Không cần quá chú trọng."

"Ồ, giám đốc..." Cô ngờ ngác nhìn anh, không phải trước giờ anh luôn chú trọng vào những hạng mục cần phải kí kết hợp đồng hay sao? Nếu không quan trọng chắc chắn anh sẽ không kí. Tại sao bây giờ nhìn anh có vẻ lại không quan tâm tới hợp đồng này một chút nào là sao? Đường như đọc được suy nghĩ của cô, anh không che dấu mà bình thản lên tiếng:

"Vấn đề tôi không có ý định kí kết cái hợp đồng này. Chỉ là gia đình tôi có quan hệ hơi thân thiết với gia đình bên kia nên mẹ tôi mới bắt tôi nể mặt mà kí hợp đồng. Nên hợp đồng này có cũng được, không có cũng chẳng sao." Cô gật gật đầu tỏ vẻ hiểu. Thì lại nghe anh nói tiếp:

"Một chút nữa, tôi sẽ gửi mail cho cô những điều kiện cần phải có trong hợp đồng là được. Còn những việc còn lại cô thích làm cái gì thì làm." Cô lại gật đầu tiếp.

"Miệng đâu?"

"Vâng giám đốc tôi hiểu rõ rồi ạ." Cái tính của xếp cô đúng là khó chiều thật, nếu như lấy nhau về cô sẽ cho anh biết thế nào là lễ độ nhưng mà hiện tại tán còn chưa tán được nữa lấy cơ sở nào để cưới nhau. Cô vừa dứt lời thì xe đã đậu trước cửa chung cư nhà cô rồi. Nhìn Hạ Nhi, rồi lại quay sang anh tự nhiên lại muốn ở thêm cùng anh một chút nữa. Cô cũng sợ nhìn anh giống như muốn nhìn thấu mọi thứ trên mặt anh từ đôi mắt to tròn cho tới sống mũi cao cao rồi tới đôi môi mông quẩy rừ, sang vành tai đang đỏ bừng rồi cả khuôn mặt rất chi là đẹp trai nữa. Cô cứ nhìn nhìn như vậy giống như sợ ngày mai còn không được gặp anh nữa. Nhưng đối với một người ngay cả dây thần kinh lạnh mạn cũng không có như anh thì làm sao suy nghĩ được như vậy cơ chứ.

"Cô muốn tôi bồi Hạ Nhi lên nhà giùm cô." Đó chính là câu hỏi nguyên văn anh muốn hỏi cô sau mấy phút cô ngồi bất động nhìn anh không có ý định xuống xe. Cô vô thức gật đầu thì thấy anh đen mặt. Rắc cuộc cô nàng này xem mình như tài xế lái xe, rồi bây giờ phải có nghĩa vụ bồi con của cô ta lên nhà cũng nên. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng thân thể vẫn thành thực hơn. Xuống xe mở cửa xe rồi bóng Hạ Nhi lên nhà, đi theo sau là cô. Nếu như hôm nào cũng như vậy thì hay nhỉ. Lên đến tận nhà rồi, anh bảo cô bồi con để anh trở về.

" Hay là anh ở lại đây uống tách trà rồi hẵng về, dù gì thì hôm nay cũng cảm ơn anh rất nhiều." Sự việc hôm nay là anh giúp cô, đến ngay cả bữa tối cũng là anh mời cô.

" Không cần đâu, tôi có việc về trước." Anh nói vậy nên cô cũng chẳng dám nói gì. Anh vừa bước vào thang máy khuất bóng lưng thì Hạ Nhi trong lòng cô đột nhiên tỉnh dậy làm cô giật hết cả mình.

" Con không phải đã ngủ rồi sao? Bây giờ sao lại thức dậy rồi? Chẳng lẽ mẹ đánh thức con sao?" Đáp lại câu hỏi của cô là một cái nhìn với ánh mắt khinh bỉ và một câu nói:

" Mẹ đúng là ngốc chết đi được, con bỏ tay." Cô vào đến nhà rồi vẫn chưa hiểu hết ý câu nói của con bé thì thấy hai bà cháu đang ngồi trên ghế sofa nói chuyện với nhau. Toàn bộ câu chuyện là như thế này.

" Bà ơi, lúc này con đi ăn tối với bố. Ăn xong còn giả vờ ngủ để dành không gian riêng tư cho hai người kia vậy mà ngoài câu chuyện họ bàn về công việc thì chẳng còn gì khác. Đùng là chán chết đi được, bố đã không có dây thần kinh lãng mạn thì thôi ngay đến cả mẹ cũng không biết tán công. Con chẳng còn gì để nói nữa." Hạ Nhi nói xong kèm thêm sau đó là một cái thờ dài rồ to.

" Con cực khổ rồi, đừng chấp mẹ con. Đó cứ ngốc ngốc dần dần như vậy đấy. Bà cũng chẳng còn gì để nói nữa." Y xì nguyên là như vậy, một câu cũng bảo cô ngốc hai câu cũng bảo cô dần chẳng lẽ cô dần thật. Nhưng mà đầu óc của con bé nhà cô rối cuộc trong nó chứa những cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Sở thích kì lạ

Một lúc sau trong lúc cô đang lướt mấy trang web thì thấy anh gửi email đến. Nội dung cũng chẳng có gì ngoài mấy dòng chữ thừa thớt, nhưng cái cô để ý nhất lại là cái link đính kèm bên dưới chúng, có lẽ do sắp gửi nhầm nhưng mà cô bấm vào thì thấy hiện rõ mồn một phim hoạt hình doraemon. Cô mất chữ o mồm chữ A nhìn cái màn hình. Làm việc với anh lâu như vậy mới thấy sắp cô có sở thích thâm lặng như vậy. Cô mở Zalo ra gửi cho anh một tin nhắn là:

" Sếp thích xem doraemon? Yên tâm đi tôi sẽ không nói với ai đâu, tôi sẽ giữ kín cho sếp." Thật ra thì không phải anh thích xem doraemon chỉ là đôi lúc rảnh không có gì làm nên lỡ tay download về thôi. Ai dè lại gửi nhầm. Cô vừa gửi tin nhắn đi thì điện thoại liền nhận được cuộc gọi của anh.

" Đừng có suy nghĩ linh tinh vớ vẩn, đừng có nghĩ tôi cũng giống như cô. Nếu có người thứ ba biết thì cô hãy chuẩn bị tinh thần trước." Anh gọi điện cho cô chỉ để nói một câu như vậy rồi tắt máy nhưng cái giọng điệu thì đúng là lạnh tới cực điểm, khiến cô ở đầu điện thoại bên này cũng lạnh đến rét rung. Có vẻ anh rất tức giận khi người khác biết được bí mật của mình, cũng tại cô hơi ngốc biết rồi thì im lặng còn nhắn tin hỏi làm gì nữa không biết? Chẳng lẽ cô thật sự ngốc như mẹ và Hạ Nhi nói T~T

Chính nguyên nhân vì vậy mà cô mang cái tâm trạng lo sợ như vậy đến công ty. Cứ sợ rằng anh sẽ khi dễ cô khiến cho cô sống không bằng chết bởi vì cô đã biết bí mật của anh rồi nên anh nhất quyết sẽ không tha cho cô. Vừa tới công ty là cô cứ ngo trước ngo sau, gấp là tránh bắt đầu đi mới đứng trước mặt anh. Không biết anh thiêng kiêu gì chứ nhắc tào tháo là tào tháo tới ngay. Anh như kiểu một chiến sĩ trang nghiêm bước vào công ty chưa bao giờ cô cảm thấy sợ anh như lúc này. Dù như thế nào cô cũng cảm thấy mặt anh cứ hầm hầm, khiến cô lạnh hết cả xương sống. Nhưng mà cũng may bởi vì phía trước mặt cô là một cái thang máy còn anh vẫn còn cách xa cô cả một quãng đường. Chờ tới lúc anh đi tới chỗ này thì cô cũng đã vào thang máy lên đến tầng hai tầng ba rồi. Cô ung dung bước vào thang máy cũng chẳng biết hôm nay là ngày gì, rõ ràng cô đi rất sớm vậy mà vừa ngoảnh mặt một cái thang máy đã kín chỗ. Nhưng cô sống chết cũng phải bước vào thang máy. Rõ ràng cô cũng không phải người bước vào thang máy cuối cùng bước vào thang máy cơ mà tại sao người bị đẩy ra thang máy lại là cô?? Cô ngơ ngác nhìn dòng người đẩy mình ra khỏi thang máy, vừa bị đẩy ra thì đúng lúc bị đụng trúng anh. Cô nhìn anh rồi nở một cười " rất tươi" rồi nhìn anh.

" Chào sếp, sếp hôm nay đến sớm nhỉ?" Cô vừa nói vừa đưa tay lên làm động tác chào, nụ cười trên môi lại càng tươi, nói thì tươi nhưng giọng gao thì đúng hơn. Nội tâm cô thì gào thét muốn một giây ngắt xiu ở đây luôn. Trái ngược với biểu hiện của cô, anh chỉ gạt đầu một cái rồi bước đi. Cả người cô như vừa quảng được một quả bom lớn thì bỗng nhiên anh lên tiếng làm mặt cô xám xịt:

" Cô đi cùng với tôi đi." Cô hiểu ý anh chứ, ý anh là đi cùng anh lên thang máy chuyện dụng dụng cho giám đốc nếu ngày thường thì cô sẽ không do dự mà đi cùng với anh nhưng hôm nay thì không, nhất quyết cô cũng không đi.

" Không cần đâu ạ, tí nữa tôi lên sau cũng được. Giám đốc cứ lên trước đi." Đi với anh thì cô có mà ngộp thở à, cô đâu có ngu.

" Hừm." Anh quay mặt lại nhìn cô gương mặt ma mị cùng nụ cười nở mồm làm cô một giây trước vẫn còn đang lo sợ, một giây sau đã say mê rồi nở một nụ cười bí ố.

" Tôi đi với anh, anh chờ tôi." Chờ lúc cô tỉnh ra thì đã bước vào thang máy, cô muốn khóc cũng khóc không ra nước mắt, đúng là bị dung nhan mê hoặc mà. Chung quy lại cô vẫn rất ngốc!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Chị dâu

Sau khi sự tình ngàn cân treo sợi tóc ở thang máy thì cô không dám để bản thân mình bị anh mê hoặc nữa. Cô làm việc rất chăm chỉ, rất cố gắng chỉ là nếu ai đó nhờ cô đưa tài liệu gì đó vào cho anh thì cô sẽ một mực từ chối.

" Các cô cứ tự mình đưa vào cho giám đốc đi, tôi là người bên cạnh giám đốc nên biết rất rõ nhiều lần anh ấy muốn gần gũi với nhân viên hơn nhưng có vẻ ai cũng khá sợ anh ấy." Cô lấy cái thân phận gọi là phu nhân giám đốc ra để nói, cô tin chắc rằng mọi người sẽ không nghi ngờ gì hết. Tất cả nhân viên trên dưới công ty cứ nghĩ là anh nói như vậy nên không cần thông qua cô mà trực tiếp đưa vào cho anh, bao gồm tất cả mọi việc lớn nhỏ. Cô không nghĩ đến hậu quả, cô chỉ nghĩ tới cái khả năng làm thế nào để giảm tới thiểu lần gặp anh. Cả ngày hôm đó thì phòng anh cứ nói lướt ra lướt gần như cả trăm lần. Cô ở ngoài này đã cảm thấy gần như không thở nổi chắc anh ở trong thì sắp chết. Còn nguyên nhân người ra vào nhiều như vậy không nói cũng biết. Một người đẹp trai, trầm tĩnh. Bên ngoài lạnh lùng đẹp trai bên trong nhiều thì tiền thì làm gì có ai không thích. Có cơ hội tiếp xúc được anh, lỡ như anh có cảm tình thì làm tình nhân cũng được. Nghĩ đến đây thì tâm trạng cô càng lo lắng bồn chồn. Người vào càng nhiều thì tỉ lệ mất chồng cực cao, như vậy cô làm sao không lo lắng được cơ chứ. Nhưng mà hiện tại cô không muốn vào trong bởi vì một khi vào có thể không còn đường ra.

Sau đó không biết suy nghĩ cái gì mà cô chạy ra cửa hàng tiện lợi mua một chiếc micro vào kết nối với loa đứng trước của phòng anh hết lớn.

" Xin chú ý, mọi người ngay lập tức rời khỏi phòng giám đốc ngay lập tức. Xin rời khỏi phòng làm việc của giám đốc ngay lập tức." Cô cứ duy trì như vậy trong năm phút nhưng có vẻ lời cô nói như nước đổ đầu vịt nên mọi người hoàn toàn không nghe thấy cũng hoàn toàn không để ý đến. Cô bây giờ mỗi hồi hột chảy đầy trên mặt nên cái tình trạng này tiếp diễn, anh có bị người khác cướp đi cũng chẳng còn quan trọng nữa, bởi vì cô có thể bị anh bóp cổ chết ngay lập tức. Nhưng mà cô không hiểu vì sao anh lại không gọi bảo vệ hoặc lên tiếng. Chỉ cần một lời nói của anh thì không ai dám phản kháng. Cô chen cái thân hình bé nhỏ của mình vào phòng của anh. Đứng giữa một đám người phức tạp kia có rất nhiều mùi nước hoa lẫn lộn tạo nên một cái mùi thật sự phải nói là rất khó ngửi. Cô chen vào nhưng cũng không dám thở mạnh, lẽ như còn chưa vào đến nơi đã chết ngột bởi mấy cái mùi hắc ám này thì sao. Vào đến phòng mặc dù rất nhiều người nhưng mà mọi người luôn cách xa anh một khoảng gần 2 mét. Cô vừa vào đến nơi thì giống như kiểu vừa thoát khỏi địa ngục. Kiểu gì xong vụ việc này anh cũng không tha cho cô.

" Mọi người bình tĩnh, nếu có gì cứ việc để ở ngoài bàn làm việc của tôi. Còn nữa xin mời mọi người ra ngoài." Cô vừa dứt lời thì có bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía cô. Mấy người luôn ghét cô thì lên tiếng mở miệng.

" Giám đốc còn chưa lên tiếng, cô lên tiếng cái gì? Chỉ là một thư kí nhỏ bé mà ra oai." Trong công ty nếu ai không thích cô thì ít nhất cũng không làm khó bởi vì dù gì mọi người cũng đang bảo cô là phu nhân giám đốc, đã thế hai người họ từng hôn nhau trước mặt tất cả mọi người, không muốn tin cũng không được.

" Ai nói vậy, bước ra đây nói chuyện với tôi." Cô nói xong câu, một người phụ nữ ăn mặc phải nói là siêu siêu thiếu vải. Ít nhất tới công ty thì phải mặc đồ công sở. Đằng này cô ta mặc một chiếc váy, hở eo, hở lưng, hở gần hết cả vòng một, váy thì ngắn cùn cùn gần hết cả mông. Mất xanh, mò đỏ, tóc vàng. Tóc thì phải nói là xù hơn lông con chó nhà cô mất. Cái này đi bar thì tất nhiên cô sẽ không để ý nhưng mà đây là công ty. Hay là cô ta thật sự xem cái công ty này là cái quán bar luôn rồi? Nếu là người khác cô có thể sẽ nói nhẹ nhàng hơn một chút nhưng mà với cái người đứng trước mặt cô đây thì cô chẳng nề nang gì nữa.

" Vậy để nói cho cô biết. Cô đã thấy người phụ nữ nào để chồng mình như thế này chưa? Cô nghĩ tôi làm cảnh sao"

" Tôi chả biết, cô chắc chắn là vợ của giám đốc." Khi cô ta vừa nói xong câu này thì mọi người bắt đầu xì xào. Cô không biết làm thế nào đưa mắt về phía anh để cầu cứu nhưng một cái liếc mắt anh cũng chẳng thèm. Cô bắt đầu lúng túng, thì bên tai cái giọng nói kia lại vang lên:

" Sao? Tôi nói đúng rồi chứ gì?"

" Ai bảo? Tôi..." Cô còn chưa biết ứng xử như thế nào thì lại nghe thấy anh vang lên.

" Phương Uyên, đừng có hồn dăm nói với chị dâu như vậy à?" Tiếng xì xào một lúc lại càng to hơn? Chị dâu? Cô trợn mắt nhìn anh. Nhưng mà cô gái kia có thân phận gì mà anh lại bảo với cô ta, cô là chị dâu của cô ta.

" Cô ấy là..."

" Em gái tôi." Cô đứng hình, thật sự sốc nặng lần này xong rồi, lời đuổi rồi mè oai rồi. Có khi xong hôm nay cô bị anh thẳng chân đá bay ra khỏi công ty luôn mất.

" Em mang cái thứ gì trên người đấy, nhanh còi ra nhìn bản chết đi được."

" Em cũng chẳng muốn mặc đâu, mẹ bắt em mặc đấy. Mẹ bảo là tới công ty anh là phải nổi bật, thật sự nổi bật, cả đồng tác giả này nữa nóng chết đi được. Cơ mà nếu anh có người hót rồi thì em cũng đã hoàn thành nhiệm vụ. Em bảo mà anh kiểu gì chẳng có người hót. Vậy mà mẹ cứ lo anh độc thân suốt đời. Nếu như vậy rồi thì em về đây, chị dâu lần sau gặp lại." Cô bé nói xong liền biến mất tăm tăm tích để lại cho cô một loạt dấu chấm hỏi.

" Cầu phiếu, ahihi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Mẹ chồng

Mấy tiếng sau đó, não cô vẫn chưa kịp hoạt động. Đang còn sợ bị đuổi việc thì một hạnh phúc khác lại tới bất ngờ. Anh vừa bảo với em gái của anh là cô là chị dâu? Cái này đúng là quá bất ngờ rồi. Có phải anh xem cô là vợ rồi không? Không phải chứ hạnh phúc này đến thật là quá bất ngờ. Bây giờ cô nên đặt váy cưới ở đâu nhỉ? Từ giờ phải ăn ít lại để còn giữ dáng, rồi cô sẽ trở thành người phụ nữ xinh đẹp nhất trần gian. Ôi nghĩ đến mấy cái kia thì đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi. Rồi sau đó cô và anh sẽ về chung một nhà, hai người sẽ sinh thêm thật nhiều đứa con. Nên sinh mấy đứa nhỉ? Một trái một gái hay là hai trái một gái. Thôi thế nào cũng được, chỉ cần anh ấy tình nguyện thì có bảo mình đẻ mười đứa con cô cũng mãn nguyện. Phải về tìm chỗ nào in thiệp cưới đẹp mới được, rồi tìm chỗ nghỉ tuần trăng mật nữa chứ. Cô đang chìm đắm trong giấc mộng, đang ở đỉnh cao của sự hạnh phúc thì bị một câu nói của anh làm cô rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

" Cô đừng có hiểu lầm, tôi không phải là có ý với cô đâu. Chỉ là mẹ tôi cứ lo tôi không lấy vợ nên mới bảo em gái tôi tới công ty dò xét xem thử có ai không đấy. Nhưng mà lúc này cô diễn rất tốt, không làm diễn viên thì đúng là hơi phí." Giọng điệu của anh nói nhẹ bình thản như không có gì, cô đen mặt nhìn anh, bảo sao anh để "đồ" như thế ai để anh là lấy cô ra làm bia đỡ đạn. Cô bây giờ không biết nên khóc hay nên cười. Cô còn đang đứng thất thần thì lại nghe tiếng anh nói:

" Cô còn đứng đó làm gì không có ý định ra làm việc hay sao? Hay là còn cái gì chưa rõ, cần biết." Nếu anh đã hỏi như vậy thì cô cũng không ngần ngại.

" Chẳng lẽ anh " ế" tới mức mẹ sợ anh không lấy được vợ luôn hay sao? Cũng chưa từng yêu đương?" Hỏi cái này phải nói là rất vô duyên nhưng mà cô thật sự rất tò mò. Anh đang làm việc nhưng cũng phải ngược mắt lên nhìn cô.

" Tôi không phải là " ế" mà là theo chủ nghĩa độc thân. Tôi không phải cô. Tôi nghĩ chỉ cần tôi thích thì chắc không ai từ chối đâu nhỉ, đâu có như cô dù cho cũng không ai lấy." Bị anh đã kích nặng nề có giữ một tâm trạng chó cắn đi ra khỏi phòng làm việc. Thế là sáng hôm đó cô gặp ai không vừa mắt thì lại nổi cáu không lý do.

Chiều hôm đó cô nhận điện thoại của mẹ, mẹ cô bảo chiều nay có chút việc nên bảo cô đi đón Hạ Nhi, vì hôm nay cô phải ở lại tăng ca đây chính là hình phạt anh dành cho cô hôm nay, không muốn tăng ca cũng phải tăng ca. Cô chỉ đành xin phép anh đón con xong trở lại công ty. Cũng vì con bé ngày hôm nay chưa gặp anh nên nhất quyết không chịu về, cô đành đưa con đến ngay phòng làm việc.

Cô không biết rằng trong lúc cô đưa con bé đến công ty rồi đi vệ sinh thì mẹ anh lại tới. Thật sự phải miêu tả bộ dáng bà ấy lúc đó ra sao thì chỉ có thể nói mặt còn mừng hơn bất được vàng. Từ phía cầu thang thì đã nghe thấy tiếng nói của bà ấy.

" Con trai, con trai. Ân Nhất à..." Anh còn đang ngồi trong phòng chơi với Hạ Nhi, nghe thấy tiếng hét thì trưng ra cái bộ mặt như đã biết trước. Một phút sau, cánh cửa phòng bị đập tung. Thật sự cái này phải nói là bạo lực. Bà hét hầy chạy lại chỗ anh mà không để ý tới Hạ Nhi.

" Ân Nhất, con dâu của mẹ đâu. Cái thằng con này có người yêu rồi cũng không thông báo với mẹ một tiếng, làm bà già này lo gần chết. Cứ tưởng mày sẽ độc thân suốt đời chứ. Nhanh nhanh sắp xếp về ra mắt gia đình, chỉ cần con thích thì mẹ sẽ đồng ý chấp nhận hết. Con nhanh nhanh lên không kéo là con người ta chạy mất nữa thì không biết bao lâu mới có một người chịu hốt mây, nếu mà chạy thì chắc bà già này đột quỵ mất." Mẹ anh nói một tràng dài không hề nghỉ ngơi. Trên mặt anh thì không có biểu cảm gì, nhưng trên mặt Hạ Nhi là vô vàn biểu cảm. Cô bé ngơ ngác nhìn người phụ nữ trước mặt sau đó lay lay cái cánh tay anh hỏi:

" Bố, bà này là ai vậy." Làm sao con bé không biết người này là mẹ của bố mình chỉ là Hạ Nhi muốn cho bà ấy nghe cái từ bố kia. Còn chưa kịp cho anh phản ứng thì mẹ của anh đã phản ứng trước đó rồi.

" Con vừa gọi gì? Gọi chú này là gì."

" Bố ạ." Khi nghe xong câu trả lời của cô bé thì bà ấy mừng rỡ, bắt đầu nói lấp.

" Bà đây, bà là bà nội của con đây. Gọi..gọi. một tiếng bà đi. Ngoan."

" Bà."

" Huhu, cuối cùng tôi cũng có cháu bé rồi. Cái thằng ranh con này đừng nói người yêu ngay cả con cũng có rồi." Bà vừa nói vừa chạy lại ôm Hạ Nhi, làm Hạ Nhi giật bắn người ôm chặt lấy anh.

" Mẹ đừng có làm con bé giật mình."

" Bà xin lỗi, bà làm con giật mình phải không "

" Mẹ à, vời lại..." Anh còn chưa kịp nói xong thì, cánh cửa phòng đột nhiên mở ra.

" Hạ Nhi, về nhà thôi bà ngoại đang chờ." Câu nói thì vô tình nhưng lại tạo nên một sự hiếm hoi không hề nhẹ.

" Mẹ, con muốn ở đây chơi thêm với bố nữa." Câu nói có vẻ vô tình nhưng thật ra lại rất cố ý. Bà ngơ ngác nhìn cô, cô thấy có khách trong phòng liền vội cúi đầu xin lỗi.

" Tôi xin lỗi, tôi không biết là.." cô còn chưa nói hết câu thì đã nghe thấy mẹ anh lên tiếng.

" Đây có phải con dâu của mẹ không? Không cần con nói bởi vì cháu của mẹ đã gọi con bé là mẹ rồi." Bà nói xong thì lại chỗ cô.

" Mẹ là mẹ của Ân Nhất, huhu cuối cùng cũng có người hốt nó thật rồi. Con thông cảm cho cái tính tình không tốt của nó. Đừng có vì vậy mà bỏ nó nha con." Cô cứ đứng nghe bà nói trong đầu hàng ngàn dấu chấm hỏi xuất hiện.

#Đoán

"1 tỷ, chúng ta li hôn."

"3 tỷ, anh cho tôi một đứa con." _ cô đáp lại

"cô bị thiếu não? Tôi hận cô như thế, sao có thể để con tôi có người mẹ âm hiểm như cô chứ?" _ hấn buông lời cay nghiệt, ánh mắt nhìn cô không có gì ngoài sự lạnh lẽo.

Cô bật cười thành tiếng "không muốn? Vậy..đẹp ý định muốn li hôn với tôi đi." cô cầm túi xách đi ra ngoài.

3 năm trước, cô bị đẩy lên xe hoa về nhà hấn. Vì một lí do rất hăm, chị cô có thai với người đàn ông khác.

Nhưng hấn lại nghĩ cô, vì muốn chia rẽ hấn với chị cô nên mới ép chị cô bỏ đi, gả vào nhà hấn, làm vợ hấn.

Vậy cũng thôi đi, lúc cưới về hấn không ngừng gây khó dễ cho cô, còn học theo cái đám nam9 cận bã trong truyện ngôn tình, là mang phụ nữ về nhà chọc tức cô.

Có một lần, hấn đưa phụ nữ về đúng lúc cô ở nhà.

Cô đang xem tivi, cô ta đi xuống hát mặt lên với cô nói "tôi muốn nghe nhạc, đưa điều khiển cho tôi."

Muốn ra oai với tôi à, vậy cứ chờ xem!

Cô quăng remote ra xa, nằm vắt chéo chân trên sofa.

Cô ta tức đến dậm chân, chỉ vào cô hét "cô dám bắt nạt tôi, tôi sẽ nói với anh Thiên Minh."

"cô dựa vào đâu mà anh ta sẽ tin cô?" _ cô ngước lên nhìn cô ta, miệng vẫn nhai ngoàm ngoàm.

"dựa vào body hoàn mỹ của tôi." _ cô ta ưỡn ngực, đẩy mông về phía cô đầy khiêu khích.

Cô vút lại một câu "đúng là ngực to, eo thon, mông đầy... nhưng đáng tiếc não ngắn." rồi bỏ lên phòng.

Kể từ đó, hấn không đưa phụ nữ về nhà nữa.

Nhưng thủ đoạn hấn lại cao tay hơn, nhưng vậy thì sao chứ? Cô cũng đâu phải là búp bê giấy.

"Mỹ Kiều, mang cà phê vào phòng họp cho tôi." _ hấn ra lệnh rồi cất bước đi về phía phòng họp.

Cô theo lệnh mang cà phê vào cho hấn, lúc cô vừa vào thì 2 bên đang thảo luận về họp đồng.

Cô vừa đặt cà phê xuống thì bên đối tác tức giận quát "điều khoản này chúng tôi không chấp nhận."

Hắn ra hiệu cho cô ngồi xuống bên cạnh mình, cầm cốc cà phê cô vừa mang vào uống một ngụm.

"nháo đủ chưa?" _ hắn nhả ra một câu, làm mọi người im bật.

"Tổng tổng, ngài có thể..." _ bên đối tác vừa mở miệng đã bị cái liếc mắt của hắn làm cho ngậm miệng.

Hắn nhìn sang cô "em thấy thế nào?"

Mặt cô nghếch ra, không biết nên phản ứng thế nào?

Hắn đi đến chỗ cô đang ngồi "em muốn nhận hay không nhận bản hợp đồng này? Nói đi! Tôi làm theo lời em."

Cô nhìn đám người đang méo mặt, môi nhếch lên "không nhận!"

Vài giờ trước, bọn họ còn xúc phạm cô, nói bóng nói gió cô. Gì mà, cô không được hắn yêu, chiều!

Gì mà, cái chức vị phu nhân tổng tài của cô cũng chẳng được mấy ngày nữa.

Ừ thì khinh đi, giờ bà đây chơi chết mấy người!

Trở về phòng làm việc của hắn,

"vui không hả?" _ hắn ngồi trên ghế tổng tài nhìn cô.

"cũng tạm" _ cô gác 2 chân lên bàn trà.

"hết rồi?" _ hắn hỏi lại.

Cô nhếch môi, đi đến bàn làm việc nắm lấy cà vạt của hắn kéo đến gần mặt cô "anh làm tốt lắm, cún yêu!"

Hắn đen mặt, đảo khách thành chủ, chủ động ôm lấy cô "thật ngang bướng, đúng là hết cách với em."

Cô nhìn hắn "anh đây là muốn làm gì? Không phải anh nói hận tôi sao? Buông tay!"

"....." hắn im lặng.

Cô nhếch môi cười "Tổng Thiên Minh, không phải tất cả phụ nữ trên đời này đều là đồ chơi của anh. Bây giờ tôi, tôi chơi chán anh rồi. ỉ hôn đi!"

#Đoạn (2)

Cô nhếch môi cười "Tổng Thiên Minh, không phải tất cả phụ nữ trên đời này đều là đồ chơi của anh. Bây giờ tôi, tôi chơi chán anh rồi. ỉ hôn đi!"

Hắn trầm mặc, một lúc sau mới lên tiếng "trong suy nghĩ của em, tôi là người như vậy sao?"

Cô chế nhạo "vậy.. Tổng tổng, tôi nghĩ sai sao?"

Hắn buông tay, tự mình ngồi lại trên ghế tổng tài "tùy em! Em có thể ra ngoài."

Cô mang theo tâm trạng phức tạp của mình ra ngoài.

Vài ngày sau đó, cô không gặp hắn nữa.

Hắn không về nhà cũng không đến công ty.

Mọi người cứ nháo nhào lên tìm hắn khắp nơi, công việc chỉ mới mấy ngày thấy thôi mà đã chất thành đống.

"phu nhân, xin cô đấy. Theo tôi đi gặp Boss được không? Anh ấy thật sự rất muốn gặp cô." _ thư kí Từ nói muốn cạn cả nước miếng cũng không lay chuyển được cô.

Cô nhìn thư kí Từ, cất giọng hỏi "anh chắc là Tổng Thiên Minh muốn gặp tôi chứ?"

Thư kí Từ khóc không ra nước mắt, làm sao mà tôi biết được chứ? Nhưng cậu ta cũng hết cách rồi.

"Boss đang ở bệnh viện." _ thư kí Từ nói dối, mặt không tái, mắt không chớp, bộ dạng hết sức bình thản.

'Boss à, phu nhân mà trách tội là anh phải bảo vệ tôi đó nha.' thư kí Từ thảm cầu nguyện.

Nhưng thái độ của cô lại làm cậu ta méo mặt "vẫn chưa chết là được." cô tiếp tục thu dọn hành lý.

Thư kí Từ thiếu chút nữa là quỳ xuống cầu xin cô.

"tôi đi trước đây. Còn chuyện của anh ta không liên quan đến tôi nữa. Anh có thể đi tìm Thư Nguyệt (chị ruột của cô, người con gái mà hắn yêu). Chị ấy trở về rồi." _ cô vừa dứt lời, tay cầm theo vali ra khỏi phòng.

Nhưng vừa xuống nhà, thì hắn đã trở về còn ngồi yên vị trên ghế sofa, không nhìn cô nhưng vẫn cất giọng nói "em..vẫn muốn đi sao?"

Cô nhếch môi "đừng có biểu cảm như vậy, tôi lại nghĩ anh không muốn tôi đi đấy."

"nếu tôi nói, muốn em ở lại. Vậy em có ở lại không?"

"ra lệnh?"

"không, là xin em ở lại."

"....."

Cô im lặng một lúc lâu rồi lên tiếng "diễn quá đĩnh, anh không đi làm diễn viên tiếc thật đấy. Lúc thì chán ghét tôi, lúc lại yêu chiều tôi. Anh xem tôi là gì?"

"....." _ lần này đến lượt hần im lặng.

"tôi đã từng nói, tôi nhất định phải khiến anh trả giá cho tất cả những hành động mà anh đã gây ra cho tôi." _ cô kéo vali ra khỏi nhà, không một chút lưu luyến.

Thư kí Từ cũng từ trên lầu đi xuống "Boss, anh không định giải thích với phu nhân sao?"

Hần mệt mỏi, ngồi xuống sofa nhắm nghiền 2 mắt lại "phải người âm thầm bảo vệ cô ấy. Có chuyện gì lập tức báo cáo với tôi."

Thư kí Từ đáp lại "vâng."

1 tháng sau,

Tại một tiệm bánh ngọt nhỏ do cô làm chủ, đột nhiên khách đông đến nghẹt thở, nhân viên làm không xuể tay.

"sao anh vẫn còn ở đây?" _ cô nhìn kẻ gây họa trước mặt.

Kể từ khi hần đến, đúng là quán đông khách hơn cô rất vui. Nhưng khách đến không phải vì bánh cô ngon, mà là vì quán cô có tên siêu cấp đẹp trai.

Mọc nó, một đám tiểu hoa si ngu ngốc!

"anh đến làm việc." _ hần cười thân thiện với cô.

"tôi đâu có tuyển dụng anh." _ cô khoanh tay trước ngực.

"nhưng em có nói là không tuyển anh đâu. Anh thấy em đăng bảng tuyển dụng nên mới upplier (nộp đơn) vào mà."

Nói đến đây, đúng là làm cô tức hộc máu.

Tất cả cũng tại con bạn tốt của cô mà ra, hôm đó cô có việc ra ngoài, nhờ nó trông tiệm hộ.

Ai mà ngờ, vì mê trai mà đồng ý nhận hồ sơ của hần còn kí hợp đồng 1 năm. Có điên máu không chứ?

"anh không lo làm Tổng tài của anh, đến cái quán nhỏ của tôi làm gì hả?" _ cô gõ gõ lên bàn.

"tôi bị đuổi rồi. Tổng thị gì tôi không làm chủ nữa. Tổng tài mới của Tổng thị là Tổng Hàn Thuần (em trai của hần). Em không nhần tâm đến mức, để tôi cả lơ vớt vơ trên đường, không nhà cũng không có cơm ăn chứ?" _ hần bày ra bộ mặt đáng thương.

Ai đó chọc mù mắt chó tôi đi, cô ai oán!

Lúc này ở ngoài quán, trên chiếc xe BMW, một chàng trai với bộ dạng cực kì khó chịu.

Anh hai, anh hay lắm! Bày trò để em về nước, còn quăng luôn cái chức Tổng tài Tổng thị lên đầu em.

Còn anh thì ở đây tán gái. Ông đây hận, dựa vào đâu hả!

#Đoàn 2

"đi đâu về?" _ một giọng điệu đầy lạnh lùng vang lên từ phía phòng khách trên ghế sofa, ánh mắt đầy lạnh lẽo chiếu thẳng vào cô.

Cô thân nhiên đáp "liên quan đến anh sao? Tôi đi bar đấy, anh muốn quản?"

"không phải tôi đã nói là không được đến đó rồi sao? Cô nên nhớ cô là người đã có chồng."

"chồng? Là ai? Sao tôi không thấy?"

Đúng vậy, chồng ư? Buồn cười, nếu như đó là chồng vậy ai sẽ là vợ đây? Là cô hay Tiểu Nhược?

"cô.." _ hần tức đến nghiến răng ken két.

Cô hất mặt đầy thách thức "không còn chuyện gì, thì bà đây phải đi ngủ. Mệt rồi!" rồi bỏ lên phòng.

Cô vừa vào phòng đóng cửa thì Tiểu Nhược từ trên lầu đi xuống, đi đến bên cạnh hần nhỏ giọng an ủi "anh đừng giận nữa, cô ấy tuy ham chơi nhưng lại biết chừng mực. Anh đừng lo lắng quá."

"tôi mà thèm lo lắng cho cô ta sao. Hừ!"

Ha, ai cũng nói nhà giàu thì phòng ốc đều rất tốt nhưng xem ra không phải vậy. Ngôi nhà này quá kém rồi.

Sao những gì mà 2 người đó nói đều lọt hết vào tai cô thế này. Vậy sau này có bí mật gì cô cũng có thể nghe rồi.

Cô cười, cười rất to nhưng trong lòng lại đau đến không thở nổi, mỗi hô hấp của cô, động tác của cô đều như ngừng trệ không cách nào suy nghĩ được.

2 năm trước, cô được gả vào Trịnh gia một cách long trọng, nhận được sự chào đón và yêu mến của mọi người nhưng lại không bao gồm hần.

Ngày hôn lễ, chú rể không xuất hiện.

Đến khi dọn đến nhà hần, hần mang luôn người yêu cũ đến nhà ở cùng với bọn họ, còn cung chiều, sùng nịnh cô ta trước mặt cô.

Hần xem cô là gì? Xem tình cảm của cô là gì?

Hần đã không yêu cô vậy thì cô sao phải níu giữ? Cô thà đem trái tim mình đóng băng hoặc vứt cho chó gặm cũng không thể để hần mang ra dẫm đạp dưới chân.

Vài ngày sau,

"Phong Nam Khánh, đứng lại đó cho tôi!" _ cô chỉ thẳng mặt hần quát.

Hần nhíu mày nhìn lại. Cô đi đến túm lấy cà vạt của hần kéo xuống, cất giọng mắng "con mẹ nó chơi bản, sao dám nhúng tay vào công việc của tôi?"

"tôi đã làm gì?" _ hần cũng không gạt tay cô ra đứng đối diện nhìn cô.

Mẹ nó chứ, còn giả ngu. Hại cô mất việc, còn bày ra bộ mặt vô tội này. Thật muốn cắn chết anh!

Cô đá mạnh vào chân hần rồi chạy đi, vừa chạy vừa ngoảnh mặt mắng "anh cứ chờ đấy cho tôi. Chúng ta chưa xong đâu."

Còn chưa đến 1 tuần, thì cô lại nhận thêm 1 tin sét đánh.

Thẻ ATM của cô đã bị tên khốn nạn nào đó khóa rồi.

Cô tức đến mặt mày tái mét, lập tức lái xe xông thẳng đến công ty hần.

Cô cứ thế đập cửa phòng họp, đứng như nữ tướng oai hùng chỉ thẳng vào mặt hần chửi "Phong Nam Khánh, đồ cặn bã. Anh lập tức lếch ra đây cho tôi."

Mọi người trong phòng đại ra, thư kí hần đang cầm hồ sơ cũng rút cái *phêch xuống đất một cách anh dũng.

Hần nhếch môi nhìn cô, như đã liệu sẵn trong lòng.

Mọi người hóa đá lần 2 khi thấy mặt BOSS ĐẠI NHÂN cười.

Hần phát tay, nói "tan họp!"

Mọi người vội thu thập đồ đạc của mình, ba chân bốn cẳng chạy rối rết ra ngoài, như vừa gặp phải quỷ.

"muốn đứng ngoài đó nói chuyện sao?" _ hần nhìn cô nói.

Cô hậm hực bước vào, túm lấy cổ áo hần dựng dậy, lại bị hần ép ngồi xuống đùi hần.

"con mẹ nó, bỏ bàn tay thói tha của anh ra khỏi người tôi!"

"không bỏ."

Cô nhin, nói vào chuyện chính "mẹ kiếp, sao lại khóa thẻ ATM của tôi. Đó là tiền của tôi kiếm được, dựa vào đâu mà anh dám đụng chạm?"

"dựa vào tôi là chồng em!" ngừng 1 lát rồi nói tiếp "đó mà cũng gọi là tiền kiếm được sao? Chẳng đủ tiền mua một thức ăn cho Kimz (là con chó hần nuôi)."

Mẹ nó, đang ví cô chẳng bằng một con chó sao?

Cô đang muốn bóp chết tên trước mặt này, thì hần lại lấy ra 1 tấm thẻ bằng bạch kim đưa đến trước mặt cô "sau này muốn ăn hay tiêu xài gì thì cứ dùng đến nó." thấy mặt cô đang đại ra thì bật cười rồi nói tiếp "sao hà? Cảm động đến vậy, vậy thì lấy thân báo đáp đi. Tôi không từ chối đâu!"

Cô đánh lên đầu hần "anh đi chết đi!"

"mẹ kiếp, Phong khốn khiếp." _ cô tức tối chửi thề.

Bạn cô ngồi bên cạnh tỏ vẻ thản nhiên, vì đã quá quen với cảnh này của cô. Chờ cô chửi xong bạn cô mới lên tiếng

"chửi xong chưa?"

"mẹ nó, đúng là tức muốn chết."

"uống cà phê hạ hỏa đi, nói đi? Mày với chồng mày sao đấy?" _ bạn cô đẩy ly cà phê đến trước mặt cô.

"chồng cái dell gì, nó không nhận tao là vợ sao tao phải nhận nó là chồng chứ?" _ tuy cô hùng hồn quát, nhưng nói xong trong lòng thấy hơi chua xót.

Đúng vậy, đó là người cô yêu. Là người mà cô muốn thừa nhận với mọi người đó là chồng của cô.

Nhưng cô đâu có tư cách đó, người đó trên danh nghĩa đã kết hôn với cô. Nhưng trong hôn lễ người đó ở đâu?

"đừng giận nữa, kể tao nghe chuyện gì đi?"

".... đó mày thấy có điên máu không chứ?" _ cô kể lại toàn bộ câu chuyện cho bạn cô nghe.

Bạn cô tỏ vẻ gât đầu đang tính lên tiếng thì đột nhiên một bóng người xuất hiện trước mặt cô, kéo cô ra khỏi đó.

"mẹ nó, lập tức thả tôi xuống" _ cô xù lông lên, đánh mạnh lên lưng hần.

Cô bị hần trên lưng, nhìn chẳng khác nào đang vác heo.

"câm miệng!" _ một giọng điệu lạnh lùng vang lên.

"mẹ nó chứ, không nói không rằng vác tôi như vác heo thế này. Còn hung dữ với tôi, cái dell gì thế?" _ cô không chịu thua cãi lại.

Hắn ném cô vào xe, mình đi đến ghé lại ngồi vào lái xe đi.

Cô đang tính quay sang tính sổ với hắn thì thấy cái mặt lạnh như tiền của hắn thì nhin xuống không nói nữa.

Về đến nhà, hắn lại vác cô vào trong.

Vừa mới hạ hỏa, giờ lại bị hắn vác tiếp thế này. Cô không nhịn được, hòa lại bốc đầy đầu.

"mẹ nó, Phong Nam Khánh anh bị chó gặm hả? Tò còn chưa tính sổ với anh, anh nổi điên cái gì chứ?"

Hắn đẩy ngược cô nằm xuống, còn mình nằm đè lên cô "hói? Em xem tôi là gì?"

Cô đang tức giận làm sao nghe hiểu ý hắn chứ.

"chả là gì cả. Anh..chẳng là cái thá gì cả!" _ cô không nhường cũng không sợ hãi.

Hắn cuộn chặt bàn tay thành nắm đấm, đấm mạnh xuống sofa, mặt mày đen thui lù.

Đột nhiên hắn lặp lại câu cô nói "chả là gì? Chả là cái thá gì sao?" Hắn dừng lại nhìn thẳng vào cô.

Cô thấy sợ ánh mắt đục ngầu lúc này của hắn,

Hắn lên tiếng nói tiếp "tôi chỉ hỏi 1 lần, em..có tình cảm gì với tôi hay không?"

Cô không trả lời hắn mà hỏi lại "vậy anh có tình cảm gì với tôi không?"

Hắn không suy nghĩ mà đáp liền "có, tôi yêu em!"

Cô bật cười thành tiếng *haha.. rồi nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của hắn, cất giọng lạnh lùng "yêu? Anh đang thương hại tôi sao?"

Hắn tối sầm mặt im lặng không lên tiếng.

Cô nói tiếp "yêu tôi? Vậy tại sao ngày hôn lễ anh không đến? Vào ngày tôi chuyển đến nhà riêng của anh, anh lại cùng một người con gái xuất hiện trong nhà. Đó..là tình yêu của anh dành cho tôi sao?"

Nhìn thấy từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má của cô, mà tim hắn thất lại.

Hắn đưa tay muốn lau đi nhưng cô lại né tránh, sự quật cường và mạnh mẽ trong mắt cô khiến hắn đau đớn hơn.

Ngày hôn lễ, hắn không xuất hiện là sự thật.

Ngày cô chuyển đến nhà hắn, hắn đã đưa bạn gái cũ của mình về nhà hắn cũng là sự thật.

Nhưng hắn không biết, hắn không hề biết người mà người nhà hắn sắp đặt cho hắn lấy là cô.

Nếu hắn biết là cô, hắn sẽ bỏ tất cả để đến hôn lễ càng không có chuyện hắn sẽ mang một người phụ nữ khác về nhà.

Người hắn yêu là cô, vẫn luôn là cô!

Hắn cất giọng đầy bất lực "tôi xin lỗi, tôi.."

Cô lên tiếng cất ngang "tôi không muốn nghe. Anh đã yêu cô ta như vậy, thì tôi buông tay. Chúng ta..dừng lại ở đây thôi!"

5 năm sau,

"tiểu Trạch, con đứng lại đó cho mami!" _ cô hét lên.

Cậu bé cứ chạy, quay lại là lười với cô còn làm mặt quỷ.

"mami, người chậm quá đó. Xấu hổ, xấu hổ quá đi."

Cô tức đến nghiêng răng, nhưng không làm gì được cậu bé, vì vừa xuống máy bay thì bị giữ lại, giờ vẫn đang còn vướng phải một số thủ tục.

Còn thằng nhóc kia lợi dụng vượt tường đi quậy phá.

Đột nhiên, thằng bé đụng phải hắn ngã lăn xuống đất.

"hày ông chú kia, đụng trúng người rồi kia."

Hắn lạnh lùng nhìn xuống cậu bé, vừa lúc cậu bé phui phui mông đứng dậy.

"đi đường cẩn thận vào." _ hắn bỏ lại một câu rồi đi.

Cậu bé ôm lấy chân hắn, la ầm lên "oaaaa, người lớn mà bắt nạt con nít."

Hắn đen mặt, mọi người đi qua đi lại chỉ chỉ trỏ trỏ hắn.

"buông tay!" _ hấn lạnh lùng nhìn cậu bé.

Cậu bé thấy vậy đôi mắt hơi ẩm ướt nhìn hấn "papa là người xấu, làm người ta ngã còn chưa 'xin lỗi' giờ còn hung dữ với con." rồi nước mắt chập chờn.

Cậu bé cười thầm trong lòng, ông chủ thói dâm hung dữ với ông đây à. Chơi chết chứ!

Có người bắt đầu chỉ trỏ vào hấn "làm cha kiểu gì thế không biết, để con thành thế này."

"coi kìa, mặt lạnh thế bảo sao con trẻ không khóc đến đáng thương thế chứ."

Mặt hấn đã hạ nhiệt đến cực âm, tiếng xì xào càng lúc càng lớn, càng nói càng khó nghe.

Đột nhiên cô chạy đến "tiểu quý, lại làm loạn rồi chứ gì?"

"hó là con em?" _ hấn dời tầm mắt sang cô.

Lúc này cô mới để ý đến người đàn ông mà thằng con mình đang ôm chân.

Chỉ vài giây kinh ngạc, cô thần nhiên đáp "nó cũng là con anh đấy."

Nói đến đây, 5 năm trước vào buổi tối hôm đó.

Sau khi nghe cô nói muốn kết thúc với hấn.

Hấn tức giận không kiềm chế được xé nát bộ váy cô đang mặc trên người.

"anh muốn làm gì?" _ cô vừa tức vừa sợ quát hấn.

"không phải muốn bỏ ông đây sao? Để tôi xem, em làm sao mà bỏ đi!" _ vừa dứt lời hấn cúi xuống hôn cô, cướp đi đường khí của cô, 2 bàn tay cũng rành rỗi đi chuyển trên người cô.

Cô kháng cự kịch liệt, còn cắn lên môi hấn làm bật cả máu.

Nhưng hấn không để ý tiếp tục công việc của mình. Sau đó, không còn sau đó vì cô đã bị ăn sạch sẽ không chừa lại miếng xương nào.

3 ngày sau, cô tỉnh dậy cả người đau nhức.

Mẹ nó, đồ cầm thú, sống bằng nửa thân dưới.

Cô thu dọn đồ đạc tức rời khỏi nhà, đến lúc hấn về thì người đã không còn ở nhà.

Trở lại hiện tại,

Hấn xách thằng bé lên, tay còn lại ôm lấy cô đi ra khỏi sân bay. Hấn ném 2 người vào trong xe.

Nhưng khác ở chỗ, cậu bé ngồi trên ghế phụ còn cô ngồi phía sau với hấn.

Cậu bé bấu môi kháng nghị, mặt cực không cam lòng.

"nói! Sao lại trốn?" _ hấn dè cô xuống ghế.

Mẹ nó, cái tư thế quái gì thế không biết? Anh ta không biết đang ở trên xe, còn đang có con nhỏ ở đây à.

"trốn con mẹ anh, bỏ tay ra. Làm thế, nói chuyện dell nào được." _ cô mắng.

Hấn buông tay ngồi xuống bên cạnh cô "trả lời!"

Cô xoay xoay cổ tay "nói thì nói. Tôi không trốn mà là quang minh chính đại bỏ đi."

Hấn trầm mặt, nén cơn giận xuống "tại sao?"

"đó đâu phải nhà của tôi, sao tôi phải ở lại!"

"mẹ kiếp, em là vợ tôi, đó không phải nhà em thì đâu mới là nhà em hả?" _ hấn tức đến nghiến răng ken két.

"bằng chứng đâu? Chúng ta từng kết hôn sao?"

"đúng, vào hôm tổ chức hôn lễ đó là lỗi của tôi. Nhưng..."

"nhưng?" Cô cười phá lên rồi mặt trở nên âm trầm "đừng kiểm lý do cho hành động của anh nữa. Anh đã không yêu tôi, thì đừng có trêu chọc tôi nữa."

"tôi không yêu em sao? Tôi không yêu em vậy thằng nhóc này đâu ra? Hử?" _ hấn chỉ vào cậu bé này giờ vẫn bị ngớ ơ.

Cậu bé said (nói): Cuối cùng cũng nhớ đến con rồi à!

Cô không nói gì, hấn nắm tay cô để cô đối mặt với hấn "chuyện vào hôn hôn lễ và cả chuyện đưa tiểu Nhục về nhà, tôi xin lỗi. Nhưng xin em tin tôi, cả đời tôi chỉ yêu mình em mà thôi. Và duy nhất chỉ có em!"

Ánh mắt của hấn, lời nói của hấn làm cho nơi nào đó không tự chủ được mà đập lạch đi 1 nhịp.

Em..có thể tin anh không?

Hắn thấy ánh mắt dao động của cô vội nói "anh sẽ dùng hành động chứng minh!"

Cô cố nén cười nhìn con trai bảo bối của mình.

"vậy phải xem con trai anh có đồng ý hay không?"

Cậu bé hất mặt, bày ra bộ dạng 'ông đây mới có quyền nhé. Mau đến lấy lòng con đi!'

Cre: Mộc Hân Oanh.

* * *

Xin lỗi vì ra trễ truyện ạ T_T.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24-2: Ngoài lề: Tại sao chúng ta phải cố gắng?

Hôm nay tui đọc trên Zhihu Việt Nam có một tựa đề đó chính là vì sao chúng ta phải cố gắng? Cái này thì không liên quan tới truyện hay gì hết, tui chỉ đơn giản nghĩ rằng là có thể chia sẻ với tất cả mọi người. Cái này không thể copy nên tui chỉ đành tóm tắt thôi. Câu chuyện của anh ấy khá dài nếu như mọi người có thời gian thì vào page đó để xem. Câu chuyện của anh chàng này đó chính là từ bé anh có một cuộc sống đầy đủ. Có thể nói là muốn gì có nấy. Nhưng mà đánh đổi được cái cuộc sống ấy thì gia đình anh ấy phải buồn chán sống ở bên Mỹ, có thể nói là làm tất cả công việc để kiếm ra tiền. Nhưng anh chàng lại không hề hay biết, bố mẹ ông bà hay là chú cũng không nói bởi vì họ cho rằng đây chính là trách nhiệm của họ. Cho tới sau này khi họ có thể tự một mở một cửa hàng tạp hoá và một quán ăn. Lúc mà anh ấy sang Mỹ thì gặp bố mẹ. Bố mẹ anh ấy tự hào nói: "Đây là nhà của chúng ta, bố mẹ biết con mới tới nên mới mua nó đây." Vậy chốt lại anh ấy bảo chúng ta cố gắng vì cái gì?

Bà anh ấy cố gắng vì anh ấy.

Bố mẹ anh ấy cũng cố gắng vì anh ấy.

Anh ấy cố gắng vì anh ấy vợ con sau này của họ.

Có một câu nói như thế này.

"Bạn có một cuộc sống yên bình không sóng gió bởi vì đã có người đi trước dọn đường cho bạn." Đôi lúc chúng ta còn bé cầm trên tay mười ngàn có thể là lớn, có thể vui mừng. Nhưng lớn lên mới biết thật ra mười ngàn kia ra xã hội chẳng là gì cả! Đơn giản với việc bạn ra ngoài xã hội rồi xa bố mẹ. Các bạn có thể nghĩ rằng hàng ngày tiền ăn, tiền uống rồi tiền phòng tất cả mọi thứ đều liên quan đến tiền.

Vậy chúng ta cố gắng vì cái gì? Cố gắng vì tương lai của chúng ta. Thật ra, tui nghĩ rằng là ngoài con đường cố gắng chúng ta chẳng có con đường nào khác. Dù cuộc đời là một trò chơi thì vẫn phải chơi hết mình. Khi bạn bè đứng lại thì bạn phải đi, khi bạn bè họ đi thì bạn phải chạy. Các bạn hiểu câu này của tui chứ? Đây là lần đầu tui viết về những thứ này nhưng mà tui cảm thấy rất bổ ích. Chúng có thể tác động một chút nào đó vào con người bạn. Con đường thành công chẳng có gì dễ dàng. Có những người sinh ra có thể không phải là hoàng tử công chúa nhưng lớn lên họ có thể làm người ngự trị.

* * *

Thôi xàm xí nhiều rồi đọc chút đoán cho vui nè.

Chú có thiếu vợ không?

(1) Chú có thiếu vợ không?

- Ly hôn đi! Đứa con trong bụng cô là nghiệt chủng tôi không nhận...

Liên Hạ chớp chớp mắt, cười nhếch mép... Đặt bút vào tờ đơn ly hôn kí một cái roẹt...

- Chắc tôi cần anh nhận! Đã không yêu thì nên chấm dứt cũng phải...

Cô cười nhàn nhạt, liếc nhìn anh đang ôm chặt người phụ nữ bên cạnh...Đó là tình nhân anh cũng là em gái cô...

Cô đi lên lầu xếp đồ vào chiếc vali lớn rồi lặng lẽ rời đi...

Tay ôm cái bụng bầu 4 tháng, phải nó không phải con anh... Vì cô trong một lần vào quán bar bị cưỡng hiếp bởi một người đàn ông lạ mặt và kết quả là thế này... Đứa trẻ này khiến anh xa lánh cô và tìm đến cô em gái cô...

Nhưng dù thế nào thì nó cũng là con cô... Cô sẽ tự sinh ra và nuôi lớn nó...

...

6 năm sau...

- Mami! Hôm nay con sẽ được gặp sắp của mami sao? Đẹp trai lắm đúng chứ, Mami...

Hạ Nhiên chớp chớp mắt nhìn cô, đôi mắt toả sáng lấp lánh khi nhắc đến từ đẹp trai...

- Hà tất phải thế...Con gái ngọc của mẹ cũng rất mê trai thì phải nha...

Cô nhéo nhẹ mũi nó, cười tươi. Nó liền dờ giọng ừy khuất...

- Nào có... Muốn tìm phu quân cho mami thôi..

Liên Hạ chau mày, đưa tay lên vuốt nhẹ...

- Con gái ngoan này, nói gì thế! Mới bấy lớn...

- Con cô đấy à?

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện sau lưng cô và nó... Kèm theo giọng nói ầm ập không kém phần uy nghi nghiêm túc...

Cô giật bản mình, vội cúi đầu chào hần...

- Vâng, nếu anh không phiền...tôi đem nó vào phòng làm việc của chúng ta luôn nhé...

- Được...

Liên Hạ ra hiệu bảo nó đi theo thì...

Nó bấu môi, bám lấy chân hần và bảo...

- Mẹ vào trước đi, con có chuyện cần thương lượng với chú ấy...

Hạ Nhiên cười ranh mãnh nhìn mẹ mình, sau đó kêu hần cúi người thấp xuống...

Hần cười nhạt, cũng cúi xuống nghe con bé thì thầm...

- 10 cây kẹo, 20 con gấu bông, 30 chiếc xe hơi đồ chơi cộng thêm nhan sắc mị miều của mẹ, chú đồng ý lấy mẹ cháu nhé?

Hạ Nhiên vừa nói vừa liếc nhìn mẹ mình đang đứng chống nạnh bất mãn với nó...

Hần nghe xong thì cười nhạt, không ngờ con cô lại thú vị đến thế...

- Nếu chú không đồng ý con không tính ship cho chú ạ?

- Mẹ cháu vả lắm sao?

Lạc Phong liếc nhìn cô đang chau mày nhăn nhó nhìn hai người, hần nở nụ cười ẩn ý với cô...

- Không là cháu vả... Cháu muốn có ba "đập chai" như chú ạ...

Đôi mắt nó long lanh nhìn lên đôi mắt xanh đen của hần, nó cũng có đôi mắt màu xanh đen... Và điều này khiến nó cảm thấy hần rất hợp làm cha nó...

Hần cười, bế nó lên cánh tay rắn chắc của mình tiến lại gần cô...

- Em bị bán với một giá rất xịn xò đấy... Nhưng chờ thời cơ thích hợp đã tôi sẽ rước em...

Tiếp đến, hần trao nó lên tay cô để cô bế, cô đỡ người...

Gì mà cô bị bán? Hần rước?

- Sao?

- Chỉ là hợp đồng mua bán giữa con và chú ấy thôi...

Hạ Nhiên cười hi hi, liếc nhìn hần đang rời đi...

...

- Cái gì? Cái con bé ngoan này? Sao con lại nói thế với sếp mẹ chứ? Mẹ biết chui xuống đường nào để mà trốn đấy...Xấu hổ quá... Loại người như mẹ tất nhiên là sẽ không có cửa với chú ấy rồi...

Liên Hạ khóc không ra nước mắt, đập đầu vô gối liên tục... Trời ạ, hoá ra con cô vả đến nỗi muốn có cha mà rao bán mẹ nó cho anh sếp của cô...

Nó chớp chớp mắt, cười chắc nịch...

- Mẹ cứ yên tâm, lúc ấy con sẽ dùng súng đồ chơi uy hiếp chú ấy! Hi...

(2) Đêm Ngày Xa Anh

- Chúng tôi xin lỗi! Tình trạng cô đã rất nghiêm trọng rồi!

Bác sĩ đưa cô xét nghiệm ung thư máu. Cô chỉ biết dờ dẩn người nhìn tờ giấy, gắng kiềm nước mắt...

- Thế tôi còn sống được bao lâu?

- 2 tháng..

2 tháng sao? Thời gian ngắn ngủi như vậy? Xem ra cô phải xa anh sớm rồi_ người đàn ông cô yêu cả thanh xuân...

- Được! Tôi hiểu rồi!

...

- Chồng? Có về ăn cơm không?

- Không! Tôi bận rồi!

Nói xong, hắn liền tắt máy. Cô ngồi mím cười chua chát...

Đã 2 ngày, hắn vẫn chưa về với cô, chưa về lần nào....

Cô thừa biết, hắn chưa bao giờ yêu cô. Vốn dĩ đây chỉ là cuộc hôn nhân ép buộc mà thôi. Tình yêu sao? Không hề có, chỉ có tình yêu đơn phương của cô dành cho hắn....

Bây giờ, cô sắp xa hắn rồi. Cô chỉ có một ước nguyện...

Đó là mong hắn yêu cô dù chỉ 1 ngày, thậm chí ngay cả 1 phút cũng được. Là cô đã rất mạn nguyện rồi...

Nhưng có lẽ điều ước ấy sẽ chẳng thành sự thật...

...

Reng...reng...reng...

Ứng Khuê chạy ra mở cửa, là hắn ta...

Hắn chẳng nói gì! Hất mạnh vai cô rồi vào nhà...

Cô nắm chặt gấu váy, lấp ba lấp bắp sợ hãi hỏi hắn...

- 2 ngày qua? Anh đã đi đâu? Có biết em lo cho anh nhiều lắm không?

- Tôi đi đâu là quyền của tôi. Cô có quyền gì mà quản? Là mẹ tôi hay sao?

Tư Khang lườm cô, ánh mắt rất dữ tợn. Cô nghe vậy, chỉ biết im lặng...

Phải! Vốn dĩ cô chẳng có tư cách gì để quan tâm hắn cả. Chỉ là một người vợ trên danh nghĩa...

- Đừng bày vẽ mặt đó nữa! Nó khiến tôi thật chán ghét...

Hắn tháo cà vạt ra, mạnh bạo quăng nó vào một xô...

Ứng Khuê cười bi ai, ngược đôi mắt uơm ướt lên nhìn hắn...

- Vậy sao? Thế nếu em chết? Anh vui lắm đúng chứ?

Tư Khang nhếch khoé môi, tiến sát gần cô. Dùng tay bóp mạnh cằm cô...

- Phải! Tôi còn ước ngày ấy tới sớm nữa đấy!

Cre: Di Mặc Vân.

#Đến_khi_nào_anh_mới_là_của_em

Cô là Tâm Nhung, còn chị cô là Tâm Liên, chị cô rất xinh đẹp, một nét đẹp động lòng người, thảo nào mọi người ai cũng đều yêu mến chị ấy. Mọi người yêu mến chị cô nhiều đến đâu thì lại ghét bỏ cô nhiều đến đấy. Cô luôn đặt mãi trong đầu mình một câu hỏi là tại sao mọi người lại không thể yêu thương cô giống như chị cô? Chẳng phải cô và chị là chị em ruột sao?

Ngay cả chị cô cũng lạnh lùng với cô, không muốn chơi với cô, chị cô nói không muốn để mọi người biết cô là em của mình nên cả hai không được học chung cùng một lớp, cũng không thể về chung một xe với nhau, chị cô thì được xe ô tô đưa rước, còn cô thì chạy xe đạp đến trường. Cô rất muốn được ngủ chung phòng với chị cô, cô thương chị mình lắm, còn muốn được ôm chị mình ngủ nữa, nhưng mỗi lần cô đến gần, chị lại tìm cách đuổi cô ra xa.

Cô rất thích nhìn chị cô kéo đàn, chị cô kéo đàn violin rất hay, cô cũng muốn được học nên đã giấu mua cho mình một cây đàn violin. Mỗi khi chị cô đi học thêm cô lại lên vào phòng chị mượn quyền tập đàn mang lên sân thượng tập kéo. Cứ thế mỗi ngày cô tập cho mình một ít, rồi gom chúng lại với nhau, có lần chị cô không hiểu một khúc nhạc này kéo làm sao? Suy nghĩ một hồi, cô chạy lập tức vào phòng cầm lấy cây đàn lên sân thượng, và thế là cô đàn được khúc nhạc đó, chị cô đứng ở cánh cửa nhìn cô bằng ánh mắt căm phẫn, siết chặt hai tay rồi bỏ đi.

Hôm nay cô đi học về, thấy mẹ cô ngồi trên ghế salon, bên cạnh còn có chị cô, trên bàn là cây đàn violin của cô.

- Thưa mẹ con mới đi học về.

- Cây đàn này là sao? Ở đâu mà có?

- Dạ...dạ là con mua.

- Ai cho mày kéo đàn violin? Mày nghĩ mày giỏi lắm sao?

- Con..con rất muốn được kéo đàn violin.

- Được lắm, hôm nay còn dám trả treo sao? Mày thấy ghen tị với chị mày lắm đúng không? Tại sao mày lại xé tập học kéo đàn của Tâm Liên?

Cô ngồi ngàng:

- Con...con không xé tập của chị ấy gì cả? - cô nói rồi nhìn chị.
- Mẹ à, là nó đã xé đấy. Với cả nó làm sao mà có tiền mua đàn chứ? Con nghĩ là nó đã ăn cắp tiền đấy mẹ - cô không ngờ người chị mà cô yêu thương lại có thể tráo trở như vậy.
- Lời Tâm Liên nói có đúng không? Mà đã ăn cắp tiền đúng chứ? Nói đi mà đã ăn cắp tiền của ai? - bà ta trừng mắt đi tới bóp chặt cằm cô.
- Con không có - mắt cô ngấn lệ nhìn bà ta.
- Vậy để tao xem mày còn nói mình không có nữa không? - nói rồi bà ta cầm lấy cây đàn, đập mạnh xuống nền, cả cây kéo đàn cũng bị bẻ gãy.
- Mẹ à, mẹ làm gì vậy? - cô mở to mắt nhìn cây đàn mình yêu quý bị đập nát.
- Để coi mày còn dám đánh đàn nữa không? - cây đàn violin nát bấy trên tay bà ta.
- Hức...hức...đàn của con mà, sao mẹ có thể làm vậy? - cô đi tới cầm cây đàn của mình lên.
- Tránh ra.
- Không. Đây là đàn của con. Con không xé tập của chị ấy, cũng không ăn cắp, đây là tiền ba đã cho con. Hức...hức...
- Thôi mẹ, bỏ đi. Con không để bụng đâu.
- Con cứ tốt với nó rồi nó lần lượt tới, phải để mẹ đập nó một trận nó mới chữa - bà ta nói rồi chỉ ngón trỏ vào đầu cô, đẩy mạnh.
- Thôi mình kệ đi mẹ, con chỉ muốn cảnh cáo để nó không dám nữa thôi.
- Nói cho mày biết, vì Tâm Liên nên tao không đánh mày, cút lên phòng ngay.

Cô ôm cây đàn chạy thật nhanh lên phòng. Tại sao mẹ lại ghét cô đến vậy? Từ nhỏ đến giờ mẹ chưa từng đối xử tốt với cô, tại sao chứ?

Cô ngồi trong phòng, ôm chặt cây đàn bị nát mà bật khóc, đây là cây đàn cô đã tự tay lựa chọn, nó giống như bạn của cô vậy. Giờ nó bị hư rồi làm sao đàn được đây?

- --

Mặc dù không có đàn nhưng cô vẫn luôn ôm giấc mơ trở thành nghệ sĩ kéo đàn violin. Cô đã nhin ăn sáng, cất giảm tiền ăn vặt để mua cho mình cây đàn mới, cây đàn này tất nhiên không thể đẹp như cây ban đầu, nhưng ông bác bán hàng nói tiếng đàn nó phát lên khi kéo rất hay, cả cô cũng công nhận.

Khả năng tiếp thu của cô rất tốt, bản nhạc khó nào cô cũng có thể kéo được, cô đang làm thêm bán thời gian, công việc của cô chỉ là ngồi kéo đàn cho khách ở một quán cà phê nhỏ.

Tiếng kéo đàn vang lên, âm thanh của nó thật nhẹ nhàng nhưng cũng đủ rót vào tai người nghe từng âm điệu, mọi người ai nấy đều hướng mắt về cô. Một cô gái xinh đẹp, với mái tóc màu hạt dẻ dễ xòa.

Ở một góc nào đó có một người con trai đang bị thu hút bởi tiếng kéo đàn ấy. Anh vừa thưởng thức ly espresso vừa chăm chú nhìn cô gái.

Giai điệu cuối cùng kết thúc, tiếng vỗ tay cùng với lời khen không ngớt dành cho cô.

Cô cầm đàn đi xuống, lúc đi có lướt qua người anh:

- Này cô gái.

Cô chợt dừng:

- Anh gọi tôi sao?

- Đúng vậy.

- ??

- Chỉ là tiếng đàn cô kéo rất hay, rất giống cô gái mà tôi thích.

- Cảm ơn anh, chắc cô gái ấy kéo đàn hay lắm nhỉ?

- Ừm, cô ấy vừa xinh đẹp, lại kéo đàn rất hay. Tôi có thể biết tên cô...?

- À tôi tên Tâm Nhung.

- Vậy sao? Tên cô rất hay.

- Cảm ơn. Tôi phải về rồi, tạm biệt.

- Tạm biệt, mong có thể gặp lại cô.

- --

Ngày ngày dần qua, mỗi lần đến quán kéo đàn cô lại thấy anh ngồi ở chỗ cũ, anh chăm chú nhìn cô, đôi khi ánh mắt cô chạm vào anh làm cô ngượng ngùng né tránh.

Cô ôm cây đàn, đứng đợi trước hiên quán, trời đang mưa to làm sao cô về được đây? Nếu không về trước mẹ và chị, để họ thấy cô cầm cây đàn như vậy thì chuyện cây đàn này của cô bị nát cũng không tránh nổi.

- Này cô gái, lên xe đi tôi đưa cô về - anh ấn cửa kính xe xuống nói với cô.

- Không cần đâu, hết mưa tôi sẽ về.

- Trời này đợi tới sáng mai cũng không hết đâu. Mau lên xe đi.

- Nhưng mà..

- Mau lên đi, không phải ai ngồi lên xe tôi cũng được đâu.

- Vậy cảm ơn anh trước.

Chiếc xe dừng gần nhà cô, cô không muốn để ai nhìn thấy nên kêu anh dừng ở đây, ngay khi cô định mở cửa anh ngăn lại.

- Này, tôi cho cô đi nhờ xe rồi cô lại định đợi mưa về à? Vậy thì lẽ ra lúc này tôi bỏ cô lại có phải hơn không?

- Vậy làm sao? - cô khó hiểu.

- Này, cầm đi - anh lấy trong hộc xe một cây dù.

- Cảm...cảm ơn, tôi sẽ trả anh sau - cô nói rồi mở cửa xuống.

- Cảm ơn anh đã đưa tôi về.

- Ừm, mau về đi.

- --

Như mọi ngày cô lại chạy xe đạp đến trường, không khí ngoài trời thật dễ chịu, rồi chợt có một chiếc xe đạp đang chạy song song với cô.

- Hửm? Là anh nữa sao?

- Tại sao lại không thể là tôi? - anh cười đắc ý.

- Xi...- cô bấu môi một cái rồi đạp xe đi trước.

- Này, đợi tôi với.

- Tại sao cứ đi theo tôi làm gì vậy?

- Cô nghĩ đường này là của mình cô chắc. Cô đến trường thì tôi cũng đến trường.

- Sao?

- Tôi là tiền bối của cô đấy, tôi đã là sinh viên năm 3 rồi.

- Anh vẫn còn đi học à?

- Ừm. Tại sao không?

- Ày...lại nói dối. Tôi không tin đâu.

- Một cô quá, đây nè - anh kéo cái tà áo khoác ra để lộ bộ đồng phục của trường.

- Thật sao? - cô mở to mắt.

- Cái cô này kì lạ thật đấy.

- Này, đua không? - cô hást cằm.

- Cô dám đua tôi đây không thể phụ lòng - nói rồi anh chạy trước.

- Này, anh chơi ăn gian, tôi chưa chạy mà.

- Vậy thì đạp nhanh lên đi cái đồ kì lạ.

- --

Hai người vui vẻ chạy vào khu giữ xe, người ai nấy mồ hôi nhễ nhại.

Cô đi trước anh, nhớ lại gì đó cô quay lại hỏi:

- Anh học lớp nào?

- Ở bên kia - anh chỉ tay.

- À lớp đó sao? Anh thích làm luật sư à?

- Ba tôi muốn tôi làm nghề đó.

- À...là nói nghiệp ba sao? Đứng là người con có hiếu. Vậy tôi đi trước.

- Này mau đổi cách xưng hô đi, tôi lớn hơn cô đấy.

- Tạm biệt - cô không quay lại, chỉ vẫy tay.

- Cái con nhỏ này thật là...

- --

Cô đến quán cà phê hơi trễ, tức tốc cầm cây đàn chạy lên, cô thấy anh ngồi đó liềm mỉm cười, chợt cô bất động khi thấy người con gái bên cạnh anh. Không ai khác chính là chị cô.

Hai người họ nói chuyện rất thân thiết, còn có những cử chỉ vô cùng thân mật. Bỗng chốc cô thấy tim mình quặn lại, cô chả biết nữa, chỉ là nó cứ nhói nhói trong lòng.

Cô quay lưng rời khỏi, nếu để chị cô thấy cô, mọi chuyện sẽ càng rắc rối hơn. Với cả cô không muốn thấy cảnh tình tứ của hai người họ.

- Chị à, em xin lỗi nhưng hôm nay em không kéo đàn được.

- Sao vậy? Mọi người đang rất mong chờ nghe tiếng đàn của em đấy.

- Tại hôm nay em thấy nhức đầu quá cho nên...

- Được rồi nếu mệt thì về nhà nghỉ ngơi đi. Ngày mai làm cũng được?

- Dạ vâng cảm ơn chị.

- --

Lần này trường cô tổ chức cuộc thi kéo đàn violin. Nếu chiến thắng phần thưởng sẽ là một chuyến Du học đến Phần Lan. Cô định sẽ đăng kí nhưng một phần cô rất sợ, vì chắc chắn Tâm Liên cũng sẽ thi, nếu may mắn thắng được cô chỉ mong thoát khỏi căn nhà đó đến một đất nước khác thực hiện ước mơ của mình.

- Làm gì mà mặt cứ đần ra thế kia? - anh cười khẩy đi đến ngồi cạnh cô.

- Cái gì đây? - anh nhìn tờ giấy cô cầm trên tay.

- Là giấy đăng kí cuộc thi kéo đàn ở trường - cô không nhìn anh, chỉ chăm chăm vào tờ giấy.

- Vậy sao? Cô định thi à?

- Không biết.

- Tôi thấy cô kéo đàn rất hay, hay là tham gia đi.

- Bạn gái anh cũng thi phải không? Tâm Liên đó.

Anh hơi bất ngờ:

- Sao cô biết?

- Cả trường đang đồn ầm lên đấy?

- Ủ, cô ấy cũng thi, nhưng đó lại không phải điều tôi muốn.

- Tại sao?

- Vì nếu cô ấy chiến thắng...

- À tôi hiểu rồi, nhưng mà...sao anh có thể tự tin rằng bạn gái mình sẽ chiến thắng chứ?

- Ủ ha, tôi quên rằng cô đàn cũng không tệ.

- Xi...thật là.

Cô cầm chắc trong tay tờ giấy, cô quyết định rồi, cô sẽ đăng kí tham gia cuộc thi.

- Đi đâu đó? - cô đang đi thì gặp Tâm Liên.

- À không có gì, chỉ là muốn về lớp thôi - cô giấu tờ giấy đằng sau lưng.

- Giấu gì ở đằng sau vậy? - Tâm Liên liếc nhìn, rõ cuộc cô đang giấu thứ gì.

- À không có gì, chỉ là bài kiểm tra thôi.

- Đưa đây tao coi.

- Không, không có gì thật mà.

- Vậy thì đưa đây tao coi, không có gì thì sao phải giấu? - cô ta đi tới giật lấy tờ giấy trong tay cô.

- Chị à, thật sự là không có gì đâu mà.

- Tâm Liên à - hội trưởng hội học sinh gọi cô ta.

- À dạ.

- Hiệu trưởng nói muốn gặp em.

- Dạ vâng, em lên ngay đây.

- Lát về tao tính sổ với mày.

Cô thờ dài, suốt nửa thì bị phát hiện, cô nhìn chị mình, mọi người ai cũng muốn kết thân với chị, người ta chỉ nhớ đến Tâm Liên, còn Tâm Nhung thì chẳng một ai thèm quan tâm.

- --

Những người tham gia cuộc thi sẽ được chia làm hai nhóm. Hai người vào chung kết của hai đội sẽ đấu với nhau và tìm ra người thắng cuộc. Hôm nay cô sẽ bắt đầu thi vòng một, nhóm của cô có nhất nhiều người tài năng, cô như bị lọt thỏm trong số đó, vì mọi người ai cũng đều được học đàn từ nhỏ, còn cô chỉ có thể tự tìm tòi trên mạng, rồi thực hành.

Cô ngồi ở hàng ghế nhìn mọi người thi, đã 15 người lên kéo đàn nhưng vào vòng trong thì chỉ có 5 người. Tay cô cứ run run, chân thì không thể ngừng nhúc nhích.

- Này, cô thi chưa? - anh từ đâu đi tới.

- Vẫn chưa, xong lượt này sẽ đến phần tôi.

- Run quá hả?

- Ừ.

- Uống đi - anh đưa cô chai nước lọc.

- Giờ này anh nên ở bên cạnh bạn gái mình chứ?

- Tôi tin cô ấy sẽ được chọn.

- Cũng phải.

- Cô nói gì?

- Không có gì.

- Đến phần của tôi rồi, tôi đi trước.

- Cố lên.

Cô hít một hơi rồi kéo đàn, tiếng đàn du dương, êm dịu như làm mê hoặc những người trong căn phòng. Cô nhắm mắt, hòa mình vào bản nhạc.

Tiếng đàn kết thúc trong tiếng vỗ tay của mọi người, cô liếc nhìn anh, cười nhẹ.

- Tôi chắc chắn cô sẽ được chọn.

- Không chắc nữa, bây giờ tôi vẫn còn run lắm đó.

- Cô đã làm rất tốt mà - anh bỗng đưa tay xoa đầu cô.

Cô ngơ ngác nhìn anh, anh cười thật đẹp cũng rất ấm áp nữa. Bây giờ cô thực sự ghen tị với Tâm Liên rồi.

- --

Mọi người ai nấy chen lấn để xem kết quả dán trên bảng thông tin. Cô nhanh nhẹn lên vào, mắt đắm lệ nhìn kết quả hiện ngay trước mắt, cô được vào vòng trong rồi.

- Chà, hôm nay cô rất vui có đúng không? - anh đạp xe đến gần cô.

- Ừm, vui lắm, tôi đậu rồi.

- Tôi đã nói rồi mà.

- Bạn gái anh cũng đậu đúng chứ? Sao không đi ăn mừng với cô ấy đi.

- Không cần đâu, cô ấy rất tự tin vào khả năng của mình. Chiến thắng vòng một không có gì là bất ngờ - anh cười buồn.

- Anh yêu bạn gái mình lắm hả?

- Ừ, còn cô ấy thì yêu giấc mơ của mình hơn cả tôi.

- ....

- Thôi đừng bận tâm nữa, mình đưa đi. Lần này tôi phải thắng cô mới được.

- Này, đợi tôi với.

- --

Vòng hai sẽ là vòng quyết định hai người nào sẽ được vào chung kết. Vì vào vòng hai sẽ chỉ toàn những tài năng, nên cô hơi lo một chút.

- Mời thí sinh Tâm Nhung.

Cô nghe tên mình, hít một hơi thật sâu, bắt đầu kéo đàn. Bản nhạc này là cô đã tự tay sáng tác, nó rất buồn và sâu lắng.

- Mời thí sinh tiếp theo.

Cô đi xuống, về mặt hơi buồn một chút, có lẽ cô rớt rồi.

Hôm nay cô cũng không thấy anh đâu, lòng cô càng buồn hơn.

Cô nằm trong gục trong lớp học, bỗng cô bạn trong lớp hét hải chạy tới.

- Tâm Nhung à, mau dậy đi.

- Gì vậy?

- Cậu được vào chung kết rồi đấy, lúc nãy mình thấy tên cậu dán ở bảng thông báo đó.

Cô giật mình:

- Cậu nói gì? Mình...mình được vào chung kết rồi á?

- Ủ, không tin cậu ra ngoài đó xem đi.

Cô không cần nghĩ gì nữa, chạy thật nhanh ra ngoài. Đứng trước bảng thông báo, đúng là tên cô được dán ở đó. Vậy là cô có thể đến gần với ước mơ của mình thêm một bước rồi. Cô đưa tay xé nó đi, nhìn sang nhóm bên cạnh cô thấy tên chị mình, vậy là chị cô cũng đậu rồi. Nền là...cô và chị ấy sẽ gặp nhau vào ngày chung kết thật rồi.

Cô bước vào nhà, bất ngờ thấy anh đang ngồi trên ghế sofa, bên cạnh còn có chị Tâm Liên, hai người họ nói chuyện vô cùng vui vẻ, chị ấy còn thoải mái ôm lấy cánh tay của anh mà dựa đầu vào. Tim cô chợt đau nhói, thì ra cả ngày hôm nay cô không thấy anh đâu là vì anh bận ở bên cạnh chị ấy.

Định sẽ lướt thật nhanh qua hai người họ, nhưng cùng lúc đó mẹ cô cũng vừa từ nhà bếp đi ra, cô dừng lại cúi đầu chào:

- Thưa mẹ con mới đi học về - giọng nói của cô làm kinh động đến người anh và chị ấy. Làm hai người họ ngừng cười nói, theo phản xạ quay sang nhìn.

Anh đứng hình nhìn cô, nếu như cô bất ngờ một thì anh bất ngờ mười. Tại sao cô lại ở đây?

- Sao cô lại ở đây? - anh dán chặt ánh mắt dò xét vào cô.

- Tôi..

- Đó là em gái của em - Tâm Liên chợt ngắt lời cô.

- Em gái? Anh chưa từng nghe em nói em có em gái bao giờ?

- Sớm muộn gì anh cũng biết cho nên em mới không nói.

- À thôi hai đứa cứ nói chuyện đi, Tâm Nhung mới đi học về nên mệt rồi, con à mau lên phòng tắm rửa đi - bà ta nói rồi đưa mắt nhìn cô, ý muốn cô rời khỏi đây ngay lập tức.

- Vậy con lên phòng đây - ánh mắt cô buồn rười rượi, ở đây thật ngọt ngào. Có lẽ cô nên rời khỏi chỗ này thôi. Đoạn nói xong cô lặng lẽ lên phòng.

Anh nhìn theo bóng lưng cô, thì ra cô và Tâm Liên là hai chị em. Thảo nào khi vừa nghe qua rằng cô tên Tâm Nhung anh đã thấy rất quen thuộc.

- --

Cô tắm xong rảnh rồi lên sân thượng, ở đó có một cái ghế sofa cũ bị vắt chông chơ ở giữa sân. Tại sao tim cô cứ nhói vậy nhỉ? Rõ ràng hôm nay là ngày vui của cô, cô sắp hoàn thành ước mơ của mình rồi cơ mà. Chẳng lẽ người làm cho cô đau lại là anh. Cô công nhận rằng mỗi giây cô ở bên anh đều rất ấm áp. Cảm giác được anh xoa đầu thật sự rất hạnh phúc. Nếu để cô được một lần làm vai ác nhất định cô sẽ giành lấy anh cho bằng được. Nhưng giành được rồi thì sao chứ? Anh sẽ quên đi Tâm Liên mà yêu Tâm Nhung sao? Nếu được vậy dù có thành ác quỷ cô cũng sẽ giành.

Nhưng rồi rốt cuộc người anh yêu vẫn là Tâm Liên. Làm sao để chữa được trái tim ngoan cố này đây? Có lẽ liều thuốc tốt nhất đó là cô phải rời khỏi đây, phải chiến thắng được cuộc thi này. Thì như vậy nỗi nhớ về anh sẽ không còn bám víu vào trí óc của cô thêm mãi.

- Làm gì mà cứ ngẩn ngơ ra đó? - cô nghe thấy giọng nói liền quay lại, bắt gặp anh ung dung dứt tay vào túi quần đi tới cạnh cô.

- Sao anh biết tôi trên này? - cô mở to mắt hỏi anh.

- Tôi đâu phải tiên tri đâu mà biết cô làm gì ở đâu. Thấy nhà cô có sân thượng nên lên chơi thôi.

- Vậy mà làm tôi tưởng...- cô nhỏ giọng.

- Tưởng gì? Đừng nói cô đang nhớ về tôi đấy nhá? - anh đưa mặt gần mặt cô.

- Áo tưởng vừa thôi.

Anh bấu môi, ngồi xuống ghế sofa cạnh cô.

- Đây, tránh ra đi đó là chỗ của tôi.

- Không thích.

- Này - cô quát.

- Gì?

Cô thờ dài bất lực:

- Để chị Tâm Liên thấy sẽ không hay đâu.

- Cô và cô ấy là chị em không phải sao?

- Nhưng tôi không thích, chị ấy cũng sẽ không vui.

- .... - anh chợt im lặng.

- Tôi hỏi anh một câu được chứ?

- ??

- Nếu chị ấy, ý tôi là Tâm liên, chị ấy thắng cuộc thi thì sao? - cô quay sang nhìn anh.

- Tôi không biết.

- Anh yêu chị ấy nhiều lắm không?

- Ừm, nhiều lắm.

Tím cô như nổ tung, cô sợ ngổ thêm chỉ một giây nữa thôi cô sẽ không kìm được mà rơi nước mắt ra luôn quá. Cô đứng bật dậy trước ánh mắt bất ngờ của anh.

- Tôi về phòng trước.

Cô đưa tay bịt miệng không để phát ra tiếng nấc, chạy thật nhanh xuống cầu thang. Không để ý nên va vào Tâm Liên.

- Ah..

- Em xin lỗi - nói rồi cô chạy đi.

Cô ta xoa xoa vai, con nhỏ này hôm nay bị làm sao vậy? Lạ thật đấy. Cô ta tiếp tục đi lên sân thượng, bất ngờ gặp anh ở đấy. Con nhỏ Tâm Liên và anh ở trên đây làm gì??

- Anh làm gì ở trên này vậy? Làm em đi tìm mồi!! - cô ta vừa nói vừa đi tới.

Anh mỉm cười nhẹ:

- Trên đây rất thoải mái không phải sao? Anh không biết nhà em lại có nơi như vậy đấy.

- Anh quen Tâm Nhung à?

- Em gái em cũng biết kéo đàn violin?

Cô ta mở to mắt:

- Sao anh biết.

- Là ở quán cà phê, anh gặp Tâm Nhung ở đó? Em ấy kéo đàn cũng rất hay.

- Cái gì?

- Em sao vậy?

- Em không biết à? Tâm Nhung chẳng phải còn...

" Reeng Reeng "

Tiếng kêu điện thoại chợt làm gián đoạn lời nói của anh. Anh lấy điện thoại từ trong túi quần.

" - Anh đừng nói chuyện tôi kéo đàn violin cho chị Tâm Liên biết được không? Cả chuyện tôi được vào chung kết - anh vội đưa mắt nhìn cô.

- Tại sao?

- Anh chỉ cần biết vậy thôi. Làm ơn đừng nói. *tút TUT TUT*

- Này..."

Tâm Liên nghi hoặc nhìn anh:

- Là ai gọi vậy?

- À là cậu bạn học của anh thôi.

- Nãy anh đang nói gì vậy?

- À không có gì, muộn rồi anh phải về đây.

- --

Cuối cùng ngày này cũng diễn ra, tất cả các sinh viên cùng với thầy cô giáo và ban giám khảo ngồi kín hết căn phòng hội trường. Cô thấy họ hồ hởi tận Tâm Liên, cả mẹ cũng chỉ quan tâm đến chị ấy. Cả mẹ và chị đều không hề biết đối thủ của chị ấy là ai.

Cô ngồi trong hậu trường, ở một góc khuất nên rất khó để nhận ra cô, cả chân và tay cô cứ run lên cầm cập.

- Này - anh đi tới, đập tay vào vai cô làm cô giật nảy lên.

- Anh làm tôi sợ đấy biết không hả? -cô thờ mạnh, ôm tim mình.

- Run lắm hả?

- Đương nhiên rồi, thử là anh xem anh có run không?

- Uống đi - anh đưa tôi chai nước.

- Cảm ơn.

- Nhưng mà tại sao cô lại không muốn để Tâm Liên biết cô cũng vào chung kết?

- Không tiện. Dù sao lát nữa cũng gặp thôi. Nói làm gì, điều bất ngờ luôn thú vị cơ mà.

- Cũng phải, chắc họ sẽ bất ngờ lắm.

" Bất ngờ? Đúng, họ sẽ rất bất ngờ, không chừng không nhận được nắm cả tóc tôi cũng nên "

- --

Cuộc thi chính thức bắt đầu, tiếng hò hét của khán giả bên dưới càng làm cô run hơn. Sau phần giới thiệu của người dẫn chương trình, Tâm Liên bước ra, cả khán phòng không khỏi trầm trồ. Quả thật hôm nay chị cô rất xinh. Rồi sau đó đến phần mình bước ra sân khấu, cô hít một hơi rồi bước ra ngoài. Chắc chắn mọi chuyện sẽ khó khăn lắm đây.

Cả khán phòng chăm chú nhìn hình ảnh một cô gái nhỏ bé bước ra. Họ cũng bất ngờ không kém, thì ra đây là đối thủ của Tâm Liên, họ như bị thu hút bởi cái khí chất có trong người cô. Mạnh mẽ nhưng không kém phần bí ẩn.

Tâm Liên cười tươi, quay sang nhìn cô. Nụ cười trên môi cô ta chợt tắt. Cô ta trở ắt ra nhìn em gái của mình. Sao...sao cô lại có mặt ở đây, mọi chuyện rốt cuộc là sao?

- Con nhỏ đó sao lại...- bà ta trở mắt ra nhìn cô.

Sau khi ban giám khảo giải thích các yêu cầu của cuộc thi cũng như giao đề bài cho chúng tôi, cả tôi và chị cùng lui vào hậu trường. Sau khi vào được cánh gà, cô ta ngó nghiêng xung quanh, chắc chắn rằng không có ai ở đây liền kéo tay cô níu lại.

- Mày nói đi, tại sao mày lại ở đây?

- Em tham gia cuộc thi, và giờ em là đối thủ của chị - cô nói bằng giọng kiên quyết.

- Sao? Mày...- Tâm Liên định đánh cô thì bị tay cô giữ lại.

- Bỏ ra, mau bỏ tay tao ra.

- Không phải tao đã nói mày không được kéo đàn violin rồi sao? Mày có tư cách gì chứ?

- Em không có tư cách, vậy chị hãy thắng em đi.

- Mày nói gì?

- Em biết chị ghét em, xem thường em, vậy hãy thắng em đi. Hãy thắng làm sao để em khâm phục đi.

- Mày sẽ không thắng nổi tao đâu - nói rồi Tâm Liên bỏ đi.

- --

Cô ngồi bên trong hậu trường chăm chú nhìn phần thi của chị. Khi tiếng đàn của chị vừa cất lên cả khán phòng như bị đắm chìm trong nó.

- Rất hay đúng chứ? - bỗng bà ta đi đến đứng cạnh cô.

Cô bất ngờ.

- Nhìn bên ngoài kia đi, họ chỉ chú ý đến Tâm Liên.

Cô nghiêng răng:

- Tại sao? Tại sao lúc nào mẹ cũng yêu thương chị ấy mà không hề chú ý đến con?

- Vì mày không xứng đáng.

- Nhưng con là con của mẹ.

- Mày hãy thua Tâm Liên đi, hãy để Tâm Liên chiến thắng.

- Mẹ...mẹ nói gì vậy?

- Tâm Liên con bé đã cố gắng tập luyện rất nhiều. Nếu nó không thắng được nó sẽ..

- Vậy con không cố gắng sao? Con đã rất cố gắng từ 15 năm trước rồi kìa. Cố gắng làm sao để mẹ đừng ghét con. Cố gắng làm sao để có thể cùng chơi với chị ấy. Nhưng rồi sao? Mẹ đã phủ nhận tất cả. Lúc nào con cũng sai, lúc nào người có lỗi cũng là con - cô như phát điên lên.

- Hãy thua Tâm Liên đi.

- Mẹ à.. - cô khóc.

- Nên nhớ mày là em của Tâm Liên. Nhường Tâm Liên lần này đi.

Bà ta nói xong liền bỏ đi, để mình cô đứng đấy, cô ôm lấy trái tim đầy vết sẹo của mình. Nó lại rỉ máu rồi, cô đau lắm, rất đau. Tại sao lúc nào cũng là Tâm Liên mà không phải là Tâm Nhung, tại sao?

Cô lau nước mắt, đứng dậy cầm lấy cây đàn của mình, bước ra sân khấu. Cô đưa đàn lên vai, nhẹ nhàng kéo đàn.

Cô vừa kéo đàn vừa khóc, có phải do bản nhạc này rất buồn? Không hề, là do tim cô đang rất đau thôi. Cô liếc nhìn ánh mắt của mẹ cô, ánh mắt kiên quyết ấy càng làm cô đau hơn. Cô biết rằng nếu lần này kéo đàn thành công, tỉ lệ cô chiến thắng rất cao. Nhưng người đàn bà đó lại bắt cô phải thua. Cô phải làm sao đây?

Cô liếc nhìn anh, anh nhìn cô, cách anh nhìn cô và cách anh nhìn Tâm Liên thật khác nhau. Có phải cô là đứa trẻ bất hạnh nhất thế giới này không? Có lẽ là vậy.

Đến khi bản nhạc vừa dứt cô cố tình kéo lệch một nốt nhạc. Bà ta thở dài một cái. Cô đã nhường Tâm Liên một lần.

- --

Cả khán phòng đứng dậy, vỗ tay chúc mừng người thắng cuộc. Tâm Liên cười tươi, trên tay cầm lấy chiếc cúp có hình cây đàn violin. Cô lặng lẽ nhìn, nước mắt không cầm được mà rơi ra.

Một mình cô lang thang trên phố, cô cứ đi, nhưng lại chẳng biết bản thân mình nên đi đâu. Đôi khi cô ao ước mình cũng được mẹ yêu thương, được mẹ đưa đến trường. Và nhất là được ôm lấy bà.

Cô nhớ về 15 năm trước, là lúc ba cô đi công tác mới về. Trong nhà chỉ có bà là thương cô nhất, mỗi khi có ông ấy ở nhà, mẹ rất tốt với cô. Mặc dù còn nhỏ nhưng cô biết chữ, biết cái cách mà mẹ đối xử với cô khi có ông ấy và khi ông ấy đi xa. Mỗi lần ông ấy đi công tác cô lại khóc một trận thật to làm ông phải hết lời dỗ dành cô mới chịu nghe lời. Bởi vì ông ấy đâu biết rằng cô đã phải chịu những gì khi ông không ở đây.

Hôm đó ông ấy nói sẽ dẫn cả nhà đi chơi, mặc dù đang bị cảm nhưng khi nghe vậy cô vui lắm, cũng rất háo hức nữa. Thay đồ xong, định mở cửa phòng đi ra ngoài, vì ba cô đang ở ngoài cổng đợi cô. Nhưng không ngờ cửa phòng lại bị khóa trái, cô lo lắng, cố gắng đập cửa, cố gắng gọi nhưng không ai nghe thấy. Với một cô bé nhỏ tuổi như vậy, rơi vào hoàn cảnh ấy cô chỉ biết khóc, cô cứ khóc òa lên.

Bà ta nắm tay Tâm Liên đi ra cổng:

- Minh à, chúng ta đi thôi.

- Tâm Nhung con bé đâu rồi?

- Con bé nó đang bị cảm, nếu để nó đi theo không chừng bệnh lại trở nặng hơn.

- Vậy sao?

- Thôi mình đi đi, em đã dặn thím Trương rồi, khi nào nó dậy sẽ cho nó uống thuốc - bà ta hối thúc.

- Ừm, vậy chúng ta đi.

Cô đứng trên phòng, nhìn chiếc xe ô tô rời đi qua cửa kính. Cô lại càng khóc to hơn. Trên tay ôm chặt con gấu Teddy, cô đứng khóc như thế rồi không biết ngủ lúc nào không hay dưới sân nhà.

Từ nhỏ đến giờ cô khi nào cô không cố gắng chứ? Cô cũng muốn có được tình yêu của mẹ như bao đứa trẻ khác. Nhưng rồi cuộc, mọi nỗ lực của cô giờ lại trở về con số không. Cô không trách mẹ, cũng không trách chị Tâm Liên, chỉ là cảm thấy cuộc sống này bí bách quá, chẳng lẽ là do cô không đủ tốt sao? Hay cô không đủ xinh đẹp như Tâm Liên mà tại sao mọi đau khổ cứ mãi nhắm vào cô? Cô sắp gục ngã mất.

- --

Đến tối muộn cô mới lặng lẽ bước vào nhà, căn nhà không một bóng điện, mọi người chắc đã ngủ rồi. Cô định bước lên cầu thang thì một giọng nói vang lên:

- Đã nói là mày sẽ không thể thắng nổi tao rồi mà - Tâm Liên ngồi khoanh tay trên ghế sofa.

Cô im lặng.

- Nói gì đi, tao biết mày đang rất tức giận.

- Chị nghĩ mình là ai? - cô bây giờ mới cất giọng.

- Sao?

- Một người luôn xa lánh, thậm chí còn chơi xấu cả em gái mình thì chị nghĩ mình là ai mà biết tâm trạng em ra sao chứ?

- Chẳng phải tao đã cảnh cáo mày không được chơi violin sao? Là tại mày đã quá tự tin vào khả năng của mày. Nhưng thực chất mày không thể hơn tao?

- Vậy giờ chị đã thắng rồi đấy, còn muốn gì nữa?

- Tao chỉ muốn nói cho mày biết ai mới là người thắng cuộc. Mày mãi mãi không thể hơn được tao - cô ta nói xong liền đứng dậy đi lên phòng.

- Vậy còn anh ấy thì sao? - giọng nói của cô làm chùn bước chân của cô ta.

- Chị định bỏ anh ấy mà đi sao?

- Chuyện của tao không cần mày lo. Nếu mày muốn tao có thể tặng anh ta lại cho mày - nói rồi cô ta đi lên phòng.

- Món quà của chị chân thực thật đấy, quan trọng là người chủ mà nó muốn không phải là em - cô cười tiếc rề.

- --

Mấy ngày nay cô không gặp anh. Có lẽ anh vì chuyện Tâm Liên sắp phải đi du học. Mẹ cô bà ấy đang tất bật chuẩn bị hành lý cho chị ấy. Hoàn toàn không quan tâm đến sự hiện diện của cô trong nhà.

Cô cầm lấy vài quyển sách trên giá đựng rồi mang chúng ra bàn ngồi đọc, chợt cô thấy ai đó đang ngồi dưới sàn, dựa lưng vào tủ sách.

Cô đi lại gần, biết ngay mà, người đó là anh. Cô ngồi xuống cạnh anh.

- Thì ra anh trốn ở đây? - cô cười.

- Cô đi theo tôi à?

- Hoàn toàn không, chỉ là vô tình thấy. Mà mấy ngày nay sao tôi không thấy anh đâu.

- Là vì chuyện của chị Tâm Liên sao?

- Sao cái gì cô cũng biết vậy? - anh hơi cau mày.

- Anh chưa trả lời tôi?

- Đúng thì sao, mà không đúng thì sao? Dù gì tôi và cô ấy cũng không còn quan hệ gì nữa.

Cô ngẩn người, hơi bất ngờ.

- Anh nói gì vậy?

- Tôi với cô ấy chia tay rồi? Tôi là người bị đá.

Cô im lặng.

- Cô ấy quyết chọn ước mơ của mình mà không chọn tôi. Tôi có nên chúc mừng cho cô ấy không?

- Anh còn yêu chị ấy không?

- Còn - anh trả lời rất mau lẹ.

- Vậy nếu có một cô gái, ý tôi là...người sẽ thay thế chị ấy. Anh sẽ chấp nhận chứ? - cô cắn môi.

- Tôi có nhất thiết phải trả lời không?

- Tùy anh.

- Có lẽ bây giờ, ngay lúc này đây, câu trả lời là không thể.

Cô nên vui hay mừng đây, việc Tâm Liên và anh đã chia tay? Nhưng câu trả lời chứa đầy sự lạnh lùng ấy đã làm tim cô tan nát. Muốn khóc cũng không được, mà cười cũng thể.

- --

Tâm Liên đi du học đến giờ đã được hai năm. Cô bây giờ đã ra trường và đang làm giảng viên Đại học môn Tiếng anh của một trường Quốc tế. Anh thì trở thành một luật sư tài giỏi và có tiếng trong ngành.

Cô vẫn nhớ khoảng thời gian Tâm Liên đi du học. Anh như chết đi vậy, anh uống rượu bất kể ngày đêm. Nơi mà cô bắt gặp anh lúc nào cũng là những quán bar xập xình tiếng nhạc. Anh còn buông thả bản thân vào việc tán tỉnh những cô gái chân dài trong quán. Cô phải khó khăn lắm mới kéo anh trở về từ cái địa ngục đáng sợ đó.

Sau đó, cuối cùng anh cũng chấp nhận cô làm bạn gái của anh. Lúc ấy cô vui lắm, không ngần ngại mình cô ôm chầm lấy anh. Mặc dù cái ôm đó không ấm áp như cô nghĩ nhưng chỉ cần được ở bên anh như vậy là được rồi. Việc yêu anh hãy để cô làm.

Cô bước ra khỏi trường, bất ngờ nhìn chiếc xe hơi đậu ở cổng. Không nhầm chứ hôm nay anh để đón cô tan làm sao?

Cô chạy nhanh tới:

- Anh à, hôm nay sao rảnh đến đón em vậy? - cô cười tí mắt.

- Chỉ là tiện đường thôi, lên xe đi - anh mở cửa xe cho cô.

Cô bước lên, rồi chiếc xe dần lăn bánh, cô vẫn không thể giấu nổi cảm xúc của mình.

- Anh à, chúng ta đi đâu vậy?

- Đi ăn, không phải em rất đói à? - ăn vừa nói vừa di chuyển bánh lái.

- Ồ ha, anh không nói em cũng quên mất.

Sau khi ăn xong, anh đưa cô về nhà. Cô tạm biệt anh, nhìn chiếc xe anh dần xa ánh mắt. Cô biết anh vẫn chưa thể chấp nhận việc cô sẽ là người thay thế vị trí của Tâm Liên. Nhưng cô sẽ vì anh mà cố gắng thay đổi mình, trở thành một cô bạn gái thật tốt. Vì người bên cạnh anh lúc này là Tâm Nhung chứ không phải là Tâm Liên.

- --

Hôm nay cô dậy sớm nên muốn đến công ty thăm anh. Trên đường đi cô ghé vào một quán cà phê mua cho anh và cô mỗi người một ly.

Cô bước vào phòng làm việc của anh, thư kí nói anh đang họp, lát nữa sẽ quay lại. Trên bàn của anh đầy ắp những tập hồ sơ, cô mới bèn sắp xếp chúng lại. Lúc kéo ngăn tủ cô mới thấy một khung ảnh bị úp xuống, cô tò mò đưa tay cầm nó lên, quay nó lại, là hình của chị Tâm Liên. Tim cô lại chợt nhói lên, đã hai năm trôi qua vậy mà anh vẫn không thể quên được chị ấy. Rốt cuộc anh đã từng dành cho cô một vị trí trong trái tim lạnh giá ấy của anh chưa, có không?

" Cạch "

Nghe thấy tiếng vụn cửa, cô giật mình bỏ bức hình về lại chỗ cũ, tiếp tục dọn dẹp lại đồng hồ sơ.

- Em đợi có lâu không? - anh đi vào.

- À không lâu mấy, em cũng mới tới thôi. Em có mua cà phê, anh uống đi.

- Lát nữa anh sẽ uống. Là em dọn hết các tài liệu của anh sao? - anh cau mày.

- Tại em thấy...

- Lần sau đừng có như vậy nữa, nhìn chúng bừa bộn như vậy nhưng cũng có quy tắc.

- Em...xin lỗi - cô nhỏ giọng.

- Em đến đây có gì không?

- Chỉ là muốn đến thăm anh thôi, hay mình đi ăn trưa đi - cô đề nghị.

- Lát nữa anh bận đi gặp nhân sự, không đi ăn được - anh xem đồng hồ rồi lại cầm cúi đánh máy tính.

- Vậy sao?

" Reeng Reeng "

" - Alo?

- Chào cậu.

- À là giám đốc Tiêu sao? Lâu rồi không gặp ông. Ông khỏe chứ? " - anh đứng dậy, quay lưng lại với cô.

Ánh mắt cô buồn rười rượi nhìn anh. Cô lấy trong giỏ ra một tờ giấy note, rồi viết lên đó. Viết xong cô dán nó lên máy tính của anh, lặng lẽ cầm giỏ xách đi ra ngoài.

Kết thúc cuộc nói chuyện, anh hơi bất ngờ vì không thấy cô đâu, lại bất chợt thấy tờ giấy màu vàng trên máy tính.

" Em về trước đây, anh uống cà phê đi kéo nguội, lát nữa hãy ăn nhẹ gì đó rồi mới đi gặp khách hàng, em biết dạ dày của anh không tốt "

Anh thờ dài, mỗi khi ở gần cô anh chỉ càng thấy bản thân mình thật có lỗi với cô. Có phải anh đã quá ích kỉ rồi không? Rốt cuộc anh chấp nhận cô là vì cái gì? Là vì yêu hay vì chỉ vì muốn bản thân quên đi Tâm Liên. Có lẽ anh nên nói rõ cho cô biết mọi chuyện, anh không đáng để cô phải hi sinh nhiều như vậy.

- --

Buổi tối, cô đang ngồi soạn giáo án cho buổi dạy ngày mai, bỗng một giọt máu chảy ra từ trong mũi cô, cô bất ngờ theo phản xạ mà đưa tay lên mũi mình, rồi ngửa đầu xa sau. Thật lạ, dạo này cô cứ hay bị chảy máu cam như thế, không biết cô có bị làm sao không nữa.

Sáng hôm sau...

- Anh xong việc chưa - cô đưa tay mở cổng.

- Anh xong rồi, giờ anh chuẩn bị qua nhà em đây.

- Em vừa về đến nhà xong.

- Vậy đợi anh.

- .....

- Này em có nghe anh nói không? Tâm Nhung à.

Cô mở to mắt nhìn con người trước mặt. Không phải chứ? Tâm Liên về nước từ lúc nào vậy?

- Chào em. Lâu rồi không gặp - cô ta thấy cô liền đứng dậy khỏi ghế sofa, miệng cười nhếch.

Cô mở to mắt nhìn Tâm Liên, cuối cùng thì cái ngày cô sợ nhất cũng đã đến.

- Chào em, lâu quá không gặp - cô ta nói bằng giọng điệu khiêu khích.

- Chẳng phải hai năm nữa khóa học mới kết thúc sao? - cô hỏi.

- Sao vậy, chị mới về chưa bao lâu mà đã muốn đuổi chị đi rồi sao?

Cô cười khẩy:

- Chị đâu cần phải ép buộc mình xưng hô như thế đâu.

- Cũng phải. Mà nghe nói mày và anh ta đang yêu nhau sao?

- Liên quan đến chị à?

- Đừng có trả lời kiểu đó. Mày biết đấy đâu phải câu trả lời tao muốn.

- Đúng vậy, em và anh ấy đang quen nhau. Thì sao? Chị về đây chỉ để hỏi vậy thôi à?

- Không hề, tao về chỉ là muốn lấy lại những thứ vốn thuộc về tao. Bao gồm cả anh ta.

- Vốn thuộc về chị? Vậy ngày đó rốt cuộc ai là người bỏ anh ấy. Chị nghĩ anh ấy là trò chơi của chị à.

- Chuyện của tao không cần mày quản. Tốt nhất mày nên tự biết mà rời xa anh ta. Trước khi mày cũng bị anh ta bỏ rơi giống như tao đã bỏ rơi anh ta vậy - cô ta nói rồi bỏ lên phòng.

Lời mà Tâm Liên nói như đã trúng tim đen của cô. Trúng vào nỗi sợ của cô. Tâm Liên nói đúng, cái ngày mà anh sẽ bỏ rơi cô không khi nào cô không nghĩ tới. Chị là không ngờ nó đến nhanh như vậy. Trong khi đó, anh mới chỉ chấp nhận cô cách đây không lâu.

- --

Hôm nay lớp cũ của anh tổ chức họp lớp, anh đột nhiên nói muốn dẫn cô đi theo. Cô vui lắm, đây giống như là mơ vậy, yêu nhau lâu rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh dẫn cô đến chỗ đông người, mà nhất là đó còn là bạn học cũ của anh.

Nghe tiếng chuông công, cô vui mừng chạy xuống. Mà không để ý đến nụ cười thâm hiểm của Tâm Liên.

- Anh à, em xong rồi, mình đi thôi.

Anh nhìn cô, ho nhẹ một cái. Hôm nay cô đặc biệt xinh đẹp. Chiếc đầm trễ vai màu mặn rất hợp với cô.

- Ừm, mình đi thôi - anh mở cửa xe cho cô.

Đến nơi, anh đưa khuỷu tay cho cô. Cô ngơ ngác nhìn, thế rồi anh nhướn mày, cô hiểu ý liền đưa tay mình khoác vào khuỷu tay anh. Hôm nay anh thật khác, ấm áp đến lạ kì.

Có rất nhiều người ở đây, đa phần đều là luật sư giống anh.

- Ah nhân vật chính của chính của chúng ta đến rồi này - một người con trai nói.

- Cậu vẫn như xưa nhỉ? - anh cười.

- Đương nhiên, chỉ có cậu là khác thôi. Mà đây là... - anh ta nhìn cô thắc mắc hỏi.

- Lát nữa cậu sẽ biết - anh âm thầm nói.

Trong bữa ăn, cô chẳng dám hó hé câu nào, chỉ biết cúi gằm mặt, ăn cũng chẳng dám ăn nhiều. Đa số toàn uống nước.

- Đồ ăn ở đây không ngon sao? - anh hỏi.

- À không, ngon lắm.

- Sao anh thấy em toàn uống nước không vậy?

- Tại em khát thôi.

Thấy ly nước trên tay cô gần hết, anh gọi phục vụ. Anh chàng nhân viên rót thêm nước cho cô, rồi không biết là sợ ý hay cố tình nữa mà anh ta đổ nước lên váy cô, làm cô giật mình mà đứng dậy khỏi ghế.

- Ah..

- Thành thực xin lỗi, là lỗi của tôi.

- À không sao? Anh đi làm việc đi.

Anh nhúm mày, vẻ mặt hơi lo lắng:

- Có sao không?

- À không có gì, em vào nhà vệ sinh một lát. Anh và mọi người cứ ăn đi. Tôi xin phép - nói rồi cô chạy vào nhà vệ sinh.

Tiếng giày cao gót kêu lộp cộp bên ngoài. Một cô gái có vẻ ngoài vô cùng kiêu sa bước vào bàn tiệc.

- Này, nãy giờ gặp nhau mà tại mình vẫn chưa biết cô gái đi bên cạnh cậu là ai. Vợ cậu à? - cậu bạn của anh nói.

- Bấy, luật sư tài ba lại còn đẹp trai của chúng ta được biết bao cô gái sẵn đón. Nếu như cậu ta mà có vợ thì nước mắt cũng đủ đim chết cậu đấy.

- Haha cậu khéo nói đùa - cậu bạn đó cười.

- Nhưng chẳng phải bạn gái cậu là cô nàng Tâm Liên nổi nhất khóa sao? À nhắc mới nhớ, Tâm Liên du học về chưa?

- Ai nhắc tên em vậy? - Tâm Liên đột nhiên bước vào.

Anh bất ngờ đứng dậy khỏi ghế, mở to mắt nhìn cô ta.

- Ô là Tâm Liên sao? Em về nước khi nào vậy?

- Em về hôm qua - cô ta đi tới khoác tay anh.

- Anh ấy có nói với em về buổi họp lớp, còn nói sẽ đến đón em đi cùng nhưng em có việc nên giờ mới tới được - cô ta nói rồi nhìn anh, anh vẫn còn bất ngờ nên không kịp nói gì cả.

- Ra đây là bạn gái của cậu ấy sao? - tiếng mọi người bàn tán.

- Hai người quá thật trời sinh một cặp đấy.

- Vậy còn cô gái ban nãy, đó là ai vậy?

- Cô gái nào ạ? - cô ta giả vờ hỏi.

- À không có gì, chắc là em gái của cậu thôi đúng không?

Anh không trả lời.

Cô đứng bên ngoài nhìn thấy tất cả. Ra là anh dẫn cô đến đây là để cô chứng kiến cảnh này sao? Anh đã biết Tâm Liên về nước từ trước. Vậy mà cô còn tưởng rằng anh đang dần chấp nhận cô, anh muốn giới thiệu cô là bạn gái của anh trước mặt mọi người. Ngay từ đầu buổi tiệc cô đã thấy hơi bất ngờ vì anh chẳng giới thiệu cô với ai. Thì ra mọi chuyện là vậy, chỉ có cô là con ngốc làm trò hề trước mặt anh và mọi người.

Cô đi vội vào, lấy giơ xách trên ghế, cố gắng không để anh thấy cô đang khóc.

- Xin lỗi mọi người, em có việc nên về trước - cô cúi đầu rồi quay người chạy thật nhanh.

- Tâm Nhung, em hiểu lầm rồi, Tâm Nhung à - anh lo lắng gọi cô.

- Anh à, mọi người đang nhìn chúng ta kìa.

- Bỏ ra - anh gạt tay cô ta, chạy nhanh theo Tâm Nhung.

Đột nhiên tim anh hơi nhói, rõ ràng anh không yêu cô. Nhưng khi thấy cô như vậy anh lại không thể cảm lòng.

- Tâm Nhung à, đợi đã. Em hiểu lầm rồi, mọi chuyện không như em nghĩ đâu - anh bắt lấy cổ tay cô.

Cô lắc đầu, cố ngăn nước mắt.

- Em không sao, em hơi mệt nên về trước thôi.

- Nghe anh, mọi chuyện không như em nghĩ đâu.

Cô cố nở nụ cười:

- Em có nghĩ gì đâu, em mệt thật mà.

- Vậy sao em lại khóc?

Cô ấp úng:

- Bụi bay vào mắt thôi - cô lau nước mắt trên mặt mình.

- Anh vào trong với chị ấy đi. Em không sao đâu. Em về trước đây - cô quay người, nói vậy nhưng thật ra tim cô đau chết đi được.

Anh nhìn bóng lưng cô, nhìn cô như vậy càng làm anh thấy mình như một thằng đàn ông không ra gì. Mặc dù anh không yêu cô nhưng anh phải có trách nhiệm với cô vì cô là bạn gái hiện tại của anh.

Anh đi tới nắm lấy cổ tay cô kéo về trở lại bàn tiệc.

- Đi theo anh.

- Anh...anh làm gì vậy?

Anh kéo cô vào bàn tiệc trước bao nhiêu ánh mắt của mọi người.

- Hôm nay đến đây mình chỉ để muốn nói đây mới là bạn gái hiện tại của mình.

Tâm Liên trừng mắt, siết chặt hai tay.

- Anh đang nói gì vậy hả?

- Cậu nói gì thế? Vậy còn cậu và Tâm Liên...?

- Mình và cô ấy kết thúc lâu rồi, bây giờ Tâm Nhung mới là bạn gái của mình.

Nãy giờ cô vẫn chưa thể tiêu hết mấy câu nói đó của anh. Đến nhìn Tâm Liên cô cũng chẳng dám. Cô biết mình sắp phải hứng chịu cơn thịnh nộ từ ai kia rồi.

- Mình với cô ấy có việc bận nên mình mượn phép về trước.

- Sao thế, mới đến mà đã đòi đi là sao?

- Lần này coi như mình nợ. Lần sau nhất định mời các cậu một bữa.

- Nói vậy nghe còn được. Nếu bận thì hai người về trước đi.

- Ừm - anh nói rồi cả hai rời khỏi buổi tiệc. Hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt tức giận của cô ta.

- --

Chiếc xe dừng lại trước cổng, cô chần chừ không dám bước xuống.

- Em sao vậy?

- À không sao? Đến nhà rồi em xuống đây. Anh đi đường cẩn thận.

- Ừm, nếu có chuyện gì thì gọi cho anh.

- Vâng.

Cô nhìn theo chiếc xe đến khi nó đi khuất. Chuyện gì đến sẽ đến thôi, lần này cô không thể yếu đuối. Cô chỉ còn anh, nên nhất định cô phải kiên cường để bảo vệ tình yêu của mình.

Cô bước vào, định sẽ một mạch đi lên phòng nhưng lại bị Tâm Liên giữ chặt lấy cổ tay giật mạnh lại:

- Nói chuyện đi.

- Em không có gì để nói với chị.

- Đừng tưởng như vậy là mày đã thắng tao. Anh ta chỉ đang thương hại mày thôi.

- Chị nghĩ sao thì tùy - toan nói xong cô định lên phòng của mình.

- Mày đứng lại cho tao.

Anh phóng xe rồi đi được một đoạn thì mới phát hiện cái giỏ xách của cô để quên trên xe. Anh đành quay xe trở lại. Đến nơi, vì thấy cổng không khóa nên anh không ấn chuông mà vào luôn.

" Bốp "

Cái tát giáng trời vào một bên má của Tâm Nhung làm cô ngã xuống nền.

- Mày có tư cách gì mà ở bên anh ấy hả. Sáng nay vì mày mà tao bị bề mặt trước bao nhiêu người. Hôm nay tao phải dạy cho mày nhớ đời - cô ta đưa tay định tát cô lần nữa.

- Dừng tay - anh quát lớn rồi chạy thật nhanh đến chỗ Tâm Nhung đỡ lấy cô.

- Cô làm cái gì vậy hả?

Tâm Liên hoảng hốt:

- Em. em. anh à, anh hiểu lầm rồi.

- Chính mắt tôi thấy cô đánh Tâm Nhung, cô còn nói đó là hiểu lầm.

- Anh à, anh phải tin em.

- Tôi lấy cái gì để tin cô. Tâm Nhung anh đưa em đi.

Cô ngăn người nhìn anh.

- Anh à.. anh phải tin em - cô ta chỉ biết gọi theo bóng lưng của anh.

" Tâm Nhung tao không tha thứ cho mày đâu "

- --

Anh đưa cô về nhà của mình, đây là lần đầu tiên cô đến nhà anh. Bên trong căn nhà lấy màu trắng đen làm chủ đạo. Vừa bước vào là thấy ngay cái kệ sách rất lớn.

- Em ngồi xuống đi.

- Có đau lắm không? - anh đặt tay lên má cô.

- Không đau lắm. Mà sao anh lại quay lại?

- Tại thấy em để quên giỏ xách trên xe.

- À..

- Cũng trễ rồi, em mau đi ngủ đi. Phòng của em ở bên kia.

- Anh đi đâu vậy?

- Anh còn công việc, em cứ ngủ trước đi.

- Vậy em nằm đây được không?

- Ở đây sẽ lạnh.

- Nếu vậy cho em cái chăn được rồi. Em muốn được nhìn anh làm việc.

- Vậy vào trong đó lấy đi.

Cô mỉm cười, lon ton chạy vào trong phòng, rồi lấy ra một cái chăn. Hết nằm rồi lại ngồi, nhưng anh thì chỉ có một tư thế duy nhất. Cô nhìn anh, thần thái lúc làm việc của anh không chệ vào đâu được.

Bỗng vài giọt máu từ trong mũi cô chảy xuống. Cô giật mình đưa tay lên. Anh vẫn đang chăm chú làm việc, thấy vậy cô mới chạy nhanh vào nhà vệ sinh.

- Lạ thật, dạo này sao mình cứ hay bị chảy máu cam. Có lẽ nên đi khám bác sĩ thử xem - cô đứng lảo bẫm trước gương.

- Em sao vậy? - anh ở bên ngoài gọi.

Cô giật mình:

- À em không sao? Em ra ngay đây.

Cạch - cô mở cửa bước ra.

Anh lo lắng:

- Em bị gì vậy?

- À không có gì.

- Vậy đi ngủ đi, muộn rồi.

- Ừm.

- --

Cô ngồi đợi kết quả khám bệnh, lạ thật sao cô cứ thấy lo lo. Không biết cô có bị làm sao không nữa.

Ông bác sĩ già bước vào, ngồi xuống đối diện cô, đẩy nhẹ gọng kính.

- Bác sĩ tôi bị gì sao?

- Trong não cô xuất hiện một khối u, là khối u ác tính và nó đã di căn sang bộ phận khác, nhất là mắt.

Cả cơ thể cô như bụn rụn hẫ ra, cái tin này thật quá sức chịu đựng của cô.

Cô lắp bắp:

- Vậy tôi có thể sẽ bị..

- Ừm, nhanh nhất là 5 ngày, còn chậm nhất là một tuần. Có phải đôi lúc cô nhìn xung quanh rất mờ phải không?

- Ừm.

- Vậy nghĩa là khối u đã dần phát triển rồi.

Cô lắp bắp:

- Vậy nếu tôi phải thuật thì sao?

- Điều đó rất khó nói, vì đây là khối u ác tính. Nhưng nếu phẫu thuật sớm sẽ tránh được việc khối u di căn đến các bộ phận khác. Nhưng mà...

- Ông cứ nói đi.

- Chúng tôi sẽ phải tháo bỏ đôi mắt của cô.

- --

Cô như người mất hồn, trên tay siết chặt tờ giấy xét nghiệm. Ngay cả ông trời cũng muốn triệt đường sống của cô. Có phải cô là người đáng thương nhất không vậy?

Cô ngược nhìn ánh mặt trời, vậy là không lâu nữa thôi cô sẽ không còn được thấy ánh sáng nữa. Cô sẽ bị nhốt trong cái bóng tối màu đen đáng sợ. Nghĩ đến đây, cô tuyệt vọng khôn

cùng, ngồi bệt xuống vỉa hè mà khóc.

Không biết khi nào cô mới về đến nhà. Cô chẳng may may quan tâm đến ai mà đi một mạch lên phòng.

" Reeng reeng "

" - Em nghe "

" - Sao cả ngày anh gọi em mà em không bắt máy "

" - Tại điện thoại em hết pin "

" - Em khám bệnh chưa, bác sĩ nói sao "

Nghe vậy, nước mắt cô lại rơi:

" - Em chỉ bị bệnh thường thôi, tại thời tiết thay đổi vậy mà "

" - Làm anh lo sáng giờ, em ăn tối chưa?

" - Vẫn chưa, em định lát sẽ ăn. Anh à, em có chuyện muốn nói "

" - Chuyện gì? "

" - ..À không, em chỉ muốn nói mai mình đi ăn nha "

" - Ừm, mai anh đến đón em "

" - Vậy em cúp máy đây "

" - Ừm "

- --

Vài ngày sau...

Tâm Liên đi vào nhà bếp, định bỏ đồ ăn dư vào sọt rác thì bất chợt thấy một vỏ thuốc. Cô ta cầm lên, vẻ mặt hơi tò mò, loại thuốc này cô chưa từng thấy.

- Mẹ, thuốc này của mẹ à? - cô ta hỏi.

- Thuốc gì? Không phải của mẹ - bà ta vừa ăn trái cây vừa xem phim

- Vậy thì là của ai, chẳng lẽ của Tâm Nhung, con nhỏ đó bị bệnh gì à?

- Kệ nó đi con.

Nghĩ một hồi cô ta cầm lấy áo khoác chạy ra ngoài.

- Con đi đâu vậy?

Cô ta dừng xe ở một hiệu thuốc.

- À cô cho tôi hỏi, cô có biết loại thuốc này không? - cô ta đưa cho người trước mặt cái vỏ thuốc.

- Thuốc này chỉ bán theo đơn, ở đây chúng tôi không bán.

- Ý tôi là thuốc này dành cho người bị bệnh gì?

- Nếu tôi đoán không lầm thì đây là thuốc dành cho bệnh nhân ung thư, loại thuốc này chỉ có ở các bệnh viện. Nên nếu muốn chắc chắn thì cô hãy đến đó.

- Cảm ơn.

- --

Về đến nhà, cô ta chạy vội lên phòng. Mở cửa phòng cô bước vào. Cô ta tìm kiếm như muốn lật tung cả cái phòng lên. Chợt thấy một tờ giấy bị dè dưới nệm.

Cô ta cầm lấy nó, mở ra.

- Tâm Nhung nó bị bệnh sao?

Chợt cô ta mỉm cười, dường như không thể che giấu được cảm xúc vui sướng của mình. Ông trời đúng là có mắt, trong khi cô ta chẳng cần phải ra tay với Tâm Nhung thì bây giờ cô lại sắp chết vì căn bệnh quái ác kia. Nhẹ nhàng đặt tập hồ sơ về chỗ cũ, cô ta nhưn mày đầy đắc ý.

Cô ta đi xuống cầu thang, rồi tiến lại gần ghế sofa, ngồi cạnh bà ta:

- Mẹ à, từ giờ chúng ta phải đối xử thật tốt với Tâm Nhung đó nha mẹ.

Bà ta hơi bất ngờ:

- Sao con lại nói vậy? Con ghét nó lắm cơ mà.

- Lúc trước khác, bây giờ khác. Con muốn cho Tâm Nhung đi du học mẹ à.

- Con nói gì? Hôm nay mẹ thấy con rất lạ.

- Có gì đâu, chỉ là thấy thành tích học của Tâm Nhung rất tốt, nếu học lên cao học thì chắc chắn nó sẽ trở thành một giảng viên xuất sắc.

- Con nói sao thì là vậy, mẹ không có ý kiến.

Cô ta nghe liền cười đắc thắng, lại chẳng biết cô ta đang tính mưu kế gì nữa.

- --

Buổi sáng thức dậy, cô lơ mơ mờ mắt, bỗng trước mắt cô chỉ hoàn toàn là màu đen, có lúc rõ lúc không. Lúc này cô hoảng loạn vô cùng. Chạy nhanh ra cửa sổ, kéo mạnh rèm cửa, mọi thứ vô cùng mờ ảo. Cô khóc, khóc vì sợ, khóc vì quá hoảng loạn, bất lực mà ngồi thụp xuống sàn nhà. Tại sao mọi thứ, ngay cả ông trời cũng tàn nhẫn với cô, cô không muốn, không muốn bị mù, không muốn chết. Ngăn lần không muốn.

Khi khóc sắp làm cô bị kiệt sức, cô mới từ từ đứng dậy. Theo cảm nhận của bản thân mà tìm đến nhà vệ sinh. Vì chưa quen nên cô bị va vào bàn phấn làm đồ đạc rơi xuống hết sàn, có cả khung ảnh mà cô chụp với ba mình.

" Xoảng "

Cô giật mình:

- Ah..

Cô luống cuống ngồi xuống, đưa tay sờ mắt, không may để mảnh thủy tinh cửa vào, theo phản xạ cô rụt lại, cô chỉ biết tay mình hơi nhói, hoàn toàn không biết rằng máu chảy rơi từng giọt xuống sàn nhà.

- --

Cô sờ mắt sờ gần kéo từ bàn phấn, lấy ra một cái kính đeo vào. Cô không muốn để ai biết căn bệnh của mình.

Bước từng bước cẩn thận xuống cầu thang, thật khó chịu khi mọi vật trước mắt cứ nửa rõ nửa không. Cô thấy có một bóng người mờ ảo trước mắt, cố gắng nheo mắt nhìn.

- Tâm Nhung à - cô ta ngồi ở ghế sofa gọi.

Cô giật mình:

- À dạ...có chuyện gì sao?

- Chị có chuyện muốn nói với em. Em ngồi xuống đi.

Cô bước đến, khua khua tay, không may va chân vào ghế:

- Ah..

Cô ta nhíu mày nhìn cô.

Cô ngồi vào ghế, vuốt lại đuôi tóc đặt nó trước ngực mình, cô cười:

- Có chuyện gì vậy?

Cô ta cầm lấy một sấp hồ sơ, để lên bàn, mặc dù không rõ ràng nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy sơ sơ.

- Bên trong này là vé máy bay và năm mươi ngàn nhân dân tệ.

Cô bất ngờ:

- Cái này là sao?

- Chị đã vô tình nhìn thấy kết quả khám bệnh của em..

- Sao? Sao...có thể? - cô lắp bắp.

- Chị đã hỏi bác sĩ rồi, bệnh của em không phải là không có cách chữa, chị sẽ giúp em ra nước ngoài chữa bệnh.

Cô cười khẩy, chẳng lẽ bệnh của cô, cô lại không biết. Bây giờ cô mới thực sự hiểu được cái mà Tâm Liên muốn là gì. Cũng chả tốt đẹp gì cả.

- Em không cần đâu, bệnh em em tự biết. Cảm ơn chị đã quan tâm - cô nói xong toan đứng dậy bước đi.

Cô ta đứng bật dậy khỏi ghế:

- Vậy còn anh ấy thì sao? Em định nói thế nào với anh ấy về bệnh của em? Em cứ định giữ mãi anh ấy cho đến khi chết sao? Anh ấy đâu có yêu em? - cô thật không ngờ Tâm Liên có thể nói ra được những lời khó nghe như vậy.

Khóe môi cô giật giật:

- Chị cứ kệ em như cái cách mà lúc trước chị đã làm đi - cô nói rồi bước nhanh ra khỏi nhà.

Cô ta dậm chân tức giận, siết chặt hai tay thành quyền.

- Máy được lắm Tâm Nhung.

- --

Cô cô gắng nhìn rõ vị bác sĩ già, cả người cô đang run lên cảm cấp. Cũng phải thôi, với một cô gái trẻ như cô mà phải gánh chịu một căn bệnh như vậy thì thật là quá đau khổ.

Ông ta cầm kết quả chụp cắt lớp vi tính của cô, lắc đầu:

- Cô gái à, tôi khuyên cô nên phẫu thuật, dù xác suất không cao nhưng nếu không phẫu thuật ngay thì tôi e rằng...

- Phẫu thuật tôi có thể sẽ bị mất một phần trí nhớ??

- Đúng vậy.

Cô cười chua chát:

- Đã bị mù rồi còn mất đi trí nhớ thì thà để tôi chết còn hay hơn.

- Nhưng căn bệnh này không thể chờ cô đâu, tế bào ung thư nó phát triển nhanh hơn tôi tưởng rất nhiều.

- Kí ức của tôi dù vui vẻ ít, đau khổ nhiều tôi cũng không muốn mất đi. Vì ít ra một phần thanh xuân của tôi có anh ấy. Nếu sống mà mất đi những kí ức về anh ấy tôi thực không sống nổi.

Vị bác sĩ lắc đầu trước sự kiên quyết của cô, ông đẩy cho cô tờ giấy:

- Cô hãy ở lại bệnh viện để chúng tôi có thể tiện theo dõi. Đồng thời bước vào giai đoạn xạ trị lần thứ nhất.

- Tôi biết rồi.

- --

Mấy ngày nay cô không dám gặp anh. Cô không muốn để anh thấy cô đang khổ sở như thế nào. Cô giấu anh, giấu mọi người trong nhà rằng mình đi du lịch nhưng thực chất cô đang ở bệnh viện để xạ trị. Nhiều lúc cô muốn nói cho anh biết lắm, muốn gọi cho anh nhưng cô không đủ tự tin, giờ nhìn bản thân trong gương cô còn không dám thì khi gặp anh rồi cô phải làm làm gì tiếp theo đây. Cô không muốn lấy bệnh của mình để làm có nịu kéo hay giữ lại cho mình chút thương hại từ anh. Cô đủ mệt mỏi rồi.

Cô thờ thẩn ngồi trên giường bệnh, thấy cổ họng hơi khát nên muốn uống nước. Cô bước xuống, đi theo cảm nhận của mình, họ đã chỉ dẫn cho cô mọi đồ vật trong căn phòng. Bước ra cửa sáu bước, còn muốn bước ra cửa sổ thì năm bước.

Tay cô run rẩy đưa ly nước lọc lên môi, chợt thấy đầu cô hơi nhói, vô tình làm rớt ly nước xuống sàn, tiếng thủy tinh vỡ làm cô thêm hoảng sợ.

Cạch - dường như có ai đó đang bước vào.

Người nào đó đỡ cô dậy, đưa cô ngồi lên giường, còn chuyển một ly nước khác vào tay cô.

- Chị Tâm Liên? - cô bất ngờ nói.

- Ừm.

- Sao chị biết em ở đây?

- Chị là chị của em cơ mà - cô ta cười.

- Còn ai biết nữa không?

- Không. Chỉ một mình chị biết. Khổ thân em gái chị.

- Chị đến đây có gì sao?

- À quên mất, thật ra chị đến đây là muốn đưa em cái này - cô ta cầm một phong thư đỏ rồi đưa cho cô.

- Chị và anh ấy sắp kết hôn rồi.

Đầu cô giống như nổ tung vậy, kết hôn? Là thật sao? Anh và chị ấy sắp kết hôn, sao cô lại chẳng biết gì vậy? Anh không hề nói gì cho cô biết.

- Chị và anh ấy sắp kết hôn rồi!

- Chị nói gì vậy? - Tâm Nhung chết sững.

- Khoảng thời gian em ở đây, anh ấy đã thú nhận tình cảm thật của mình với chị, anh ấy nói anh ấy không yêu em, anh ấy chỉ ở bên em vì thấy có lỗi với em, và vì không thể quên được chị.

Cô ta bỗng nắm lấy tay cô:

- Tâm Nhung à chị xin lỗi, chị không muốn làm tổn thương em đâu, nhưng mà chị yêu anh ấy thật lòng. Và anh ấy cũng yêu chị.

Mắt cô long lanh, cú sốc này quá lớn, cô vẫn cố cười:

- Thì chị cũng đã làm vậy rồi còn gì. Chị yêu anh ấy thật lòng, em cũng vậy. Chỉ tiếc là anh ấy không yêu em. Chị không cần phải xin lỗi đâu.

Cô ta cười khinh bỉ:

- Cảm em đã hiểu cho chị. Ngày hôm đó em sẽ tới chứ?
- Em không đi được, em sẽ nhờ người gửi quà cưới cho chị.
- Không sao. Chị hiểu mà. Vậy chị đi trước đây. Em ở lại giữ gìn sức khỏe.
- Ừm.

Tiếng cửa vừa vang lên cảm xúc trong cô như tuôn trào. Cô khóc nức lên như một đứa trẻ, đưa tay ôm lấy tim mình, chỗ này đau quá, rất rất đau. Cảm thấy mình giống như một con ngốc thực sự, cứ bị trêu chọc bởi họ. Đầy qua đây lại cuối cùng người đau vẫn là cô.

Cô lấy điện thoại gọi cho anh, một hồi lâu sau anh mới nhấc máy.

- " Alo? Ai vậy? "
- " Là em đây, Tâm Nhung "
- " Có chuyện gì không? "
- " Mình gặp nhau được không? "
- " Anh đang bận "
- " Vậy khi nào anh rảnh "

Cô nghe thấy tiếng thờ dài trong máy.

- " Được rồi, ở đâu? "
- " Quán cà phê gần công ti của anh "
- " Được "
- --

Cô ngồi đợi anh, tay chân run rẩy khó kiểm soát. Anh bước vào quán cà phê, ngó nhìn xung quanh, nhìn thấy cô một cỗ máy cảm xúc dâng trào. Anh thương người con gái ngồi ở đó.

- Có chuyện gì sao? - anh ngồi xuống ghế, đối diện cô.
- Tại em nhớ anh.
- Mắt em bị làm sao vậy? Sao lại đeo kiếng?
- Em bị cận, tại công việc hay phải thức đêm thôi mà. Trông anh rất mệt mỏi, có chuyện gì sao? - cô hỏi vì sợ anh nghi ngờ về đôi mắt của cô.
- Mọi chuyện vẫn ổn.
- Anh không có gì để nói với em sao?
- Nói gì??
- Anh và chị Tâm Liên sắp kết hôn phải không?
- Sao em biết?
- Cả thiệp mời em còn có cơ mà - cô cười buồn.
- Nếu em biết rồi thì anh cũng không cần phải giấu làm gì. Ừm, anh và cô ấy sắp kết hôn.

Đôi tay cô đặt trên đùi, cứ bấu chặt vào nhau:

- Sao anh không nói với em? Dù sao em cũng có quyền được biết cơ mà.
- Anh xin lỗi, khoảng thời gian bên cạnh em anh nhận ra mình vẫn không quên được cô ấy.
- Em biết chứ, em biết rất rõ nên lúc này em sẽ không phản đối đâu, cũng không tức giận gì cả. Chỉ là em muốn hỏi anh một điều?
- Em hỏi đi.
- Từ trước tới giờ anh xem là gì của anh vậy? Là bạn gái hay là người thay thế?

Cô và anh bất chợt rơi vào khoảng không im lặng. Tội đang rất cố kìm nén nỗi đau của mình.

Một lúc lâu sau anh nói:

- Anh coi em là em gái của mình.

Cô gật gật, miệng vẽ lên một nụ cười đau đớn tốt cùng. Tất cả mọi thứ cô làm vì anh cũng chỉ để đổi lấy hai chữ em gái thôi sao? Cô không cần, thật sự không cần cái danh xưng đó.

- Em sẽ đi du học.

- Vậy sao?

- Ừm, xin lỗi vì ngày cưới em không đến dự được, nhưng chúc anh...hạnh phúc - cô nói rồi rời khỏi ghế, bước đi.

Chuyện tình cảm của cô kết thúc như vậy đấy, nó buồn và đau khổ giống như cuộc đời cô vậy. Cô ngước nhìn bầu trời xanh, rồi tất cả mọi thứ đều chìm vào màu đen, cô bị mù thực sự rồi. Cũng mất hết tất cả rồi..

Cô tỉnh dậy, thấy bản thân đang ở trong căn phòng quen thuộc của bệnh viện, lúc đó cô ngất xỉu chắc đã có người đưa cô vào đây. Tức cười, những người lạ mặt thì giúp ta không cần biết ta là ai, còn những biết rõ ta, thì lại bỏ rơi ta không thương tiếc.

Đến nay đã là đợt xạ trị thứ ba, còn một ngày nữa sẽ là ngày đám cưới hai người họ. Tin tức về họ nổi khắp trên các mặt báo, họ khen cô ta và anh là cặp đôi Tiên Đồng Ngọc Nữ... Trai Tài Gái Sắc.

- --

20: 00 pm

Cạch - cánh cửa phòng cô mở ra, cô đang ngồi bên cạnh cửa sổ, tò mò không biết người đó là ai.

Cô y tá Lâm bước vào, đây là người đã luôn ở bên động viên cô trong những lần xạ trị. Trên tay cô ấy bê một cái hộp cạc-tông lớn.

- Cô gái của tôi, em chưa ngủ nữa sao?

- Em không ngủ được.

- Có phải vì người đàn ông mà em kể với chị lúc trước đúng không? - cô ấy tiến đến ngồi cạnh cô.

- Không...không phải đâu.

- Dù chị chưa tiếp xúc với em nhưng chị hiểu mà. Mà em gái, chị có món quà này muốn tặng em.

- Gì vậy chị?

Cô ấy nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, để cô chạm vào cái hộp.

- Là gì vậy chị?

Cô ấy mở nắp hộp ra, bên trong là một bộ váy sa rê màu trắng, họa tiết trên váy vô cùng sắc sảo, cô ấy đưa tay cô để cô chạm vào nó.

Cô cười:

- Là một cái váy sao?

- Ừm.

- Nhưng mà em bị thể này thì mặc nó để làm gì chứ?

- À...tại có người bạn của chị là thợ chụp ảnh, thấy em dễ thương, xinh xắn nên muốn em làm nhân vật trong bộ ảnh của cậu ấy thôi mà.

- Chị đừng an ủi em nữa, em biết hiện tại mình trông xấu xí thế nào. Tóc em rụng gần hết rồi, em nghĩ mình không phù hợp đâu.

- Đừng nói thế mà, dù thế nào trông em cũng rất rạng rỡ, chẳng phải em nói muốn trả ơn chị sao? Vậy thì ngày mai phải mặc nó cho chị.

- Nhưng mà...

- Không nhưng ngại gì hết, giờ để chị giúp em mặc thử nó.

Cô khoác lên mình bộ váy sa rê trông vô cùng xinh đẹp, phải nói nó rất vừa với cô.

- Thật sự quá đẹp luôn Tâm.Nhưng à.

- Thật sao?

- Ừm. Chị thế luôn.

- --

Buổi sáng, y tá Lâm giúp cô mặc váy cưới rồi đưa cô ra một cái xe limousine đậu ở trước sảnh bệnh viện. Mọi người ai nấy đều chăm chú nhìn cô, họ bị cô thu hút vì vẻ ngoài của mình.

- Chị à mình đi đâu vậy? - cô ngồi trên xe, lo lắng nhìn y tá Lâm.

- lát nữa em sẽ biết - y tá Lâm nắm lấy bàn tay run rẩy của cô.

Đám cưới của cô ta và anh được tổ chức tại một nhà hàng sang trọng. Hôm nay anh trông vô cùng lịch lãm, bộ suit jacket màu đen càng làm nổi bật vẻ đẹp mê người của anh. Anh đứng ngoài sảnh, người cứ đi qua đi lại như đang mong chờ ai đó.

Cô ta đi đến khoác tay anh:

- Sao anh còn đứng ở đây? Mọi người đến đủ rồi, mình vào trong thôi.

- Em vào trước đi. Anh đợi một người, chắc cũng sắp đến rồi.

Cô ta nhúu mày:

- Đợi ai?

- Là một người bạn, người đó phải đến thì hôn lễ mới cử hành được. Em vào đó tiếp khách đùm anh nha.

- Vậy được rồi, nhưng em không đợi lâu được đâu.

- --

Chiếc xe dừng lại, y tá Lâm mở cửa, đỡ cô bước xuống. Nắm chặt tay cô, cô hoàn toàn không biết mình đang ở đâu nhưng cảm xúc trong cô hiện giờ rất khó tả.

Ánh mắt anh nhìn thấy cô, không tự chủ mà bật cười. Anh cứ lo cô sẽ không tới. Hôm nay cô rất đẹp, thực sự tuyệt đẹp.

- Chị à mình đang đi đâu vậy?

- Đi lấy lại những gì em đáng được nhận.

Cô ngỡ vực hỏi:

- Chị nói gì...gì vậy?

Cô y tá tốt bụng cầm lấy tay cô, vỗ vỗ vào. Dường như đưa tay cô cho một người nào đó.

Cô y tá cười tươi:

- Mình chỉ giúp cậu tới đây thôi, phần còn lại là của cậu. Hạnh phúc nhé.

- Cảm ơn cậu - giọng nói của anh làm cô làm cô ngỡ ngàng.

- Em gái à, hạnh phúc nhé. Em là một cô gái rất tốt.

- Chị.. chị à mọi chuyện là sao vậy?

- Tin tưởng anh - anh vỗ vỗ vào tay cô.

- Sao anh lại... hôm nay là ngày kết hôn của anh với chị ấy mà?

- Đúng là ngày kết hôn của anh, nhưng là của anh và em, Tâm Nhung.

Anh nắm lấy bàn tay run rẩy đang đặt ở khuỷu tay mình, từng bước tiến vào buổi tiệc.

Cô khựng lại:

- Xin lỗi nhưng em không thể.

- Tin một lần được chứ? Anh Yêu Em.

Chỉ ba từ cũng đủ làm cảm xúc trong cô vỡ òa, cuối cùng cô cũng nghe được câu nói này từ anh. Lúc trước cô từng nghĩ mình là người đáng thương nhất nhưng chính giây phút này đây, cô là người hạnh phúc nhất thế giới này.

Anh đã biết hết mọi chuyện, trong lúc say Tâm Liên không tự chủ được bản thân mà nói cho anh biết về căn bệnh của cô. Cả những chuyện Tâm Liên và mẹ cô ta làm với cô trước đây. Lúc đó anh mới thấy bản thân mình đã tàn nhẫn với cô biết bao, anh làm như vậy không phải vì thương hại cô mà anh đã yêu cô thực sự.

Mỗi ngày anh đều dõi theo cô những lúc cô trong bệnh viện. Ngày hôm ấy anh có hẹn anh nói chuyện, không phải anh đang ở công ty mà anh đang đứng ngoài cửa. Lúc Tâm Liên ra về anh thấy cô khóc. Cô không biết rằng sau khi rời đi, để lại câu nói "Chúc anh hạnh phúc" anh đã khóc rất nhiều. Anh thương cô, một người con gái chấp nhận cam chịu tất cả. Đến cuối cùng cũng chỉ muốn vì người khác.

Buổi hôn lễ diễn ra, anh đang đứng bên cạnh vị cha xứ, mọi người ai cũng tấm tắc khen cặp đôi trai tài gái sắc.

- Mọi người, cảm ơn mọi người đã đến dự hôn lễ của tôi. Nếu như hôm nay tôi có làm gì thất lễ xin mọi người bỏ qua cho. Tôi muốn nói lời xin lỗi với người con gái sắp làm vợ của tôi, trước đây đều là tôi không tốt, không nhận ra được tình yêu mà cô ấy dành cho mình. Tôi luôn khiến cô ấy phải khóc, nhưng cô ấy lại không lấy một lời than phiền...

Anh nói tiếp:

- Người con gái ấy kiên cường hơn tôi nghĩ rất nhiều, mặc dù không thể nhìn thấy nhưng cô ấy vẫn luôn mỉm cười...

Tiếng mọi người bàn tán xôn xao.

- Người con gái ấy không ai khác là Tâm Nhung.

- Người con gái ấy không ai khác là Tâm Nhung.

Tâm Liên cô ta đứng chết chần ở cuối lễ đường, quay người lại cô thấy Tâm Nhung cũng đang mặc bộ váy cưới giống mình bước vào bên trong. Tiếng mọi người bàn tán về cô ta, về buổi hôn lễ kì lạ này ngày càng nhiều.

Y tá Lâm dẫn cô đến gần người con trai đang đứng đằng kia. Cô cảm nhận được mình đã lướt qua người ai. Chân cô dừng lại vài giây.

- Em gái à, tự tin lên. Hôm nay là ngày của em.

- Em..

Cô y tá đưa tay cô đặt vào tay anh, tay cô vẫn còn run rất nhiều.

Xoảng - tiếng ly rơi xuống sàn nhà.

- Rốt cuộc cậu đang làm cái quái gì vậy hả? - bà ta nổi điên lên, đập vỡ đồ đạc trên bàn.

- Cậu.. cậu đang trêu đùa hai mẹ con tôi sao hả?

Anh đồng dục nói:

- Mọi người, Tâm Liên và Tâm Nhung là hai chị em, nhưng mỗi người lại không nhận được tình thương giống nhau. Tâm Liên thì được yêu thương còn Tâm Nhung thì bị ghét bỏ. Người phụ nữ ở đằng kia chính là mẹ của cô ấy.

- Đồ khốn cậu đang nói gì vậy hả?

Tâm Liên nãy giờ như bị điểm huyết, ánh mắt cô ta nhìn anh và cô thật đáng sợ.

- Tâm Liên à, con làm gì đi chứ?

Cô ta không nói gì.

- Tâm Liên à, con...

- Mẹ làm loạn đủ chưa? Con chưa đủ bề mặt sao hả? Các người được lắm, tôi không tha cho các người đâu - cô ta hét lên rồi bỏ đi.

- --

Cô hoảng sợ sau cú sốc vừa rồi.

- Thành thật xin lỗi mọi người - anh cúi đầu.

- Đây, hôm nay cậu tuyệt lắm - cậu bạn của anh cười.

- Cảm ơn cậu.

- Buổi lễ sẽ vẫn tiếp tục chứ? - một cậu bạn khác đề nghị.

- Tất nhiên rồi.

Anh và cô quay người về vị cha xứ. Vị cha xứ hỏi anh, anh nhìn cô rồi gật đầu nói câu đồng ý. Đến lượt cô, vị cha xứ đọc lại câu ước lần thứ hai nhưng không thấy cô trả lời, mọi người bên dưới cũng đang rất mong chờ. Anh lo lắng nhìn cô, chưa bao giờ anh lại sợ như lúc này. Anh sợ cô sẽ không đồng ý mất.

- Con..con đồng ý.

Tiếng mọi người vỗ tay, lòng anh như được nhẹ nhõm hẳn đi. Hai người trao nhẫn cho nhau rồi nhẹ nhàng trao nhau nụ hôn ấm áp, hoà quyện cùng nước mắt của hạnh phúc.

- Cảm ơn em.

- ----

Một tuần sau, sau đám cưới anh và cô trở về căn hộ riêng của mình. Anh đặc biệt thiết kế căn nhà cho nhà cho cô, gian phòng khách hoàn chỉnh để tiện cho cô di chuyển.

Mọi chuyện sẽ thật hạnh phúc cho đến khi một ngày anh và cô cùng đi siêu thị. Cô nói muốn làm món thịt sườn mà anh thích. Trong lúc đợi anh lấy xe, cô không biết rằng có một chiếc xe hơi đang nhắm vào mình. Đó là xe của Tâm Liên, cô ta như một người điên loạn, bao nhiêu cảnh tình tứ của hai người thu vào mắt cô ta. Cô ta ấn ga nhắm thẳng vào cô.

- Tâm Nhung à... ĐỪNG - anh hét lớn.

Cre: Trúc Diệp.

* * *

MỌI NGƯỜI ĐỪNG CÓ TRÁCH TUI NHA LÀ TẠI VÌ HÔM QUA THỨC TỐI MƯỜI HAI GIỜ ĐÊM RỒI ĐỊNH ĐĂNG TRUYỆN NHƯNG MÀ CẢM THẤY CHƯA ỔN ĐỊNH HÔM NAY VIẾT TIẾP RỒI ĐĂNG LUÔN VẬY MÀ TUI LƯU TRÊN WEB VẬY MÀ KHÔNG BIẾT KIẾU GÌ MÀ BỊ XOÁ LUÔN. CÁI CẢM GIÁC ĐÓ MUỐN KHÓC THẬT SỰ. THÔI THÌ ĐỢI TUI VIẾT XONG RỒI TUI ĐĂNG BÙ CHO NHA. MUỐN MẤY CHƯƠNG THÌ BÌNH LUẬN ĐI TUI CÓ GẮNG ĐÁP ỨNG CẢ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về*, *Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Làm sao có thể dễ tán như vậy

Cô đứng ngơ ngác không biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Cái gì mà mẹ chồng, cái gì mà dâu còn có dũng bỏ nó nhà con. Vậy người phụ nữ này là mẹ giám đốc??? Không phải bà ấy đang hiểu lầm gì đây chứ.

"Phu nhân, có lẽ cô hiểu nhầm gì rồi đấy ạ. Cô thật sự không phải..."

"Con không cần phải ngại, thật sự không cần đâu..." Mẹ cô cầm tay cô, vừa nở nụ cười yêu quý.

"Thật sự không phải vậy mà, con với tổng giám đốc thật sự không phải cái quan hệ kia. Con và anh ấy chỉ đơn thuần là cấp trên và cấp dưới thôi." Cô vừa nói vừa dùng gương mặt gương cười nhìn anh, như kiểu cầu cứu giám đốc anh nói cái gì đi, tôi không muốn bị hiểu lầm đâu. Anh nhìn thấy gương mặt của cô lại muốn thêm chút nữa nhưng cũng không nỡ nên đành lên tiếng.

"Con với cô ấy chỉ là quan hệ bình thường, cấp trên cấp dưới. Mẹ tin hay không là tùy." Anh chỉ nhàn nhạt nói một câu nhưng nụ cười trên mặt người phụ nữ kia nhạt đi không ít.

"Hả, vậy không phải thật sao." Còn chưa nói hết câu thì đột nhiên điện thoại của bà vang lên. Nên không kịp chào tạm biệt bà đã đi ra khỏi phòng. Lúc này cô mới kịp thở nhẹ một chút. cô có chút thắc mắc không hiểu lên hỏi anh.

"Rốt cuộc giám đốc anh làm cái gì mà để bà ấy hiểu lầm đến như vậy. Không phải là anh thích tôi nên mới tìm biện pháp như vậy đấy chứ? Nếu như anh thích tôi thì cứ nói đi tôi cũng không ngại đáp lại đâu." Vừa đầu câu còn hùng hồn tới giữa câu thì nhẹ nhàng hẳn. Nếu như mà giám đốc chưa thì đã thích cô thì đúng thật là đỡ mất công cô phải tán với lại nhà giám đốc nhiều tiền như vậy thì đúng thật là chuẩn gu của cô. Nghe cô nói xong anh cũng không biết nhìn cô bằng ánh mắt gì chỉ đành tặc lưỡi một cái.

"Cô thử nói xem, Hạ Nhi ngồi trên người tôi, còn gọi tôi là bố đúng lúc cô vào nó gọi cô là mẹ thì nếu là cô thì cô có suy nghĩ gì?" Nghe xong cô bắt đầu cảm thấy muối mặt. Cô biết mà làm sao anh có thể dễ bị cô làm lung lay như vậy nếu dễ như vậy chắc cả công ty này cũng có thể tán anh rồi đúng là mặt lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Sát hại

Không biết kiểu gì chưa được bao lâu mà mẹ cô đã biết hết chuyện rồi. Xong còn chửi cô. Nhưng đúng là cô không có làm gì sai. Hạ Nhi thì không nói gì chỉ ngồi vừa uống sữa rồi xem tivi đến một cái nhìn cũng không nói gì.

Sau đó cách vài ngày, bà phu nhân kia lại tiếp tục tới công ty đúng lúc Hạ Nhi cũng vừa đi học về nên ghé qua công ty chơi. Cô chỉ cuối chào một chút rồi sau đó tiếp tục làm việc. Cô không vì chuyện hôm trước mà kéo gần khoảng cách với mẹ của tổng giám đốc. Bà cũng chỉ nhìn cô một cái rồi thôi. Sau đó cô cũng không để ý nữa nhưng mà hình như bà ấy đi vào phòng của giám đốc không biết nói với nhau chuyện gì nhưng mà thấy bà ấy có vẻ lén lút. Khi hai người đó nói chuyện với nhau xong thì sau đó bà ấy đi tới chỗ Hạ Nhi đang ngồi đưa cho Hạ Nhi một hộp kẹo rồi hai người đó nói gì gì với nhau cô không rõ, nói xong thì bà ấy đi về. Sau đó cô có hỏi Hạ Nhi nhưng Hạ Nhi lại không nói gì. Trước khi đi bà ấy còn liếc nhìn cô một cái làm cô chột dạ theo mặc dù cô không có làm gì sai. Cô mặc dù rất tò mò muốn biết rốt cuộc thì bà ấy nói cái gì mà tỏ ra thần thần bí bí như vậy nhưng cô sợ rằng có khi biết nhiều quá thì người chịu thiệt chỉ có mình. Nên là chỉ dừng lại ở mức độ tò mò thôi không nên biết vẫn là tốt hơn.

Tối hôm đó cô trở chung cư thì dưới cửa chung cư gặp một người đàn ông mặt cúi gằm xuống đất, đội một chiếc mũ quá mắt. Cô không để ý quá nhiều cho tới khi thấy trên tay anh ta một ít máu. Nhưng cô cũng chỉ nghĩ rằng là do bị thương nên chảy máu. Cho tới khi nghe thấy tiếng ồn ào ở tầng dãy nhà ở của cô. Chính xác là họ tập trung rất đông trước cửa nhà cô. Tim cô đột nhiên run nhẹ lên một cái không phải là mẹ bà ấy xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ. Hạ Nhi cũng run rẩy đứng sau cô. Cô bỗng Hạ Nhi lên tiến lại chỗ đám đông kia. Luôn tự trấn tĩnh bản thân không có chuyện gì nhưng lúc lại gần bản thân cô dường như cũng giống như bị sét đánh. Tâm cô hoảng loạn vừa sợ vừa lấy tay che mắt Hạ Nhi. Mẹ cô bà ấy không xảy ra chuyện gì nhưng mà bà cô nhà bên cạnh bị giết chết rồi. Còn nữa bị chết rất thảm. Trên tay đầy vết cắt chi chít, trước ngực còn có một chiếc dao cắm trên còn chưa rút ra. Quần áo xộc xệch. Cái tư thế chết cũng thật sự rất thảm.

Nhìn thấy cô và Hạ Nhi mẹ cô liền một mạch kéo tay cô đi vào nhà khóa cửa lại. Cô dường như cũng chưa hoàn hồn. Giống như rằng mọi thứ cô vừa chứng kiến chỉ một giấc mơ. Cô từng đọc rất nhiều vụ án liên quan tới giết người nhưng không ngờ rằng bản thân mình lại có thể thấy một vụ án mạng thảm không thể thảm hơn như vậy. Cô cứ ngồi đơ một chỗ, còn Hạ Nhi không biết đã được mẹ cô đưa vào phòng từ lúc nào.

"Con lúc này có thấy ai khả nghi không? Trời ơi đúng là đã man thật sự. Không biết vì sao bà ấy lại bị như vậy, không biết lại gây thù oán với ai rồi. Bà ấy có vẻ rất hiền lành tại sao lại..." Mẹ cô vừa nói vừa thở dài.

"Con bà ấy biết tin này chưa?"

"Có lẽ đang trên đường về lúc này điện cảnh sát xong liền điện cho con bà ấy rồi. Đúng là không có nhân tính con người với nhau mà tại sao lại ra tay dã man như vậy." Mẹ cô vừa dứt lời thì bên ngoài liền có tiếng ồn ào của cảnh sát. Cô mặc dù không muốn ra ngoài nhưng mà vì cái tính tò mò nên cuối cùng vẫn ra. Cô một lần nữa nhìn rõ tất cả cận cảnh hiện trường vụ án. Trong lòng cô một lần nữa chấn động, kinh hãi. Không biết người ra tay này rốt cuộc có bao nhiêu độc ác. Trong đầu cô đột nhiên lại xuất hiện hình ảnh người đàn ông cô gặp dưới cửa chung cư. Trong lòng cô đột nhiên dấy lên một nỗi sợ hãi. Cô biết bí mật này có phải rằng anh ta sẽ tìm đến cô để diệt khẩu hay không? Cả người cô mềm nhũn không còn chút sức lực nào nếu đây không phải hiện trường vụ án chắc chắn cô đã khụy xuống từ lâu rồi. Đột nhiên điện thoại cô reo lên, suy nghĩ đầu tiên của cô chính là không phải ông ta tìm được số cô rồi đấy chứ. Trong đầu cô xuất hiện rất nhiều những lời thoại chuẩn bị nói. Nhưng khi nhìn thấy tên người gọi điện tới bản thân cô vô thức thở nhẹ nhõm. Là anh- giám đốc của cô.

"Alo? Có việc gì hả giám đốc?"

"Tôi nghe nói chỗ cô xảy ra một vụ giết người, cô không có sao đấy chứ." Cô vừa nghe điện thoại vừa đi về nhà trở lại phòng. Trong lòng cô vốn dĩ đã bình thường hơn rất nhiều nhưng khi anh hỏi cô có sao không, cô biết đây chỉ là một câu hỏi thăm bình thường cũng không biết vì sao mà nước mắt cô chực trào ra. Đối với anh cô luôn như một người không có xương sống mà tựa vào anh. Muốn anh che chở vô điều kiện.

"Giám đốc, tôi phải làm gì đây? Tôi lúc này đứng mặt với ké sát nhân." Cô vừa nói xong lại phát hiện ra bên kia trầm tư hơn hẳn, còn có một tiếng thở rất lạnh.

"Cô gặp anh ta ở đâu?"

"Lúc tôi đi làm về, chính là lúc ấy tôi gặp anh ta. Cả tay anh ta dính máu nhưng lúc đấy tôi không để nhiều chỉ nghĩ rằng chắc là bị thương ở đâu đó. Nhưng khi lên tới nhà gặp cảnh tượng kia. Tôi mới biết tôi chết chắc rồi, có phải anh ta sẽ quay lại tìm tôi tính sổ không?"

"Chưa chắc nhưng có thể anh ta sẽ lại quay lại giết cô để biết đầu mối đấy!"

"Giám đốc, anh đừng có hù tôi nữa được không?"

"Haha, không sao đâu cô đừng có lo. Cô đang ở nhà à? Có muốn ăn gì không? Chút nữa tôi qua đón cô cùng. Hạ Nhi."

"Được rồi, chút nữa anh tới nhớ gọi tôi."

"Vẫn là tôi nên tới chào hỏi mẹ cô trước đã." Anh nói xong liền tắt máy. Khả năng kẻ sát nhân kia quay lại là rất ít nhưng mà cũng không thể ngoại trừ khả năng anh ta quay lại. Bảo vệ cô vẫn là hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Lâm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Lúc anh vừa tới đầu trước khu chung cư của cô thì nhận được điện thoại của anh bạn bên sở cảnh sát.

"Có chuyện gì?"

"Chẳng lẽ không có chuyện gì thì không gọi được cho cậu à. Ân Nhất, bên tôi đang gặp một vụ án, cậu cũng biết cái vụ án lúc này thời sự đưa lên rồi đúng không?"

"Ừm, làm sao?"

"Đấy, thật sự phải nói là nếu cậu nhìn thấy hiện trường thì chắc buổi tối sẽ không ngủ được, nếu có ngủ chắc cũng gặp ác mộng. Phải nói là ra tay thật sự kinh tởm. Đã vậy nạn nhân là một người già, còn bị cưỡng dâm. Cậu nói xem người ra tay sát hại đây có phải mang tư chất biến thái không?"

"Người già? Bị cưỡng dâm?"

"Chỉ còn gì nữa, thật sự chỗ đó của bà lão thật sự là không thể nhìn được"

"Cậu nói chuyện này với tớ không sợ bị phạt trục xuất khỏi ngành à?"

"Cậu dám tiết lộ?"

"Nhưng mà tờ nghi phạm nhân kia sẽ còn quay lại chỗ đó một lần nữa. Nhưng mà chẳng lẽ không thấy hình dáng của kẻ tội phạm?"

"Có cũng chỉ là vóc dáng thôi, nhưng mà cái này cũng theo kiểu đại trà nên cũng không chắc chắn."

"Được rồi, tớ còn có việc cúp máy trước đây." Anh còn chưa kịp đi lên rồi đã thấy cô xuống. Khi nhìn thấy cô đi ra khỏi cửa chung cư, anh liền tắt máy.

"Sao cô lại xuống đây, chẳng phải là tôi bảo chút nữa tôi lên sao?"

"Tại tôi thấy anh đổ xe ở đây, để không mất thời gian thì tôi xuống gặp anh luôn cũng được mà... Với lại giám đốc, tôi có lẽ không đi được đâu. Còn có mẹ và Hạ Nhi ở nhà tôi không dám ra khỏi nhà. Thật sự xin lỗi."

"Không sao, nhưng mà tôi cảm thấy cô ở chỗ này rất nguy hiểm hay là những ngày gần đây cứ tạm ở chỗ tôi đi. Lỡ như kẻ sát nhân kia quay lại thì làm sao?"

"Nhưng còn mẹ tôi với Hạ Nhi?"

"Đưa họ tới nhà tôi luôn."

"Làm phiền anh rồi."

Lúc anh lên tới nhà cô, đi ngang qua hiện trường mặc dù bị phong tỏa, xác người cũng đã bị đưa đi nhưng mà nhìn chỗ máu lênh láng kia thì chắc cũng không nhỏ đâu. Cô bỗng Hạ Nhi cùng mẹ cô đi ra ngoài. Anh đi phía sau lúc cầm điện thoại lên để nghe máy thì phản chiếu theo màn hình điện thoại có một người đàn ông toàn đen, đội mũ đen trùm kín cả mặt. Anh liền cảm thấy người đàn ông này không đơn giản liền nhắn tin cho anh bạn cảnh sát kia.

"Gửi hình ảnh tội phạm kia cho tôi." Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng mà anh bạn kia vẫn phá vỡ quy tắc là gửi cho anh. Đoán không sai hai người kia là cùng một người chỉ là cảnh sát vẫn ở đây là anh ta vẫn dám ra tay?

"Ngôi nhà của tôi ở trung tâm thành phố, tôi nay bắt được tội phạm hay không tùy thuộc vào anh rồi. Nên làm nhẹ nhàng một chút, bố trí người cẩn thận."

Mặc kệ người đàn ông kia đi theo sau anh vẫn bình thản xuống nhà rồi đưa ba người kia đi. Nhưng với tốc độ lái rất chậm dù gì cũng cần phải có thời gian cho bên kia chuẩn bị nữa chứ. Trung tâm đô thị sầm uất xe cộ đi lại rất nhiều nhưng mà anh vẫn nhận ra chiếc xe taxi chờ tội phạm kia, thật ra thì biển số xe kia thật sự rất bắt mắt. Ở cái thành phố toàn là xe cộ như thế này nếu như không sát nhau thì sẽ mất dấu nên chiếc taxi kia chỉ đành đi gần hơn một chút. Anh cầm điện thoại lên bấm một dãy xong đó gửi đi, không lâu sau liền có tin nhắn gửi tới.

"Đã sẵn sàng"

Anh lái xe vào một khu cao cấp nên cũng đỡ xe đi rất là nhiều và tất nhiên việc hành sự cũng rất là dễ dàng. Anh vừa dừng xe lại thì chiếc xe kia cũng dừng lại không kim được liền nở một nụ cười nửa miệng. Thấy anh như vậy cô liền hỏi.

"Giám đốc, anh cười cái gì vậy. Đừng có nở nụ cười như vậy được không? Làm tôi sợ gần chết." Anh quay lại nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ.

"Cô cũng đã chết đâu."

"Anh rốt cuộc bị làm sao vậy? Chính là tôi cảm thấy tối tối giờ anh đều không bình thường chẳng lẽ anh yêu rồi?" Anh không nói gì chỉ nhìn cô như muốn nói là con mắt nào của cô thấy tôi giống người đang yêu vậy. Biết mình nói sai rồi nên cô chỉ đành cùng Hạ Nhi và mẹ xuống xe đi theo anh vào nhà.

Bước vào nhà cô thật sự không khỏi choáng ngợp. Không phải là gia thất trong nhà mà là sự gọn gàng ngăn nắp từng milimet, sàn nhà thì sạch bóng. Cô không tin rằng đây là nhà của một người đàn ông. Chắc chắn là có tay người phụ nữ động vào chắc là cô giúp việc. Anh đưa cô và mẹ tới phòng trống nói là chỗ ngủ tối tay. Nhìn vào phòng cảm giác rất ngăn nắp, trên bàn còn có mấy tính làm việc. Không cần nghĩ nhiều liền biết đây là phòng của anh.

"Giám đốc, như vậy không hay cho lắm, phòng anh vẫn là anh ngủ thì hơn chúng tôi có thể trải thảm ngủ hay là ngủ sofa cũng được."

"Cô cảm thấy sofa kia đủ cho ba người ngủ sao? Cô không nghĩ cho bản thân thì nên nghĩ cho mẹ cô và con cô chứ?"

"Nhưng mà..."

"Nói nữa tôi trừ lương." Nói gì thì nói nhưng mà nói tới mức bị trừ lương vẫn là thôi đi. Cô liền lập tức im miệng nhưng mà nhớ tới anh tới đón cô mà vẫn chưa ăn gì nên lại đành phải mở miệng.

"Anh chưa ăn gì phải không? Để tôi xuống bếp làm cái gì đó cho anh." Không đợi anh trả lời cô liền chạy xuống bếp nhưng mở tủ lạnh ra liền thấy trống trơn không có một thứ gì ngoài mấy quả trứng gà, với một ít khoai tây và cà chua.

"Hết rồi, tôi không thường xuyên ăn ở nhà nên không mua."

"Vậy để tôi vào siêu thị mua ít đồ."

"Không cần đâu, không phải còn có khoai tây đó hay sao? Hình như còn có gói bột mì dưới tủ. Làm mì cũng được."

"Nhưng mà tôi không biết làm." Không chỉ riêng món này, những món ăn cầu kì một chút cô liền không biết làm.

"Ra ngoài xem tivi với mẹ cô và Hạ Nhi đi. Chắc ăn mì hai người họ không chê đâu nhì."

"Không có gia đình tôi để nuôi lắm." Câu nói vô tình nhưng anh lại hiểu theo ý khác. Nói xong cô liền ra ngoài bởi vì dù có ở lại cô cũng không biết giúp được gì. Một lúc sau khi cô đang nằm vật vã trên ghế vì đói bụng thì nghe tiếng anh gọi vào ăn. Không khác gì một con hổ đói cô liền không hình tượng chạy vào bàn ăn. Còn đang ăn thì nghe thấy tiếng động phía ngoài. Còn định chạy ra xem liền bị anh ngăn lại.

"Cô cứ ăn đi, để tôi ra xem cho." Cô mặc dù cũng rất tò mò nhưng cũng khôn nói gì chỉ gật đầu rồi ăn tiếp.

Anh đi ra thì thấy bên ngoài đã dẹp loạn xong.

"Sao? Công bắt tội phạm này có phải nên chia cho tôi một nửa không nhì."

"Chẳng phải là cậu cũng gặp may thôi sao?"

"Vậy xin hỏi, cậu có thấy anh gặp may như tôi chưa? Cậu có gặp may như tôi không?"

"Rồi, rồi phục cậu. Lần khác nhất định sẽ mời cậu một bữa cơm."

"Nhất định." Anh nói xong liền lếc qua chiếc xe chó phạm nhân. Đôi mắt đầy hận thù kia đang nhìn chăm chăm vào anh. Anh cũng không ngần ngại mà tặng cho anh ta một ánh mắt khinh bỉ. Thấy anh đi vào cô liền hỏi.

"Có chuyện gì mà anh ra ngoài lâu như vậy?"

"Không có chuyện gì, chỉ là mấy con mèo hoang thôi. Cô ăn tiếp đi."

"Ăn ở nhà người ta, người ta nấu cho ăn. Phần rửa bát nhất định con phải làm. Để tạo ấn tượng tốt với người ta." Đây là câu nói duy nhất khi anh ra ngoài mẹ nói với cô. Không cần mẹ nhắc cô cũng biết, tới tối giờ mẹ luôn giữ hình ảnh trước mặt anh, và mẹ cũng bắt cô phải làm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 28

Đúng là tên bạn cảnh sát kia của anh nói đúng. Anh nằm ở sô pha phòng khách tầm nửa đêm thấy cô lò mò đi ra. Hình như cô vẫn quen rằng đây là nhà của anh, nên vẫn rất tự nhiên đi tới cạnh bàn uống nước. Do ánh đèn đường phản chiếu lúc này anh thấy rõ trên mặt cô lấm tấm mồ hôi, trên mặt là một biểu cảm rất khó nhìn đầu tóc thì rũ rượi chẳng lẽ thật sự là gặp ác mộng? Cô hình như không thấy anh bình thường uống nước sau đó ngồi xuống sô pha rồi lấy tay day trán nhưng khi vừa đặt mộng xuống thì cô cảm thấy có một vật gì đó đang ở trên ghế. Nhìn xuống thấy anh đang nằm dùng tay chống lên cằm một cái tư thế rất chi là ma mị, cô được một phen làm kinh thiên động địa. Cô còn chưa hoàn hồn định hét lên thì kịp lúc anh dùng tay mình bịt miệng cô lại đúng lúc cô cắn một miếng vào tay anh làm chúng rí máu.

"Sao anh lại ở đây, cái đồ biến thái này." Cô nuốt chút nữa thì hét lên.

"Biến thái? Cô nhìn xem đây là nhà ai. Nửa đêm nửa hôm cô định hét cái gì? Định không cho người khác ngủ à. Cô không nghĩ cho bản thân thì cũng nên nghĩ cho Hạ Nhi và mẹ cô. Không nghĩ cho họ thì cũng phải nghĩ cho tôi cho hàng xóm với chứ."

"Tôi hét thì liên quan gì tới hàng xóm? Cùng lắm chỉ 'hoi' ồn một chút cũng đâu đến mức họ sẽ sang bấm vào anh."

"Cô không biết khu này là khu nhà giàu toàn tai to mắt lớn à? Tôi nghĩ khi cô hét xong có lẽ tôi cũng không thể bảo đảm được cho cô bình an vô sự đâu." Khi nghe anh nói xong cô mới bắt đầu suy nghĩ rồi ngậm miệng lại chưa được bao lâu thì nghe anh hỏi.

"Giờ này rồi cô còn ra đây làm gì? Gặp ác mộng."

"Tôi nói anh nghe, thật sự là quá kinh khủng cái hình ảnh bà hàng xóm bị sát hại kia vẫn hiện lên trong đầu tôi phải nói là kinh tởm." Cứ nghĩ tới đây là cô lại cảm thấy buồn nôn muốn

móc toàn bộ những thứ trong dạ dày mình còn sót lại ra ngoài. Dừng lại một hồi cô lại nói tiếp. " Anh biết không trong giấc mơ kia tôi thấy cái người đàn ông kia liên tục cầm dao đâm lên bụng của bà ấy, cứ đâm như vậy không có điểm dừng, rồi còn có lấy máu của bà ta uống nữa..." Toàn bộ câu chuyện cô cứ kể, kể không ngừng nào là sau đó thế nào rồi, cô sợ thế nào. Từ đầu tới cuối anh không hề nói một lời nào, cảm giác huyền diệu của cô khiến anh đau đầu như búa bổ. Anh chưa bao giờ cảm thấy cô nói nhiều như vậy còn cảm thấy hối hận nếu lúc này đuổi cô về thì cô sẽ không chịu sự tra tấn như bây giờ. Nhưng lại sợ cô ngủ rồi gặp ác mộng tiếp nên vẫn cố gắng ngồi nghe. Còn cô không để ý sự im lặng lâu lâu liếc nhìn sang anh một cái vẫn còn thấy anh chưa ngủ nên cô cảm thấy anh vẫn đang chăm chú nghe cô kể chuyện. Khi thế cô hùng hún thao thao bất tuyệt, mồm nói không ngừng. Đến lúc anh cảm thấy không ổn mới miễn cưỡng như sắp sụp xuống anh liền lạnh lùng liếc sang nhìn cô.

" Nói xong chưa? Đi ngủ được chưa?"

" Chư..." Chữ chưa còn chưa nói xong thì cô thấy anh mắt sắc lạnh của anh liền nuốt xuống, mở miệng nói một chữ " rồi." Cô sai rồi cô sai lắm rồi một con người máu lạnh như thế này làm sao có thể ngồi nghe cô kể chuyện được chứ, làm sao có thể say mê chăm chú nghe cô nói chuyện được chứ. Anh không nói không phải vì cô nói hay, kể chuyện hấp dẫn mà do anh lười. Cô lười thui bước vào phòng ngủ, anh nhìn cô một cái sau đó lại nằm xuống tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Mặc dù số pha thật sự rất không ngủ nhưng vì câu chuyện nhạt nhẽo của cô vừa rồi đã gián tiếp giúp anh cảm thấy ngủ ngon hơn. Khi anh sắp chìm sâu vào giấc ngủ thì bên cạnh lại nghe thấy tiếng nói của cô.

" Giám đốc, anh có thể ngồi dậy nói chuyện với tôi được không?"

Anh cứ nghĩ là ảo giác do lúc này cô nói quá nhiều nên anh còn bị ảnh hưởng đợi một lúc không còn nghe thấy giọng nói đó nữa, anh lại tiếp tục ngủ càng tin chắc rằng lời lúc này chắc chắn là ảo giác. Nhưng lúc anh một lần nữa chuẩn bị chìm sâu vào giấc ngủ thì bên tai tiếp tục vang lên giọng nói kia.

" Giám đốc, anh có thể ngồi dậy nói chuyện với tôi được không?" Anh khó chịu mở mắt liền thấy cô đang cúi xuống nhìn anh, bộ tóc dài loã xoã thật sự lúc đó anh hận không thể đánh chết cô ngay tức khắc, tìm anh dùng như đã nhưng đập khi thấy cô giống như ma bị trao ngược đầu. Nhưng do sĩ diện nên anh không thể biểu hiện trước mặt cô. Anh dùng điệu lạnh lùng nói với cô.

" Sao cô còn chưa ngủ? Cô không ngủ thì cũng nên để tôi ngủ chứ?"

" Tôi thật sự không ngủ được mà, cứ nhắm mắt là hình ảnh kia cứ hiện về muốn ngủ ngon cũng khó. Tôi cứ nằm nhìn trần nhà mãi cũng chán nên quyết định chạy ra đây nói chuyện với anh. Tôi cũng nghĩ rằng anh không ngủ được." Câu nói cuối cùng cô rất hùng hún. Đây là lần thứ hai trong buổi này anh muốn đánh cô. Thật sự không biết con mắt cô nhìn thế nào lại thấy anh không ngủ được.

" Tùy cô, cô không ngủ tôi ngủ." Mặc dù anh nói vậy nhưng vẫn ngầm đồng ý với cô. Cô nói là chuyện của cô, anh ngủ là chuyện của anh. Cô biết anh đã đồng ý nên ngay lập tức đã kéo ghế lại ngồi đối diện anh nói, còn anh đã kéo trùm chăn đi ngủ chỉ là anh là một người rất dễ tính. Mặc dù là nói anh ngủ là chuyện của anh, cô nói là chuyện của cô. Nhưng mà cả buổi hôm đó anh không hề chớp mắt được một giây phút nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Chỗ ở cô vẫn đang được phong toả nên hiện tại cô vẫn chưa muốn về nhà. Mặc dù hơi ngại nhưng vẫn mặt dày xin anh cho cô ở lại nhà anh đóng ô í hôm. Anh cũng vì không biết cách từ chối nên cũng đành gật đầu một cách bất lực. Sáng hôm nay anh đi làm tiện thể cô đi cùng anh luôn. Đáng lẽ ra cô đi xe buýt nhưng mà thôi thì mặt dày lần nữa xin anh đi cùng. Anh không muốn nhưng không còn cách nào khác đành gật đầu. Hai người bước vào công ty bị en nờ ánh mắt nhìn. Khi anh vào phòng làm việc rồi, cô cũng vào chỗ của mình rồi thì bị một số đồng nghiệp chạy lại hỏi.

" Hai người sao vậy? Sao hai người lại đi cùng với nhau?"

" Lúc sáng có người nói gặp thấy hai người đi cùng một xe ở dưới bãi đậu xe tôi không tin bây giờ thật mắt chứng kiến nên tôi tin rồi."

" Cô đừng có nói là trùng hợp đấy nhá. Tôi không phải trẻ con ba tuổi không dễ bị lừa đâu."

" Với lại sao mắt cô thâm thế này? Tôi cũng để ý thấy mắt giám đốc thâm như vậy."

" Không phải hai người tôi qua ấy ấy chứ?"

" Chẳng lẽ hai người là vợ chồng thật à?"

Giống như mười vạn câu hỏi vì sao cứ xoay quanh đầu cô. Ôi, sao mọi chuyện diễn ra càng phức tạp thế này, biết thế cô lúc sáng không đi xe cùng anh cho rồi, làm bây giờ không biết giải thích thế nào, chẳng lẽ bây giờ lại bảo tối hôm qua tôi ở lại nhà anh ấy, bắt anh ấy ngồi nghe tôi kể chuyện? Sáng hôm nay tôi xin anh ấy chờ tôi đi làm? Cô tin chắc nếu cô mà trả lời như thế này thì còn không biết hiểu lầm tới mức nào nữa đâu. Nếu bây giờ cô im lặng thì họ sẽ cho là cô ngầm đồng ý, ấy da đúng là một chết cô rồi. Cô còn đang đau đầu không biết trả lời làm sao thì anh đột nhiên đứng phía sau lên tiếng.

" Chẳng phải có cái dự án mấy người làm cũng không xong hay sao? Chà ra môn ra khoai gì hết. Tối hôm qua tôi với thư kí trao đổi với nhau cả đêm hay sao? Các cô các cậu còn đứng đây không chịu đi làm việc?" Mọi người nghe thấy vậy thì dần dần tản ra không nói gì nữa. Nghe lời bảo chữa của anh thì có vẻ rất hoàn hảo nhưng hoàn toàn sai lầm toàn là lỗ hổng. Cái gì mà trao đổi suốt đêm, chẳng phải anh với cô ngầm thừa nhận ở chung một chỗ với nhau hai sao? Cộng thêm với việc anh không giải thích vì sao cô lại ngồi xe anh thì càng thêm chắc chắn chuyện này. Nhưng mà dù sao cũng hơn cô không biết giải thích làm sao. Ngay sau đó anh mở một cuộc họp khẩn cấp để sửa lại dự án mới. Cô cũng không biết anh đọc và sửa chúng lúc nào, có lẽ là tối hôm qua trước lúc tới đón cô hoặc là sau khi cô đi ngủ anh mới ngồi sửa. Cô chỉ biết là cô mới đọc qua thôi còn cầm bút sửa lên đó thì chưa hề. Cả cuộc họp một chữ cũng không lọt vào tai cô. Mắt cô cứ lim da lim dim không mở được. Cô bây giờ mới thâm hối hận trong lòng biết trước tối hôm qua đã không thức bắt anh ngồi nghe cô kể chuyện. Trái ngược với cô, anh vẫn rất tỉnh táo nói đầu ra đây, sửa từng chi tiết nhỏ mà mọi người mắc lỗi. Cô bây giờ không chống đỡ được nữa liền nằm ngực một phát lên bàn mà ngủ. Bấy đầu thì cũng không ai để ý, nhưng mà sau này do một số tiếng ngáy " tí tí" của cô mọi người liền đồng loạt liền đưa mắt nhìn về phía cô trong đó có anh. Người bên cạnh thấy như vậy liền lấy tay huých nhẹ một cái nhưng có vẻ cô ngủ rất say sau đó huých mấy cái nữa cô cũng không động dậy gì.

" Giám đốc chắc cô lẽ cô ấy làm việc mệt quá nên mới như vậy hay là cứ để cô ấy nghỉ ngơi một lát." Anh bây giờ đã đen sạm mặt anh cũng quá rõ công lao của cô lúc tối rồi còn gì bây giờ mà còn để cho cô ngủ yên thì cô lẽ anh sẽ không phải là anh.

" Kêu cô ta dậy!."

" Hà?"

"Kêu cô ta dậy nhanh!" Tối nay mà còn hành anh ngồi bên cạnh nghe cô kể chuyện thì anh có lẽ sẽ không nể tình mà bẻ đầu cô luôn đâu. Đúng là lắm mồm.

Người bên cạnh cô bây giờ vừa đánh vừa kêu nhưng mà được một chút liền bị cô vùng lên.

"Cái gì vậy hả, có mỗi việc ngủ cũng không để cho người ta ngủ yên.." hiện tại cô vẫn đang trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh.

"Bộ phận hành chính nhớ rõ tháng này trừ tiền lương của thư kí Dục 20%." Khi nghe nói đến đây cô mới tỉnh ngủ cô biết là mình vừa phạm sai lầm gì mặc dù rất muốn phản bác nhưng cô lại không dám. Tự nhiên không có làm gì bay mất 20% lương giữa trời. Hai mươi phần trăm lương đúng là quá ác rồi đấy trừ gì trừ nhiều ghê gồm tháng sau muốn cô bốc đất ăn à. Cô ngồi trong phòng họp mà thế xác đã bay theo hai mươi phần trăm lương của cô về theo châu trời muốn không cũng không khóc được. Đúng là cái mồm hại cái thân. Anh thì khác nhìn thấy bộ dạng cô như vậy liền hà hê chắc chắn rằng tối về gặp ác mộng cũng không dám chạy ra kể chuyện cho anh nữa đâu. Tự nhiên tâm trạng của anh vui vẻ đến lạ thường. Một bên thì bầu trời đầy mưa đen sầm chớp cứ đánh ầm ầm. Một bên thì trời quang mây tạnh còn thấy một chút nắng mai cộng thêm một sắc cầu vồng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30

Thế là chiều hôm đó cô không tình nguyện bị anh kéo tới trung tâm thương mại toàn là vào những cửa hàng lớn từ cửa hàng này tới cửa hàng khác từ quần áo tới trang sức rồi sang giày dép. Ban đầu cô vẫn bình thường chỉ là không tình nguyện một chút thôi không tỏ bất kì một thái độ gì khó chịu nhưng mà tới khi cô bị anh xoay như một con chong chóng đi mấy vòng rồi nhưng vẫn còn chưa chọn được gì thì cô không kìm lại được nữa nổi nóng.

"Giám đốc rốt cuộc anh muốn như thế nào hả?" Cô rốt cuộc không nhịn được nữa mà hét lên với anh. Ban đầu anh hơi nhàu mày nhưng có vẻ hiểu ý cô nên im lặng sau một lúc lại lên tiếng.

"Không có ý gì cả chỉ muốn chọn một cái gì đó thật đẹp thôi." Nghe thấy anh nói vậy cô liền lầm bầm trong miệng. "Anh có ý thì có, rõ ràng còn để thứ trong lòng chắc là chuyện tối qua người gì đâu mà nhỏ nhen dễ sợ." Mặc dù cô nói rất nhỏ nhưng hình như anh nghe được đành hỏi cô.

"Cô nói cái gì, nói to lên đi cũng đâu phải trưa cô chưa ăn cơm."

"Tôi nói là anh không có ý gì thì cũng nên nghĩ cho tôi với chứ? Anh nhìn chân tôi xem, nó sưng lên hết rồi còn mất một mảnh da nữa." Cô nhìn xuống chân mình thảm thán, mặc dù ngày nào cô cũng đi nhiều nhưng không có ngày nào nhiều như hôm nay chạy tới chạy lui giữa các phòng rồi chuyện bị tai liệu hợp rồi đi đi lại lại chiều hôm nay còn đi với anh ta nhưng cả cái trung tâm thương mại rộng lớn thế này mà còn chưa chọn được một bất cứ thứ gì. Nghe cô nói vậy anh liền nhìn chân cô, mắt anh đảo qua đảo lại một hồi chỗ đó liền trầm ngâm nhìn cô hỏi.

"Có đau lắm không? Có tới mức không đi được không?"

"Đau thì đau nhưng mà không tới mức không đi được."

"Vậy thì ổn tháo giày ra đi." Nghe anh nói vậy trong lòng cô trào dâng một cảm xúc ngọt ngào chẳng lẽ giống trong phim anh sẽ công cô sao, sau đó mối tình của họ chớm nở nhưng có vẻ cô vẫn còn vui mừng quá sớm vừa cởi giày ra, anh liền ra lạnh cho cô.

"Cầm giày lên, đi chân trần có lẽ dễ chịu hơn chút." Thấy cô đứng bất động không nói gì anh liền nói thêm.

"Chẳng lẽ cô bất mãn với đôi giày này? Vậy tôi sẽ vứt đi." Còn chưa dứt lời thì đã thấy cô cúi xuống cầm đôi giày của mình trên tay. Nói vứt làm sao vứt được gần một triệu của cô đấy. Nhưng mà không phải trên phim ảnh giám đốc sẽ đều tha thuốc cho nhân viên rồi hỏi có đau không sao? Sao đối với cô lại một tình trạng khác như thế này. Đúng là cô bảo cũng không dễ ăn mà.

Cô cầm theo đôi giày cao gót năm phần của mình lung la lung lảng đi sau anh. Lại đi thêm mấy vòng nữa nhưng lại cho có gì vào mắt anh cả. Cô cũng chính vì không chịu được nữa liền lên tiếng.

"Giám đốc anh hà gì phải kén chọn như vậy, tôi thấy bộ nào cũng ổn mà."

"Cô thấy thì đã sao? Chỉ cần tôi thấy xấu là không được."

"Nhưng hình như là tôi mặc chứ đâu phải anh mặc."

"Cô mặc nhưng mà mặt tôi, tôi mặt mặt chứ cô đâu mặt mặt cô có chút gì gọi là tiếng tăm đâu." Cô cứ lần lượt bị anh đá kích tới lần này đến lần khác.

"Anh còn như vậy nữa là tôi về, nói lại với bác gái tôi không tới được cho tôi xin lỗi." Cô vừa đi xoay lưng bước đi thì đã bị anh kéo vào một cửa hàng gần đó.

"Lấy cho tôi mẫu kia."

"Vâng ạ."

Cô nhìn mẫu váy trên tay cô nhân viên rồi nhìn về mặt cô nhân viên còn đang nín cười thì cô dùng vẻ mặt không thể tin nổi nhìn anh.

"Anh chắc chắn là mẫu kia hay sao?"

"Ừm làm sao?" Anh còn hỏi làm sao hiện tại cô còn muốn được chết lâm sàng tại chỗ. Tại sao cô lại không biết thẩm mỹ của anh ta lại tồi tệ như vậy.

"Anh mà lấy mẫu kia thì anh mặc đi nhé tôi không mặc đâu." Cô không kìm được liền nói thẳng với anh. Anh nhàu mày nhìn cô sau đó không thấy câu trả lời liền lên tiếng.

"Làm sao? Chẳng phải rất bình thường hay sao? Tôi thấy mẹ tôi cùng với mấy bà gì bạn mẹ ấy hay mặc vậy mà?" Đẩy anh dùng cái gu thẩm mỹ người già để gán lên người cô.

"Bình thường?" Cô khó hiểu nhìn anh, nhưng hoa tiết hoa lá to đùng còn kiểu cách như những thập niên tám mươi còn là màu hồng cánh sen. Cô thật sự muốn bỏ về ngay lập tức mà.

Hỏi sao toàn bộ mấy cửa hàng đi qua anh không cảm thấy ưng ý bộ nào thảo nào là gu thẩm mỹ của anh lại nặng như vậy

" Anh gần hẳn những cô bác sáu bảy mươi tuổi lên một người con gái xuân xanh hai sáu hai bảy tuổi như tôi? Anh thấy những cô bạn cùng trang lứa hay những con nường trong công ty hay là những đại minh tinh những cô gái hay theo đuổi anh chưa? Anh thấy gu ăn mặc của họ thế nào?"

"Không biết. Chưa từng để ý qua."

"..." Giám đốc tôi xin chắc có lẽ cả cuộc đời này anh cô độc. " Vẫn nên là để tôi tự chọn thì hơn." Cô đưa mắt nhìn toàn bộ cửa hàng rồi quyết định lấy một chiếc váy đuôi cá, ngực hơi khoét sâu để lộ lưng trần. Cô không thử liền lấy theo size của cô rồi thanh toán. Bây giờ cô muốn về nhà để bù đắp cái chân tổn thương của cô. Cô còn định xin về trước thì anh lại kéo cô sang cửa hàng trang sức, rồi giấy cao gót lần này những thứ này đều là anh chọn, phát hiện ra thẩm mỹ có tăng lên hơn chút ít.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về*, *Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31

Thế là chiều hôm đó cô không tình nguyện bị anh kéo tới trung tâm thương mại toàn là vào những cửa hàng lớn từ cửa hàng này tới cửa hàng khác từ quần áo tới trang sức rồi sang giày dép. Ban đầu cô vẫn bình thường chỉ là không tình nguyện một chút thôi không tỏ bất kì một thái độ gì khó chịu nhưng mà tới khi cô bị anh xoay như một con chong chóng đi mấy vòng rồi nhưng vẫn còn chưa chọn được gì thì cô không kim lại được nữa nổi nóng

" Giám đốc rốt cuộc anh muốn như thế nào hả?" Cô rốt cuộc không nhịn được nữa mà hét lên với anh. Ban đầu anh hơi nhú mồm nhưng có vẻ hiểu ý cô nên im lặng sau một lúc lại lên tiếng

" Không có ý gì cả chỉ muốn chọn một cái gì đó thật đẹp thôi." Nghe thấy anh nói vậy cô liền lẩm bầm trong miệng. " Anh có ý thì có, rõ ràng còn để thứ trong lòng chắc là chuyện tồi qua người gì đâu mà nhỏ nhen dễ sợ." Mặc dù cô nói rất nhỏ nhưng hình như anh nghe được đành hỏi cô.

" Cô nói cái gì, nói to lên đi cũng đâu phải trư cô chưa ăn cơm"

" Tôi nói là anh không có ý gì thì cũng nên nghĩ cho tôi với chứ? Anh nhìn chân tôi xem, nó sưng lên hết rồi còn mất một mảnh da nữa." Cô nhìn xuống chân mình thảm thán, mặc dù ngày nào cô cũng đi nhiều nhưng không có ngày nào nhiều như hôm nay chạy tới chạy lui giữa các phòng rồi chuyện bị tải liệu hợp rồi đi đi lại lại chiều hôm nay còn đi với anh ta nhưng cả cái trung tâm thương mại rộng lớn thế này mà còn chưa chọn được một bất cứ thứ gì. Nghe cô nói vậy anh liền nhìn chân cô, mắt anh đảo qua đảo lại một hồi chỗ đó liền trầm ngâm nhìn cô hỏi

" Có đau lắm không? Có tới mức không đi được không?"

" Đau thì đau nhưng mà không tới mức không đi được."

" Vậy thì ổn tháo giày ra đi." Nghe anh nói vậy trong lòng cô trào dâng một cảm xúc ngọt ngào chẳng lẽ giống trong phim anh sẽ công cô sao, sau đó mối tình của họ chóng nở nhưng có vẻ cô vẫn còn vui mừng quá sớm vừa cởi giày ra, anh liền ra lạnh cho cô.

" Cầm giày lên, đi chân trần có lẽ dễ chịu hơn chút." Thấy cô đứng bất động không nói gì anh liền nói thêm

" Chẳng lẽ cô bất mãn với đôi giày này? Vậy tôi sẽ vứt đi." Còn chưa dứt lời thì đã thấy cô cúi xuống cầm đôi giày của mình trên tay. Nói vứt làm sao vứt được gần một triệu của cô đấy. Nhưng mà không phải trên phim ảnh giám đốc sẽ đều thoa thuốc cho nhân viên rồi hỏi có đau không sao? Sao đối với cô lại một tình trạng khác như thế này. Đúng là cô bảo cũng không dễ ăn mà.

Cô cầm theo đôi giày cao gót năm phân của mình lung la lung lảng đi sau anh. Lại đi thêm mấy vòng nữa nhưng lại cho có gì vào mắt anh cả. Cô cũng chính vì không chịu được nữa liền lên tiếng

" Giám đốc anh hà gì phải kén chọn như vậy, tôi thấy bộ nào cũng ổn mà."

" Cô thấy thì đã sao? Chỉ cần tôi thấy xấu là không được."

" Nhưng hình như là tôi mặc chứ đâu phải anh mặc."

" Cô mặc nhưng mà mặt tôi, tôi mặt mặt chứ có đâu mặt mặt cô có chút gì gọi là tiếng tăm đâu." Cô cứ lần lượt bị anh đã kích tới lần này đến lần khác.

" Anh còn như vậy nữa là tôi về, nói lại với bác gái tôi không tới được cho tôi xin lỗi." Cô vừa đi xoay lưng bước đi thì đã bị anh kéo vào một cửa hàng gần đó.

" Lấy cho tôi mẫu kia."

" Vâng ạ."

Cô nhìn mẫu váy trên tay cô nhân viên rồi nhìn về mặt cô nhân viên còn đang nín cười thì cô dùng về mặt không thể tin nổi nhìn anh.

" Anh chắc chắn là mẫu kia hay sao?"

" Ừm làm sao?" Anh còn hỏi làm sao hiện tại cô còn muốn được chết lâm sàng tại chỗ. Tại sao cô lại không biết thẩm mỹ của anh ta lại tồi tệ như vậy.

" Anh mà lấy mẫu kia thì anh mặc đi nhé tôi không mặc đâu." Cô không kim được liền nói thẳng với anh. Anh nhú mồm nhìn cô sau đó không thấy câu trả lời liền lên tiếng

" Làm sao? Chẳng phải rất bình thường hay sao? Tôi thấy mẹ tôi cùng với mấy bà gì bạn mẹ ấy hay mặc vậy mà?" Đẩy anh dùng cái gu thẩm mỹ người già để gán lên người cô.

" Bình thường?" Cô khó hiểu nhìn anh, nhưng hoa tiết hoa lá to đùng còn kiểu cách như những thập niên tám mươi còn là màu hồng cánh sen. Cô thật sự muốn bỏ về ngay lập tức mà. Hỏi sao toàn bộ mấy cửa hàng đi qua anh không cảm thấy ưng ý bộ nào thảo nào là gu thẩm mỹ của anh lại nặng như vậy

" Anh gần hẳn những cô bác sáu bảy mươi tuổi lên một người con gái xuân xanh hai sáu hai bảy tuổi như tôi? Anh thấy những cô bạn cùng trang lứa hay những con nàng trong công ty hay là những đại minh tinh những cô gái hay theo đuổi anh chưa? Anh thấy gu ăn mặc của họ thế nào?"

"Không biết. Chưa từng để ý qua."

"..." Giám đốc tôi xin chắc có lẽ cả cuộc đời này anh cô độc. " Vẫn nên là để tôi tự chọn thì hơn." Cô đưa mắt nhìn toàn bộ cửa hàng rồi quyết định lấy một chiếc váy đuôi cá, ngực hơi khoét sâu để lộ lưng trần. Cô không thử liền lấy theo size của cô rồi thanh toán. Bây giờ cô muốn về nhà để bù đắp cái chân tổn thương của cô. Cô còn định xin về trước thì anh lại kéo cô sang cửa hàng trang sức, rồi giày cao gót lần này những thứ này đều là anh chọn, phát hiện ra thẩm mỹ có tăng lên hơn chút ít.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Lâm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Chứng minh cho câu nói " người đẹp vì lụa." chính là cô đây. Chỉ chọn bữa một chiếc váy cộng với sự gu thẩm mỹ mặn mà của anh vậy mà lên người cô nhìn thật sự rất bắt mắt. Ngồi trên xe lâu lâu anh lại liếc nhìn cô một cái. Ban đầu chính là cô cảm thấy rất bình thường nhưng mà khi bị anh nhìn ít cái nữa cô bắt đầu cảm thấy mất tự nhiên. Trong đầu cô hiện lên hàng loạt dấu chấm hỏi. Rốt cuộc anh nhìn cô vì cái gì. Trước khi ra khỏi nhà cô cũng đã ngắm mình trong gương vốn thật sự cũng được không tệ lắm mà. Cô cũng nhận xét bản thân mình rằng là khá xinh xắn không đến nỗi xấu chộc mù mắt người nhìn. Nếu cô không nhầm thì hình như trên mặt cô cũng đâu dính mấy cái gì kì lạ. Để chắc ăn một lần nữa cô liền lấy chiếc gương trong túi lập tức ra soi. Đúng là trên mặt cô không hề dính bất cứ một cái gì. Vậy từ lúc này tới giờ anh nhìn cô đều là vì cái gì?

" Giám đốc, trên mặt tôi có dính cái gì sao? Sao anh từ lúc này tới giờ đều nhìn tôi như vậy?"

" Không có."

" Vậy anh nhìn tôi làm gì mà kì như vậy? Chẳng lẽ..." Cô quá xinh đẹp hay sao, nên anh phải ngắm nhìn cho kĩ. Nếu không phải vì vậy thì vì sao anh lại nhìn cô như vậy như muốn soi từng kẽ chân lông trên mặt cô. Khi nghĩ tới đây cô bất giác đỏ mặt cười e thẹn nhìn anh. Thấy cô cười như vậy anh liền lạnh lùng lên tiếng.

" Cô đừng có mà hiểu lầm, chỉ là tôi thân hình như cô kễ mắt bị lệch rồi kia." Nụ cười trên môi cô tắt ngúm chẳng phải cô lúc này kiểm tra rất kĩ càng rồi hay sao, cô make up cho bản thân cũng cảm thấy không có vấn đề gì mà. Cô lại một lần nữa đưa chiếc gương ra ngắm một lần nữa. Đúng là kễ mắt cô lệch một chút thật vậy mà anh lại có thể nhìn ra. Cô còn tưởng anh cảm thấy mình xinh đẹp, đây chính là tận cùng của sự nhục nhã.

Từ sau khi cô make lại xong, cô không dám nhìn thẳng anh một cái mặt cô có dày như thế nào cũng không dám. Cô cứ cúi gằm mặt xuống nhìn bàn tay nhìn chán rồi lại nhìn cảnh quan bên ngoài xe tất nhiên anh để ý thấy vẻ bất thường của cô nhưng mà cũng không nói gì mặc kệ cô muốn làm gì thì làm. Xe dừng lại trước mặt toàn nhà sang trọng. Giữa đô thị sầm uất vậy mà có một căn nhà cô kính. Nhìn rất ấm cúng từ cổng đi vào nhà đều trồng rất nhiều loại hoa. Mặc kệ anh đi một bên cô cũng không khỏi liếc nhìn chúng. Giống như có cảm nhận rằng cô không muốn nhìn anh có vẻ như chuyện lúc này vẫn còn làm cô ngượng ngùng. Anh liền cúi xuống bên tai cô thì thầm.

" Cô hôm nay đẹp lắm."

Anh nở một nụ cười ranh mãnh nhìn phản ứng của cô. Còn cô như hoá tượng thạch, anh khen cô hôm nay đẹp lắm? Anh thật sự khen cô đẹp? Cô dường như không tin vào tai mình liền nhìn vào anh như muốn xác nhận lần nữa. Anh liền gật gật đầu cô liền biết rằng đây không phải là mơ đây là hiện thực, đây chính là sự thật. Bề ngoài cô không nói gì nhưng mà bên trong cô vui gần chết như muốn nhảy cẫng lên, không phải vì giữ hình tượng thì cô đã hét lên lâu rồi. Cô không nói gì nhưng không có nghĩa cô không có phản ứng gì làm sao có thể không có phản ứng được chứ. Mặt cô nóng ran, hai tai đỏ bừng bừng. Không phải vì hôm nay trời đang mưa người ngoài nhìn cô có thể nghĩ hôm nay nắng 39°C đấy. Cô lặng lặng nhìn anh liền điều trạng thái về bình thường hôm nay cô tới đây rồi thì nên nghiêm túc một chút. Anh đi trước cô theo anh vào sau. Giới thương nhân cô cũng đã nghe nói. Bề ngoài thì là mừng thọ gì gì đó nhưng thật ra đều là hợp tác làm ăn. Gia đình nào có con gái trai đến tuổi lập gia đình thì liền làm quen rồi tiến tới hôn nhân. Quay đi quẩn lại cũng đều là vì một chữ tiền. Nếu không phải hôm nay là lễ mừng thọ ông thì không biết anh có chắc chắn đi hay không. Bình thường anh vốn không thích những kiểu tiệc tùng như thế này. Cô cũng như anh không hề thích những bữa tiệc mang tính khoa trương như vậy tốn tiền tốn bạc đã thế còn nhạt nhẽo nhàm chán. Anh đi tới chào hỏi mấy người giám đốc bên công ty khác, cô không muốn theo anh liền tới chỗ bữa ăn nhẹ lấy một ít thức ăn vừa ăn vừa thưởng thức rượu. Vừa ngồi còn chưa nóng mồm thì có người đi lại.

" Chào cô, tôi là Vương Lục còn cô là..." Người kia bắt chuyện trước.

" Tôi là trợ lý của giám đốc Ân." Cô nụ một nụ cười lịch thiệp đúng kiểu chuẩn xã giao.

" À, tôi có thể ngồi đây chứ."

" Cứ tự nhiên."

" Cô là trợ lý của giám đốc Ân, tôi còn tưởng là thiên kim tiểu thư nhà nào nữa chứ hỏi sao nhìn hơi lạ." Cô cũng không nói gì chỉ gật gật đầu. Cô im lại cô kia cũng im lặng không ai nói với ai câu nào căn bản cô không biết nói gì có thân thiết gì đâu mà nói. Nhưng mà cũng không thể để cái tình trạng này kéo dài, cô còn định đứng dậy đi ra ngoài đi ra ngoài thì người bên cạnh đột nhiên mở miệng.

" Tại sao cô không lại đầu nói chuyện với họ mà lại tới đây ngồi một mình."

" Tôi chính là không thích những bữa tiệc thế này, muốn yên tĩnh hơn. Còn cô thì sao, sao lại tới đây ngồi."

" Cô giống tôi nhĩ, những bữa tiệc khoa trương thế này cũng chỉ thêm lãng phí, cũng rất vô vị và nhàm chán. Những liên kết thương mại cũng không hay ho là bao."

" Vậy cô nhìn trúng thiếu gia tập đoàn nào chưa?" Cô nàng kia thấy cô hỏi vậy liền đảo mắt quanh một lượt.

" Rồi, chính là sếp cô đó."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Lâm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33

Cô biết chính là sắp cô rất tài năng còn nữa rất đẹp trai được rất nhiều người yêu mến nhưng có cần phải là ai gặp cũng thích vậy không. Trên đường đi về nhà chỉ vì chuyện lúc nãy mà tâm trạng cô không hề tốt một chút nào. Anh cũng nhận ra tâm trạng của cô sau bữa tiệc không ổn nhưng lại không nghĩ nhiều cho tới khi lên xe hỏi cô thì cô lại không nói gì, cô gấp hỏi hai ba lần thì cô lại cầu gắt bảo không có gì? Phụ nữ đúng là loài khó hiểu nhất trên thế giới này. Không khí trên xe cứ chìm vào im lặng, cô không nói anh cũng không nói chỉ còn nghe thấy tiếng thờ đều đặn. Đến nhà thì cô liền bước xuống xe, không hề lưu luyến một giây phút nào. Cô cảm giác rất khó chịu cô biết cô chưa là gì của anh, cũng không có tư cách gì để ghen tuông nhưng bản thân cô thật sự rất khó chịu vì vậy lúc nãy đành trút giận lên anh. Ông bướm bên người anh nhiều như vậy, anh thật sự sẽ để ý đến cô hay sao?

Cô muốn vào nhà sau đó nhận ra đây đang là nhà anh, cô không có chìa khoá vậy là phải ngồi xuống bậc thềm chờ anh đậu xe xong rồi quay trở lại mở cửa. Anh đi vào thấy cô ngồi ở cửa liền nhíu mày.

"Sao cô không đi vào đi, ngồi ở đây là gì?"

"Tôi không có chìa khoá, hình như mẹ với Hạ Nhi cũng ngủ rồi nên không muốn đánh thức họ." Nghe thấy vậy anh không nói gì, mở cửa cho cô bước vào nhà. Cô không hề nhìn anh một cái, chuẩn bị đi thẳng vào phòng thì phía sau nghe thấy giọng nói của anh.

"Rốt cuộc cô bị gì, tâm trạng lúc nãy tới giờ cứ hằm hằm là sao? Cô không nói được à?"

"Liên quan gì tới anh hà giám đốc?"

"Liên quan tới hiệu suất làm việc, thay quần áo xong lập tức ra đây." Đáng lẽ lúc nãy ở bữa tiệc mẹ anh còn muốn anh ở thêm một lúc còn bảo anh đưa cô đến gặp ông cho ông yên lòng chưa kịp làm gì cô bảo cô không khoẻ thể là anh lái xe đưa cô về, dù sao anh cũng không thích tiệc tùng như vậy. Từ lúc về mặt cô cứ như kiểu đưa đám mặc dù anh không hề làm gì cô. Chẳng lẽ mệt nên đầu óc cũng hổng luôn rồi?

Khi nghe thấy anh bảo mình về phòng thay quần áo rồi còn bắt phải làm việc. Cô lập tức nhíu mày.

"Giám đốc anh cho tôi nghỉ một bữa đi không được sao? Tôi đến bữa tiệc theo yêu cầu của anh rồi, anh bây giờ cũng nên suy nghĩ lại một chút chứ?"

"Nếu hôm qua mà cô cũng suy nghĩ cho tôi một chút thì có lẽ bây giờ kết cục cũng khác." Lời vừa thoát khỏi miệng anh ngay lập tức, cô biết là anh vẫn còn hận mình chuyện hôm qua, cô ngậm đắng nuốt cay trở về phòng thay quần áo xong trở ra cầm máy tính trở ra chỗ anh ngồi.

Trong phòng khách bây giờ ngoài tiếng đánh máy lạch kạch thì không còn tiếng nào khác. Chịu thôi anh không nói thì cô cũng chả mở miệng. Hai người cứ như người cầm ngồi làm việc với nhau.

"Bây giờ cô có thể nói vì sao cô như vậy chưa?"

"Như thế nào là thế nào?"

"Cô hình như từ buổi mừng thọ ông nội tôi về cô có vẻ khó chịu với tôi nhỉ?"

"Tôi nào dám"

"Rốt cuộc là vì sao? Cô ăn phải thuốc độc nên biến tính luôn à?"

"Vâng tôi ăn phải thuốc độc đó được chưa? Vừa lòng anh chưa?"

"Tính tình nắng cũng không ra nắng mưa không ra mưa, tương lai ai lấy cô chắc là xui bầy kiếp."

"Tôi lấy ai thì liên quan gì tới anh. Anh thì đẹp trai lại có gia thế người muốn lấy anh thì xếp cả hàng dài tôi làm sao bị được. Đến ngay cả lễ mừng thọ ông anh cũng có người để ý tới muốn gả cho anh cơ mà." Cô càng nói càng thấp giọng lại cũng không biết anh có nghe được hay không. Nghe thấy cô nói vậy lúc đầu anh còn có chút ngờ ngác không hiểu, sau đó liền mỉm cười nhìn cô nói.

"Cô ghen đấy à?"

"..."

"Tôi nói cô ghen thật đấy à? Chẳng lẽ tôi có sức hút như vậy sao?"

"..." Cô vẫn tiếp tục nhìn người đàn ông đang tự luyến trước mặt mình. Thật sự không hiểu nổi vì sao trước đây cô lại bị anh hớp hồn.

"Chẳng lẽ cô thích tôi?"

"Anh từng yêu đương chưa?" Cô không trả lời anh, mà lại đi hỏi ngược lại. Anh ngu ngơ nhìn cô sau đó liền lắc đầu.

"Không có, mà sao?"

"Đấy tôi biết ngay mà ngay cả thích hay không thích anh cũng phân biệt được thì làm sao biết được thế nào là yêu với đương?"

"Có liên quan gì tới cô thích tôi không? Hình như không liên quan lắm nh?"

"Tôi thích anh hay không thì anh phải biết chứ? Một là tôi thích anh hay là anh ảo tưởng." Cô nói xong liền cầm laptop đứng dậy bước vào phòng.

"Không nói thì thôi cứ về về thần thần bí bí."

Đối với người ngoài anh có thể lạnh lùng hay hoàn mỵ nhưng người nào quen biết anh lâu rồi thì sẽ cảm thấy nhạt nhẽo vô vị cũng không biết yêu đương là gì? Đấy nhìn cứ tưởng hoàn mỵ ai dè cũng không khác người bình thường là bao.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34

Vụ án mạng ở chỗ chung cư của cô cũng đã được phá giải, hiện trường cũng trở lại bình thường mặc dù mọi người có thể giả mù giả điếc vờ như xảy ra chuyện gì và tiếp tục sống ở đó thì cô cũng không làm được như vậy, nỗi ám ảnh trong lòng cô quá lớn, cô lần đầu có ý định vẫn tiếp tục sống ở căn nhà kia, nhưng khi quay trở lại tìm đồ thì cảm giác mỗi lần đi qua căn hộ kia vẫn khiến cô rung mình không khi âm u khiến cô không khỏi ngoảnh đầu lại. Cuối cùng thì cô vẫn phải gọi xe vận chuyển tới chuyển đồ đạc đi nơi khác sống. Vừa gọi xong xe vận chuyển liền gọi cho anh.

" Giám đốc.."

" Tại sao bây giờ cô vẫn chưa đi làm?"

" Không phải tôi đã nói với anh là tôi sẽ tới muộn một chút à?" Cô im lặng một chút rồi nói tiếp. " Giám đốc, tôi hiện tại muốn chuyển nhà, trong thời gian tìm nhà tôi có thể tiếp tục sống ở nhà anh không?" Tìm nhà cũng không phải là dễ, với cái thời buổi này muốn tìm nhà trên đất thành thị này không phải là giả cắt cỏ thì cũng là nhà không ra gì, tìm nhà cô cũng cần phải mất một ít thời gian. Mà trong thời gian này cô thật sự không biết sống ở đâu. Nghe cô nói xong anh liền im lặng, cô cứ nghĩ chắc anh không đồng ý, ai ngờ anh lại mở miệng nói câu này.

" Nếu như tôi không đồng ý thì cô có ra khỏi nhà tôi không?"

"..." Cái này hình như cô hiện tại đang ở nhà của anh, nếu như anh đuổi thì cô có đi không? Chắc chắn là không, cô sẽ mặt dày cầu xin anh cho cô ở lại. Nếu thuê khách sạn sống trong thời gian tìm nhà cho ba người thì chắc chắn là cô không ngần ngại mà treo cổ tự tử. Nên là dù anh có đồng ý hay không thì cũng không quan trọng nói trắng ra là mặc dù đó là nhà của anh nhưng mà lời nói của anh lại không có trọng lượng.

" Vậy nên cô cứ quyết định đi, muốn ở lại hay không thì tùy cô."

Nghe anh nói xong thì cô như muốn độn thổ, cô phải có mặt dày quá rồi hay không? Nhờ và anh nhiều quá nên là anh cũng không chấp nhặt cô nữa hay không? Cô có nên tìm một khách sạn nào đó sống trong mấy ngày tới không? Cô vừa nghĩ vừa cúi xuống kiểm tra số tài khoản của mình. Tiền để ở khách sạn trong mấy ngày tìm nhà chắc chắn sẽ đủ nhưng tìm nhà xong cô không chắc chắn được rằng mình còn có đủ tiền để đặt cọc mua nhà nữa hay không. Thôi mặt dày một chút ở lại thêm ít ngày, tất tần tật toàn bộ việc nhà cô sẽ làm hết.

Toàn bộ đồ cũ trong nhà cô đều được chuyển tới nhà anh. Lúc sáng anh có đưa cho cô chiếc khoá dự phòng nên vấn đề vào nhà cũng không còn khó khăn nữa. Cô về tới nhà thì không còn ai. Anh thì đi làm, mẹ đón Hạ Nhi đi học chắc cũng hẹn bạn đi chơi luôn rồi chỉ mỗi mình cô ở nhà thôi báo với anh một tiếng, sáng nay cô xin nghỉ ở nhà luôn chiều về đi làm. Thu dọn đồ đạc các thứ xong xuôi, còn đang ở trong bếp nấu ăn thì đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên. Có lẽ mẹ cô đã về rồi. Cô lật đật chạy ra mở cửa thì thấy một người đàn ông khá già đang đứng ở cửa. Nhưng nhìn khuôn mặt này cô thấy quen quen nhưng không biết quen chỗ nào. Cô lục tung từng hình ảnh trong đầu nhưng vẫn không biết là ai. Cô đi ra cửa nhà nhận hỏi:

" Thưa ông, ông tìm ai ạ?"

" Tôi tìm Ân Nhất."

" À, anh ấy đi làm rồi. Ông có gì cần nói với anh ấy một chút nữa anh ấy về cháu chuyển lời cho ạ."

" Không cần đâu, tôi vào nhà ngồi chờ luôn cũng được."

" Nhưng mà..." Cô thấy người đàn ông này không đơn giản, còn có bảo vệ đi theo nữa làm cô không muốn đề phòng cũng không được. Người đàn ông kia còn chưa kịp lên tiếng thì một người phụ nữ bước ra từ một chiếc xe sang trọng khác đã lên tiếng.

" Cha, cha tới đây làm gì. Nó còn đi làm không ở nhà đâu..." Chữ đâu còn chưa nói xong thì đã nhìn thấy cô thì khuôn mặt bà ấy hơi ngạc nhiên sau đó lại trở về bình tĩnh. Còn cô khi thấy khuôn mặt của người phụ nữ kia thì cô chỉ muốn đào một cái hố rồi nhảy xuống đó. Tình trạng hiện giờ cô thật sự không muốn khóc. Người kia chính xác là mẹ của giám đốc. Nếu bà ấy kêu người đàn ông đang đứng trước mặt mình đây là cha. Thì đây chắc chắn là ông nội của anh. Ngày hôm lễ mừng thọ cô từng thấy ảnh của người ông nội được treo lên. Nụ cười trên môi cô gần gần cứng ngắc. Nếu sáng nay cô đi làm thì chắc chắn cũng không xảy ra chuyện như thế này rồi. Cái bệnh lười nó tha hoá con người. Cô tự động đứng sang một bên cho hai con người kia bước vào nhà. Vừa vào tới nhà thì một mùi chầy xộc vào mũi cô. Thôi toang rồi, chầy rồi nói cá của cô đi tong rồi. Cô không hình tượng chạy vào tắt bếp vào đóng kín cửa phòng bếp để cái mùi khét kia không bay tới phòng khách. Cô bước ra đứng trước mặt họ giọng nói lắp ba lắp bắp nói:

" Hai người có uống gì không ạ để cháu rót cho."

" Không cần đâu, gọi nó về đây."

" Vâng...ạ" Cô vừa nghe nói xong liền cầm điện thoại lên gọi anh về, bên kia cũng nghe thấy liền lập tức báo tới về ngay. Cô gọi điện thoại xong lại tiếp tục đứng như trời trồng.

" Nhưng mà hình như cô còn chưa giới thiệu bản thân mình là ai nhỉ?"

" Dạ dạ, cháu cháu là thư ký của anh ấy."

" Thư ký của Ân Nhất? Vậy tại sao cô lại sống ở nhà nó, đây mơ rồi mà không rõ ràng "

" Không phải..." Cô bây giờ thật sự chỉ muốn đâm đầu vào tường mà chết cô cứ liên tiếp bị hiểu lầm từ lần này tới lần khác là sao cô còn chưa biết giải thích thế nào thì nghe thấy tiếng mở cửa. Cô biết là anh sắp về rồi.

Anh về tới nhà mấy người kia liền đi vào thư phòng nói cái chuyện gì đó thì không biết. Cô chỉ biết là đúng lúc cô đang đi vào phòng bếp thì mẹ cô về không nghĩ ngợi nhiều cô liền chạy ra giữ mẹ cô lại.

" Mẹ đừng có vào, bây giờ đi đâu thì đi đi."

" Làm sao, không vào nhà nữa còn đi đâu."

" Mẹ và ông nội giám đốc còn đến rồi họ còn cãi nhau rất to, sắc mặt ai nấy cũng đều không tốt. Nếu mà họ biết cả gia đình mình sống ở đây nữa chắc chắn họ sẽ giết mình đấy."

" Không phải nghiêm trọng vậy chứ."

" Con không biết đâu tốt nhất là hôm nay mẹ đừng có về nhà."

" Mẹ cô cũng ậm ừ xong liền quay người đi." Cô thờ dài nhẹ nhõm quay vào nhà còn chưa biết làm gì thì ba người họ nói chuyện với nhau xong. Ai nấy đi ra khỏi phòng sắc mặt đều rất u ám. Kể cả anh, hai người kia đi về còn không quên liếc nhìn cô một cái. Còn anh thì cứ đứng đấy như trời trồng nhìn cô chằm chằm. Cảm giác lo lắng từ từ lên rồi vào trong người cô. Cô nhìn anh lấp bắp mở miệng.

" Giám đốc xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về*, *Con Gái Lâm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 35

Đáp lại câu trả lời của cô là một cái quay lưng của anh. Trong lòng cô lại lo lắng đến tột độ. Chẳng lẽ họ nói chuyện liên qua tới cô? Cô không biết rốt cuộc họ đã nói gì có liên quan tới cô hay không nhưng thái độ của họ như vậy chắc chắn có 50% là có liên quan tới cô. Anh lảng lảng đi vào phòng, cô bước tới sofa ngồi yên lặng cũng không để ý tới việc nấu cơm hay không nữa. Cô biết hiện tại anh đang cần sự yên tĩnh không muốn bị ai quấy rầy nhưng mà cô thật sự rất lo lắng bồn chồn. Từng tiếng đồng hồ trôi qua, người trong người ngoài không ai nói với nhau một câu nào. Đột nhiên cánh cửa kia mở ra.

" Cô cùng mẹ cô cứ ở lại đây. Mọi chuyện trong nhà cứ liệu mà làm những thứ không nên động vào thì đừng có động những phòng không nên vào thì đừng có vào. Tôi phải đi công tác ít hôm tạm thời không có nhà."

" Giám đốc..." Cô đứng như muốn nói cái gì đó sau đó lại thờ dài đáp lại một cách máy móc. " Tôi biết phải làm thế nào anh cứ yên tâm." Anh gật đầu nhưng lại không bước đi, anh cứ đứng đấy nhìn cô trong ánh mắt có một chút gì đó khó hiểu. Nhưng dường như nhận ra sự lạ thường của mình liền bước đi. Cánh cửa khép lại cô ngồi xuống ghế liền thờ dài một cái, chuyện lần này chắc chắn có liên quan tới cô.

Anh đi công tác, cuộc sống của cô cũng nhạt nhẽo hơn rất nhiều. Ăn, ngủ, làm việc, mọi việc cứ như một tuần hoàn xoay quanh không có gì biến đổi cô cứ như vậy sống qua ngày này tới ngày khác. Anh nói anh đi công tác mấy ngày nhưng tới hôm nay rồi cuộc cũng đã tròn một tuần nhưng vẫn chưa thấy anh về. Đang ngồi thần thờ uống cà phê tại một quán đối diện công ty bỗng nhiên nghe thấy tiếng có người gọi mình. Cô quay lại thì thấy Trang Vệ đang ở đây cùng với cô bạn yêu quý Trần Dao của mình. Hai người có vẻ sống rất tốt ấy nhỉ.

" Ấy da đây không phải cô bạn thân của tôi hay sao? Dục Ân cô dạo này sống tốt đấy chứ?" Mở miệng thì có vẻ quan tâm nhưng thật ra lại đầy ý châm chọc. Cô bây giờ thật sự đau đầu không biết vì sao lại chơi được với cô ta còn rất hoà hợp nữa chứ. Mấy ngày qua tâm trạng của cô cứ lên xuống thất thường hôm nay gặp hai người này tâm trạng của cô lại càng u ám hơn.

" Làm sao có thể không sống tốt được cơ chứ, nhờ phúc của hai người hiện tại tôi vẫn ăn ngon ngủ kĩ không có bất kỳ một dấu hiệu nào là sống không tốt cả."

" Cô không cần phải che dấu đâu, tôi với cô từng là bạn thân tôi cũng rất hiểu cô."

" Đã từng cũng chỉ là đã từng. Hiểu tôi hơn ai hết chỉ có bản thân mình."

" Cô... Hazz nghe nói mấy năm qua cô sống ở nước ngoài cũng không sung sướng gì? Lần này về đây cô đã tìm được công việc nào chưa? Nếu không để tôi báo chồng tôi giới thiệu cho cô một công việc." Cô ta vừa nói vừa liếc sang Trang Vệ cầm tay tỏ vẻ thân mật.

" Ai lại có thể đồn sai như vậy cô cũng nghe không đúng rồi đấy. Có nhà có xe là sống không sung sướng? Năng lực của tôi, tôi biết rõ với lại tôi cũng tìm được công việc rồi. Lương tháng cũng không cao tầm 20-30 triệu thôi đủ ăn đủ sống." Nghe thấy cô nói vậy Trần Dao cô ta lập tức cảm thấy tức điên lên muốn làm cô bẽ mặt. Đúng là tính tình bao nhiêu năm rồi vẫn không đổi người xưa có câu. " Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời đúng là không sai." Hình như thấy cô sống tốt nên vẻ mặt của hai người bọn họ không dễ chịu chút nào thì phải. Tất nhiên rồi nếu cô có thăm hại thế nào đi chăng nữa thì đứng trước mặt bọn họ cô cũng phải gồng mình lên để cho bọn họ biết khi hai người kia biến mất khỏi cuộc sống cô thì không khí trong lành, ăn no ngủ kỹ, không phụ mong họ trông đợi. Mặc cho gương mặt của Trang Vệ đã đen lại, sự tức giận hiện rõ trên khuôn mặt cô ta vẫn mặc kệ tiếp tục khiêu khích cô.

" Cậu ấy à, làm công việc gì mà lương cao vậy không phải là làm mấy việc không chính đáng đấy chứ." Đoạn cuối cùng cô ta nói rõ to để cho những người ngồi xung quanh nghe thấy. Những người xung quanh đều quay lại nhìn cô bằng một ánh mắt tò mò dò xét. Có nhủ mấy nhìn cô ta, cái con người này đúng là không từ thủ đoạn để khiến người khác mất mặt. Cô ta không cần mặt mũi thì ít nhất cô vẫn cần. Những từ ngữ như vậy mà vẫn thản nhiên nói ra cho được. Mặc kệ cái lời tay của Trang Vệ cô ta liền nói tiếp.

" Chúng ta đều là bạn của nhau, cậu có thanh cao cũng không làm được gì đâu." Cô liếc mắt nhìn cô ta đáng gờm một lượt từ trên xuống dưới.

" Con người cô có vẻ lạ lùng nhỉ, cứ mở miệng là tuôn ra một tràng dài những từ ngữ bần thiêu vậy nhỉ. Nhìn qua người cô thì toàn là hàng hiệu cũng phải nói là ăn sung mặc sướng chẳng lẽ cô có tiền mua những món đồ sang trọng chẳng lẽ không có tiền đưa lại nhân cách. Người ta có câu miệng thối thì có thể rửa sạch nhưng tâm thối thì không sạch." Mặt cô ta liền biến sắc từ xanh sang đỏ lại chuyển sang vàng.

" Cô, cô cứ xem cô thanh cao được bao lâu đừng để tôi đào được những thứ không sạch sẽ." Cô không nói gì chỉ nhìn cô ta cười khinh bỉ. Bây giờ Trang Vệ mới lên tiếng.

" Dục Ân, em đừng để ý những lời cô ấy nói. Cô ấy có chút không hiểu chuyện lần sau anh sẽ bảo cô ấy chú ý hơn."

Lần sau? Còn có lần sau nữa sao. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cô vẫn không hề nói ra vẫn tiếp tục giữ cái hình tượng người con gái thủy mị nét na trước mặt người khác.

" Không sao đâu, em cũng không để ý. Nếu không còn gì thì em về trước em còn phải đi làm." Đứng ở đây chỉ thêm đau mắt, cô cũng không muốn xem màn ân ái ái của hai người kia. Cô còn chưa kịp bước đi thì thấy tay người đàn ông kia chặn cô lại.

" Em xem, sắp tới công ty bên anh sắp kí kết hợp đồng với công ty bên em. Em có thể nói với giám đốc Ân tốt vài câu không?" Anh ta làm sao không biết cô làm thư ký của Ân Nhất cơ chứ. Mỗi lần có cuộc họp hay một cuộc đàm phán nào đó thì đều có mặt của cô. Chỉ là lúc này anh còn chưa kịp lên tiếng thì đã bị lời nói của Trần Dao làm rối tung lên hết toàn bộ mọi thứ khiến anh trở tay không kịp cũng không biết nên xử lý thế nào. Bây giờ nghĩ đi nghĩ lại vẫn nên mặt dày một chút xin cô ấy nói tốt với anh ta một chút cho hợp đồng dễ dàng thoả hiệp. Nghe anh ta nói xong cô chỉ " à" lên một tiếng rồi nở một nụ cười đúng chất xã giao. Cô chưa thấy thông báo nào về hợp đồng ký kết sắp diễn ra, nhưng nếu anh ta nói như vậy chắc là có thật.

" Cô đừng có lấy tiếng báo thù công." Cô còn chưa nói gì thì cô ta đã cướp lời cô. Cô nở một nụ cười lịch thiệp nhìn cô ta rồi liền quay sang Trang Vệ.

" Cái này tôi thật sự không biết, có muốn kí hợp đồng hay không thì phải tùy thuộc vào cách thuyết phục của công ty anh. Một thứ ký nhỏ nhoi như tôi không làm được gì cả." Cái này là cô nói thật lợi ích của công ty không thể đem ra đùa được nếu là một hợp đồng lỗ vốn tất nhiên cũng không thể làm ngơ mà ký được. Nhưng mà nếu như lời nói của cô thật sự có trọng lượng thì cô cũng chưa chắc rằng mình sẽ giúp anh ta. Cô nói xong định bước tiếp thì lại nghe phía sau nói tiếp.

" Dục Ân, mấy năm qua em sống có thật sự tốt hay không?" Cô bỗng khựng lại, mấy năm qua cô sống có tốt không? Cô thật sự cũng không biết câu trả lời là gì. Nhưng mà sống tốt không hay không đều không quan trọng nữa những thứ này cũng không còn liên quan tới anh ta. Trên môi cô bỗng nở một nụ cười chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Cô quay trở lại công ty làm việc thì nghe mấy người đồng nghiệp nói anh trở về rồi nhưng tâm trạng hình như không phải tốt lắm. Cô mặc dù là thư ký của anh nhưng nếu anh phải đi công tác thì cô không thể nắm bắt được toàn bộ lịch cụ thể của anh, một phần nữa cũng do anh không thích. Chưa có ai nói gì thì bản thân cô đã tự chột dạ không phải cô lại làm gì liên lụy tới anh đâu chứ. Cô muốn bước vào phòng nhưng lại không dám muốn mượn cô hội đưa cả phê cho anh rồi hỏi thăm một chút nhưng mặt không dầy. Cô cứ đứng trước cửa phòng anh muốn gõ cửa mà chân tay cứ run lẩy bẩy không dám gõ. Có lẽ cô chính là sợ anh không muốn nhìn mặt cô. Rốt cuộc cũng không dám liên quay về chỗ ngồi. Cô đang tho thẩn ngồi được một lúc thì điện thoại nội bộ vang lên. Cô cuống quýt nghe.

" Cô về rồi à? Vào gấp tôi một lát." Không cho cô kịp phản ứng anh liền tắt máy. Cái gì vậy?? Nhưng cô cũng không dám nghĩ nhiều đành răm rắp nghe theo anh bước vào.

" Giám đốc anh anh gọi tôi...có chuyện gì sao?" Cô sợ tới mức chân còn không đứng vững ngay cả lời nói lắp cũng mắc phải luôn. Anh thấy bộ dạng kia của cô thì không phải nhủ mày sợ anh vậy sao? Không muốn tới gần anh vậy sao?

" Cô sợ tôi tới vậy à?"

" Nào dám, tôi không có." Miệng thì nói như vậy nhưng vẫn không thật bằng hành động bởi vì tay cô vừa đan xen vào nhau. Mỗi lần sợ cái gì đó cô đều làm động tác như vậy. Anh nhìn tay cô rồi cười nhạt, còn bảo không sợ?

" Mấy chỗ hợp đồng này cần phải sửa lại. Sắp xếp kín lịch mấy ngày tiếp đây cho tôi. Còn nữa..." Anh nói nửa câu rồi ngừng lại không nói gì nữa.

" Còn nữa cái gì ạ."

" Không có gì, cô ra ngoài đi chuẩn bị cho tôi chiều còn có một cuộc làm ăn."

" À giám đốc, có phải sắp tới có một cuộc kí hợp đồng với Trang Vệ không? À không giám đốc Trang bên công ty HN không?" Khi nghe cô hỏi anh liền nhủ mày.

" Còn có việc gì sao?" Cô chẳng lẽ nghĩ anh không biết cô vừa gặp người nào về hay sao? Còn chưa nói gì đã muốn giúp người ta rồi?

" À tôi muốn hỏi là hạng mục kia có quan trọng lắm không?"

" Cô thấy mỗi một hạng mục tôi kí kết hợp đồng đều không quan trọng sao?" Cô biết ngay là mình lại hỏi thừa nữa mà. Thấy cô không nói gì anh đành nói tiếp.

" Chẳng lẽ muốn giúp họ dễ dàng hơn trong việc ký kết bạn cô sao?"

" Không có, nếu mà hợp đồng kia không quan trọng thì tôi muốn anh đừng có ký thì hơn. Làm gì mà muốn giúp muốn hủy còn không được đây." Cô nhăn mặt nói, lúc đó cô ta bảo công tư phần mình cái gì cũng phải rõ ràng nhưng cô không thích đó thì sao nào làm được gì cô. Cô không muốn giúp họ đó. Dựa vào họ còn muốn cô giúp, chưa đủ cửa hay là muốn cô giúp sau đó nọ cô một ân tình rồi lấy thân báo đáp. Mấy cái đó cô đều không hứng thú. Anh ngạc nhiên nhìn cô sau đó liền hỏi.

" Vì sao?"

" Bạn trai cũ kết hôn với bạn thân cũ thì anh nghĩ là vì sao?" Cô không có ý định nói đầu nhưng mà cái tật mồm nhanh hơn não của cô thì nghĩ được cái gì thì rớt cuộc nghĩ được gì đầu. " Thôi anh cứ xem như tôi chưa nói gì đi. Nếu không còn gì nữa thì tôi xin phép ra ngoài trước."

Euripides* từng nói: " Muốn nhận diện được sự chân thành, hãy chờ khi bạn gặp khó khăn bất trắc. Mọi thứ tình cảm trên đời không thể đánh giá được khi bạn đang ấm êm hạnh phúc." Quả không có sai cô vừa gặp khó khăn thì mỗi người đâm cho cô một nhát đúng là đời.

(* Nhà thơ nhà viết kịch Hy Lạp cổ đại trước công nguyên.)

Cô vừa ra khỏi phòng thì có một đồng nghiệp kéo cô vừa đi vừa nói: " Dục Ân cô xuống sảnh tầng một xem đi. Nhanh lên." Cô còn đang ngơ ngác không biết chuyện gì đang xảy ra thì đã bị người bạn đồng nghiệp của cô kéo vào thang máy.

" Có chuyện gì sao, nói tớ nghe xem nào." Cô nhìn cái bộ dạng gấp gáp không thể hiểu nổi.

" Cái này một lời không thể nói hết được, thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu." Nhìn bộ dạng bối rối cuống quýt của cô ấy làm cô cũng bối rối theo. Cô có một cái tật chính là như vậy mãi vẫn không sửa nổi. Một lúc sau thang máy dừng lại cửa vừa mở ra thì cô liền bị kéo đi. Đứng trước sảnh tầng một, từng đoàn người chen chúc nhau khiến cô cảm giác bị ngộp thở cũng không biết vì sao mọi người lại tập trung đông như vậy còn đang nhìn qua nhìn lại không biết chuyện gì bỗng nhiên mấy người bên cạnh hét lên:

" Aaaaa, nữ chính tới rồi." Giọng hét kia vừa vang lên thì một đoàn người quay lại nhìn cô sau đó liền rẽ sang hai bên trừa một lối đi giữa. Cô nhìn một người đàn ông đứng giữa từng chùm bóng bay, rồi những dây ruy băng. Cô đang không hiểu anh ta muốn làm gì?

Anh chàng này chính là một nhân viên trong công ty ở phòng tài chính, cô có gặp mấy lần, cũng có nhắn tin qua lại trao đổi với nhau, cũng có đi ăn với nhau nhưng những thứ này đều mang tính chất công việc. À còn có mấy lần gặp anh ta ở dưới nhà ăn rồi còn ăn cơm với nhau nữa. Nên cô cảm thấy quan hệ của họ có tốt tới mức vậy đâu. Trong đầu cô đang hiện lên hàng loạt dấu chấm hỏi thì đột nhiên một giọng nói vang lên.

" Dục Ân làm người yêu anh nhé!" Người đàn ông quỳ xuống, cầm hoa quỳ trước mặt cô."

Cô?? Thật sự không nhầm đấy chứ. Cô đảo mắt nhìn xung quanh thì ngoài cô không còn ai khác. Rốt cuộc cái gì vừa xảy ra vậy? Có nhầm cô với người khác không? Cô có con rồi anh ta cũng biết, cô với anh ta vốn cũng không thân thiết, sao lại cầu hôn cô? Nhưng có một điều cô quên đi đó chính là chỉ cần ai thân thiết với anh ta một chút anh ta liền cảm thấy hình như cô ta thích mình. Người trong công ty chưa người nào anh ta chưa từng tỏ tình quá. Đến cả một mẹ đơn thân như cô hình như anh ta cũng không tha? Cô còn đang thẫn thờ trong lòng thì đột nhiên sau lưng một giọng nói vang lên

" Chẳng lẽ trước khi đi làm các cô các cậu còn chưa đọc nội quy trong công ty? Nghiêm cấm yêu đương nơi công sở?" Người cô nhìn thấy trước mắt mình không ai khác chính là anh cô đầu thề lẩn vào đâu được. Chẳng phải lúc này anh còn xử lý công chuyện hay sao? Xuống đây từ lúc nào.

" Nếu còn có lần sau thì tốt nhất tự thu dọn đồ đạc tới phòng nhân sự nhận tiền rồi rời khỏi công ty đừng để người khác phải nhắc nhở." Anh nói xong liền quay sang cô.

" Thư ký Dục, lương tháng này của cô bị trừ thêm mười phần trăm. Còn anh ta cắt giảm tiền thưởng từ đầu tới cuối năm." Anh chỉ giả vờ chứ không phải bị mù, mấy lần thấy anh không nói gì nên lần tới? Đầu có đề. Khi nghe anh nói tới tháng này mình tiếp tục bị trừ lương đầu cô liền nổ tung. Trừ lương, lại trừ tiếp, cô chính là bị trừ lương tiếp nhưng mà việc này đầu cô liên quan gì tới cô? Cô cũng là người bị hại mà, vậy là tháng này đi tong mất ba mươi phần trăm lương tính ra chính là gần năm triệu, năm triệu đấy chứ đầu phải ít. Bây giờ cô thật sự muốn khóc nhưng khổ nỗi lại khóc không ra nước mắt. Tinh thần còn đang giảm sút nặng nề lại bị anh bảo lên lấy tài liệu để chuẩn bị đi ký kết hợp đồng nhưng cô có cảm giác bản thân mình còn chả có sức lực làm mấy chuyện đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Chỉ có một điều cô không ngờ đến chính là người ký hợp đồng với công ty của anh chính là Trang Vệ, Trang Vệ đấy. Cô ngồi xem tài liệu mà tym cứ run bần bật. Nếu cô biết trước là anh ta thì có chết cô cũng sẽ không đi. Nếu bây giờ mà cô muốn về chắc có lẽ vẫn còn kịp nhì.

" Ấy dô, sếp ơi em tự nhiên đầu đầu quá làm sao bây giờ. Có lẽ buổi kí hợp đồng hôm nay em không đi được rồi gọi Ái Văn đi thay em đi."

" Đau đầu à? Đau ở đâu?" Anh liếc mắt nhìn cô tỏ vẻ ân cần hỏi.

" Đây này, chỗ này này." Cô vừa nói vừa lấy tay chỉ chỉ.

" Không sao, cô không đau trên đầu, cô chỉ đau trên trán thôi. May ra còn chưa gây ra hậu quả gì nghiêm trọng. Vẫn tiếp tục đi kí hợp đồng."

" Sếp, em đau đầu thật mà. Cho em nghỉ hôm nay thật sự không được à? Anh có thấy ai bóc lột sức lao động như anh chưa? Mấy hôm nay em lĩ việc quần quật như một cái máy còn không được thưởng còn bị trừ lương."

" Muốn thưởng cũng được tới này xong liền thưởng cho em."

" Sếp em thật sự không cần." Em lúc này chỉ muốn về nhà thôi. Cô nào dám nói ra câu phía sau.

" Cô muốn về thật sao? Không muốn báo thù hả?" Anh nhìn cô trầm ngâm nói. Cô mặt không hiểu nhìn anh. Báo thù cái gì? Người yêu cũ cô??

" Không phải, anh đang nói cái gì vậy giám đốc?"

" Tôi nói sao trên đời lại có người ngốc như cô vậy nhì? Ngoài ăn ngủ còn biết làm cái gì nữa không?"

"..." Không phải là cô lại chọc giận anh cái gì rồi đấy chứ? Không phải là trước đó vẫn còn nói chuyện rất bình thường sao? Sao một giây sau lại quay sang báo cô ngốc rồi? Nhưng vấn đề đó không quan trọng quan trọng là cô có được nghỉ hay không? " Giám đốc anh rốt cuộc có cho tôi về không? Để tôi còn biết đường gọi cho Ái Văn chuẩn bị tài liệu tới thấy, tài liệu này cũng là cô ấy chuẩn bị cô ấy có phần nắm bắt rõ hơn tôi."

" Tôi chính là không cho cô về đấy? Cô làm được gì tôi?" Anh không quay đầu nhìn cô nhưng lại tặng cho cô một cái lườm rất sâu. Cô chính là không hiểu, nói vòng vo tam quốc cuối cùng cũng chính là không đồng ý, ngay từ đầu nói rõ không phải hơn sao? Với lại tài liệu này là Ái Văn chuẩn bị cô ấy cũng rõ hơn cô nhiều thế vì sao người đi ký kết hợp đồng lại là cô? Cái này chính là không hợp lý, một chút cũng không hợp lý chút nào. Nhìn về mặt cô của cô không hài lòng anh liền cười nửa miệng hỏi.

" Sao? Không hài lòng? Được thôi tôi sẽ thả cô ở đây có cứ việc bắt xe tự về." Cô nhìn xung quanh, không biết từ bao giờ anh đã lái xe vào một ngõ nhỏ. Với một người bình thường thì có thể tìm được đường ra. Nhưng với một người mù đường như cô lại khác. Với lại cô mang một tâm lý ám ảnh mang tên taxi, nếu không phải xe nhà hoặc người quen cô nhất quyết không lên. Đây thả cô ở đây chính là cô chịu rồi. Cô nhìn xung quanh xong chính là không dám ho he ngồi yên thím thít, nếu anh thả cô ở đây thì tương lai cô chỉ thấy một màu toàn là đen. Anh đường như hài lòng với bộ dạng của cô liền nở một nụ cười sau đó lớn tiếng nói:

" Xuống xe."

" Hả, giám đốc. Anh còn chưa rõ đáp án của tôi hay sao? Tôi không có về nữa đâu, tôi chính là muốn cùng anh đi ký kết hợp đồng. Cái này là tôi tự nguyện. Anh ở đâu tôi ở đó. Anh nói đi đảng đồng tôi sẽ không đi đảng tây. Anh nói tôi đi vào ký kết hợp đồng tôi sẽ không tìm cách mà tẩu thoát. Tôi không thấy làm mất bộ mặt của công ty, chính là sánh vai cùng các cường quốc năm châu để đất nước ngày càng vững mạnh. Vậy nên anh đừng có bắt tôi tự tìm đường về nhé, bệnh mù đường của tôi không hề nhẹ đâu." Anh chỉ mới nói một câu cô liền tuôn luôn một tràng giang đại hải y như sợ rằng anh sẽ đuổi cô xuống xe và bắt cô tự bắt taxi về. Cô không chỉ mới mù đường thôi đâu, hồi đi học chính là cô còn bị bạn cùng bàn bảo là đã mù còn điếc. Cái này là bẩm sinh cô cũng đâu muốn như vậy.

" Ký hợp đồng ngay ở nhà hàng đối diện tôi đâu có đuổi cô về đâu? Nhưng mà cô mù đường à?" Cô không nói gì chỉ nhìn anh rồi cười cười đi theo anh. Thật ra thì cô cũng không đến nỗi mù đường đâu, đó là lúc cấp 2. Tới cấp 3 thì quen con bạn thân hiện giờ. Nó chính là đích thị của mù đường. Từ nhà tới trường chỉ đi được một đường nếu đi đường thứ hai thì sẽ bị lạc. Từ trung tâm thương mại về nhà còn bị sai đường, đi học buổi tối thì y như rằng phải đưa nó về tận nhà luôn. Nói chính xác là nó không thể phát hiện được phương hướng. Có từ khi chơi với nó thì cũng không khác nó là bao. Có lần đi học còn quên ngay cả nhà cô. Ngày xưa cô không tin câu mù đường có thể lấy qua đường tình bạn nhưng bây giờ thì cô tin rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 38

Vừa vào tới phòng thì đã thấy Trang Vệ đã ngồi phía đối diện bên kia bàn. Thấy anh vào, anh ta liền vội đứng lên bắt tay chào hỏi.

"Giám đốc Ân nghe danh đã lâu." Anh gật đầu nhẹ một cái. Nhưng cũng không có ý định chào lại. Cô vô thức nhìn xuống bàn tay của Trang Vệ đang chìa ra giữa không trung. Cô vẫn còn nhớ rất rõ, trước đây mỗi lần anh ta lo lắng đều sẽ đổ mồ hôi tay lần này cũng không ngoại lệ. Chính là cô vẫn còn nhớ rất rõ những đặc điểm này của ta nên đôi lúc cô cũng bị bạn thân của mình trêu là cô còn vương tình cũ. Nhưng chắc chắn không phải, yêu nhau nhìn năm như vậy ít nhất vẫn để trong lòng cô một khoảng trống tất cả mọi thứ vô thức thành thói quen. Cô nhìn thấy tay anh ta đang đổ mồ hôi thì tất nhiên anh nhìn thấy bộ dạng kia của anh ta. Anh nổi tiếng với sạch sẽ không phải như những người mặc chứng cuồng sạch sẽ chỉ đơn giản là nhìn cái gì đó bẩn bẩn liền không muốn động vào. Và tất nhiên anh cũng không có ý bắt tay với anh ta. Nhìn bộ mặt lúng túng của anh ta trong lòng cô đột nhiên có chút hả hê. Cô ngồi xuống bên cạnh, anh ta ngồi xuống đối diện với anh trên mặt cũng không thấy vẻ lúng túng lúc này.

"Giám đốc Ân nghe danh đã lâu, bây giờ mới có cơ hội được hợp tác cùng nhau. Mong là hợp tác sẽ vui vẻ."

"Hợp thể nào thì có phải xem xét dự án trước mắt cái đã cái gì cũng không thể nói trước được." Anh ngồi nhìn mà cứ nhin cười mãi. Có phải anh đây là đang báo thù cho cô. Để giữ hình tượng nên cô cũng chỉ có thể ngồi yên để hai người kia nói chuyện.

"Tôi vừa đi công tác về còn chưa có thời gian xem bản dự án. Phiên giám đốc Trang đưa cho tôi xem bản tốt nhất của dự án, mong anh sẽ không làm tôi thất vọng." Trang Vệ nở một nụ cười sau đó liền gọi nhân viên.

"Bàn chuyện làm ăn thì cứ để sau đi, hai người ăn gì thì cứ gọi tự nhiên." Cô nhìn anh ta, đúng là. Một giám đốc như anh ta điều hành cả một công ty vậy mà vui buồn cũng không biết che dấu cảm xúc thật của mình. Trước đây anh ta cũng vậy bây giờ cũng không khác là bao.

Nhìn vẻ mặt hớn hờ của anh ta không phải có phải cô nhìn lầm hay không nhưng lại thấy anh nhếch mép nở một nụ cười đều.

Cả quá trình, cô đều ngồi nhìn anh. Bởi vì ngoài nhìn anh thì bản thân cô cũng không biết phải nhìn cái gì, những thứ như ly trà thì cũng bị cô nhìn không còn chỗ nào là chưa nhìn. Rồi chẳng lẽ ngồi nhìn người yêu cũ, anh ta nghĩ cô còn vương vấn tình cảm của anh ta nữa cũng nên. Mặc dù hình ảnh làm việc của anh cô cũng đã được nhìn thấy rất nhiều nhưng mà nhìn thêm một chút nữa cũng không vấn đề gì.

Một lúc sau, đồ ăn được bưng lên. Cô cứ cúi gầm mặt xuống bàn mà ăn, không để ý đến hai người kia nói cái gì, cô cũng không muốn nghe. Như lời anh nói, việc của cô tới đây chỉ là xem cách anh trừng trị anh ta thế nào thôi, ngoài ra cô không cần phải làm một việc gì cả. Từ đầu tới cuối anh cũng không hề để ý tới cô. Cô chỉ có một việc đó là ngồi ăn. Đây là lần đầu tiên cô đi ký hợp đồng làm ăn mà nó lại có thể rảnh rỗi tới cái mức này. Cho tới khi cô ngồi ăn được một lúc thì anh gọi cô đứng dậy để chuẩn bị ra về. Đây cũng là lần ký kết nhanh nhất mà cô từng gặp phải, chứng minh điều đó chính là cái bụng của cô còn ăn chưa no. Cô vừa bước tới cửa thì nhìn thấy ánh mắt anh ta đang nhìn chằm chằm về phía cô giống như đang mong muốn cô giúp anh ta cái gì đó. Hiện tại tám mươi phần trăm cô có thể đoán ra rằng hợp đồng này hình như không có thành công. Nhưng cô vẫn quyết định xem như không nhìn thấy gì. Chính xác là cô cần bản không có lý do gì để mà giúp anh ta cả. Điều anh ta làm với cô thì xem như đây chính là báo ứng nho nhỏ đi. Miệng cô cắn bản chính là không khép được lại.

Vừa ngồi lên xe thì anh liền hỏi cô.

"Sao? Vui đến thế à?" Nếu nói không vui thì cũng không phải, nếu nói vui cũng không phải.

"Chính là trong lòng có chút hả hê." Bàn trai cũ của cô cùng với bạn thân cũ quan hệ với nhau trước mặt cô sau đó chính còn tổ chức đám cưới. Hai người họ làm mấy cái chuyện có lỗi với cô như thế vậy mà vẫn còn ung dung sống tốt như không có chuyện gì. Trước mặt cô còn ra vẻ ta đây, kênh kênh kiêu kiêu như vậy thì ai mà chịu cho được. Mất một hợp đồng làm ăn như vậy là còn nhẹ. Nếu hai người họ lúc gặp lại còn tỏ vẻ tội lỗi một chút thì có lẽ hợp đồng này vẫn còn giữ được, nhưng mà bản chất kia của họ thì đến bao giờ mới thay đổi. Tự làm chính là tự chịu. Còn đang tho thả ngồi nhìn cảnh sắc bên ngoài thì đột nhiên điện thoại một tin nhắn vang lên.

"Em có thể nói lại với giám đốc Ân giúp một câu được không?"

"Không thể?"

"Vì sao?"

"Chính là hợp đồng này vốn dĩ không phải do tôi quản lý nên một chút ý kiến của tôi đều không được để ý." Vẫn còn muốn cô giúp nằm mơ à? Dù thế nào cô cũng không muốn dính líu bất cứ một thứ gì liên quan tới anh ta. Chỉ là cô không nghĩ rằng anh ta vẫn còn nhớ số điện thoại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39

Xe dừng lại trước một nhà hàng cao cấp. Cô nhíu mắt nhìn anh.

"Sao? Không định xuống xe à?"

"Không phải, tại sao lại tới đây?" Chẳng lẽ cô cần phải đi ký kết một hợp đồng khác nữa? Nhưng cô không nghe thư ký Văn nói gì mà?

"Không phải cô đói, ăn chưa no hay sao?" Nghe anh nói như vậy, cô cười cười vờ e lệ.

"Không có, tôi không có đói." Nói thì nói nhưng cô vẫn chân trước chân sau bước nhanh xuống xe. Anh lờ mờ nhìn cô một cái, rồi đi vào trong. Chỉ là trong đầu cô đang nghĩ làm sao anh biết cô đang đói nhỉ? Cô cũng không nói, bụng cô cũng không có kêu. Anh đúng là hiểu cô, như thế này thì bót thích anh làm sao được nhỉ. Cái con người kia đáng yêu vậy mà.

Cô giống như một đứa trẻ mới lớn, tâm tình thì giống như một đứa trẻ đang yêu. Cứ nhìn anh mà cười mím.

"Làm sao? Không ăn mà nhìn tôi làm gì?"

"Ấy da, ai bảo giám đốc của tôi đẹp quá làm gì." Cô chỉ vừa nói vậy mặt anh lại đỏ tới tận mang tai. Cô không ngờ có một ngày anh lại như vậy. Cô không nhận được liền phát ra tiếng cười con người này đáng yêu quá mức rồi.

Người ta từng nói, trong lòng có những vấn đề thắc mắc thì dù có bao lâu đi chăng nữa họ cũng muốn hỏi ra. Giống như bây giờ tình cảnh cô và anh hiện tại. Ngồi trong phòng khách đối diện với nhau.

"Rốt cuộc cô tiếp cận tôi có mục đích gì?" Anh ngưỡng mặt lên nhìn cô, sâu trong đôi mắt kia là sự mờ hồ, không biết rõ đáp án là gì. Thêm vào đó là sự lạnh nhạt nhưng ngay lần đầu tiên cô gặp anh. Không phải lúc này đi ăn hai người vẫn còn bình thường hay sao? Bây giờ sao thái độ của anh lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ như vậy.

"Tôi đang hỏi cô đấy, cô tiếp cận tôi có mục đích gì." Thấy cô một hồi lâu vẫn không nói gì, anh liền lặp lại câu hỏi kia một lần nữa. Anh chính là đã dùng thời gian đi công tác để điều tra mọi thông tin của cô. Mọi thông tin lý lịch đều bình thường. Chỉ có là năm năm trước cô đi Mỹ, mọi thông tin của cô cũng cắt đứt từ đó.

"Giám đốc, anh nói gì bản thân tôi không hiểu." Đây không phải là giả tạo mà chính là sự thật bản thân cô đang còn không hiểu rõ anh đang nói về cái gì!

"Hạ Nhi, là con của ai?" Khi nghe xong câu hỏi này, đầu cô bắt đầu rơi vào trạng thái mộng lung. Hạ Nhi là con của ai thì vấn đề này thế nào cũng không liên quan tới anh. Anh muốn biết vấn đề này làm gì.

"Cái này hình như không có liên quan gì tới anh thì phải."

"Tôi hỏi thế nào thì cô trả lời thế đó."

"Hạ Nhi chính là con của bố nó rồi. Còn vấn đề bố nó là ai thì tôi không biết." Cô nở một nụ cười tự giễu nếu như năm đó, cô mất dạy hơn một chút bắt anh ta chịu trách nhiệm thì ít nhất bây giờ đứa con gái của cô cũng không bị gọi là kẻ không cha rồi.

"Làm sao?"

"Anh muốn biết, nhưng tôi việc gì phải nói cho anh biết."

"Tiền thưởng sẽ cho cô thêm ba mươi phần trăm lương từ đầu năm tới cuối năm." Một con người không cưỡng lại trước tiền như cô thì làm sao lại từ chối cơ chứ. Thế cô lại thao thao bất tuyệt kể về chuyện của mình, anh rất chăm chú ngồi nghe. Lâu lâu đôi mày kia lại nhíu chặt lại. Chỉ là khi cô kể xong chuyện thì anh liền hỏi cô.

"Vậy nếu bây giờ bố đứa bé xuất hiện thì cô làm sao?"

"Làm gì thì làm gì chính là thuận theo tự nhiên vậy thôi. Cũng phải phụ thuộc vào việc anh ta là người như thế nào tất nhiên cũng phải hỏi xem ý kiến của Hạ Nhi thế nào. Nhưng mà chuyện đó sẽ không xảy ra đâu."

"Nếu tôi nói chuyện này chính là xảy ra rồi thì sao? Tôi chính là bố đứa bé." Anh nhìn cô, đầy mắt đều là sự nghiêm túc. Cô nghĩ người trong chốc lát sau đó liền nở một nụ cười. Chắc là anh nói đùa để bản thân cô cảm thấy vui vẻ hơn thôi. Nhưng mà sau đó cô liền cảm thấy bản thân còn không cười nữa khi thấy tệp giấy xét nghiệm máu. "Dòng chữ có quan hệ cùng huyết thống đập ngay vào mắt cô. Nhìn vào tên xét nghiệm bây giờ cô thật sự không cười nổi nữa. Những giọt nước mắt nóng hổi lăn trên mặt. Cô nhìn bản xét nghiệm sau đó lại nhìn xuống đôi bàn tay còn đang run rẩy của mình, thật đáng sợ. Thế giới này đúng bản chất cái gì cũng có thể xảy ra kể cả những câu chuyện không ra gì như cô. Người mà cô tìm kiếm rất lâu, nhưng mà đã khiến cô bị người đời xỉ nhục chưa chồng mà đã con. Người khiến cho cô đau khổ. Vậy mà anh ta lại chính là người ở bên cạnh cô, chính là cấp trên của cô còn là người cô có tình cảm và muốn theo đuổi đúng thật là cái gì cũng cảm thấy nó nực cười. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện này lại xảy ra với bản thân mình. Trong đầu cô cũng chưa từng xuất hiện suy nghĩ anh chính là bố ruột của đứa con đáng yêu của cô. Vậy anh nói chuyện này với cô với mục đích gì? Muốn anh tránh xa hay là nhận nuôi Hạ Nhi?

"Giám đốc, anh yên tâm về sau bản thân tôi sẽ không quấy rầy anh nữa. Nhưng Hạ Nhi vẫn chính tay tôi nuôi. Xem như tối nay chưa có như chuyện gì." Cô nói xong liền đi thẳng về phòng. Cô biết rằng phía sau còn nhiều chông gai hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về*, *Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 40

Người xưa có câu "người tính không bằng trời tính." Cô trước đây vẫn luôn tin rằng con người có thể xoay chuyển tất cả mọi chuyện, nhưng hôm nay thì cô đã biết trên đời này không có bất kì một thứ gì là không nằm trong cạm bẫy gọi là số phận. Hôm nay là trăng rằm nên trăng rất tròn cũng rất sáng. Dường như nó muốn sáng để soi rọi luôn bóng tối đang dần dần xâm chiếm trong tim cô. Thành phố vẫn nhộn nhịp phồn hoa, dòng xe cộ vẫn chạy ngược xuôi trên đường chỉ có mỗi một mình cô yên tĩnh ngồi một góc.

"Con có quyết định thế nào?" Mẹ cô nhẹ nhàng đến bên cô, đôi tay già nua của mẹ vuốt lên mái tóc của cô. Cô cũng không còn nhớ rõ rằng đã bao nhiêu năm mẹ không sờ mái tóc mình nữa. Đột nhiên đôi mắt cô ẩm ướt. Cô biết rằng mẹ đã nghe thấy câu chuyện giữa cô và anh. Cô biết mẹ vẫn chưa ngủ mà vẫn dõi theo phản ứng của cô. Người ngoài còn không tin được thì bản thân người trong cuộc sẽ cảm thấy sốc như thế nào. Mẹ cô trước giờ vẫn vậy, vẫn luôn để ý cảm xúc của cô, vẫn luôn âm thầm bảo vệ che chở cho cô.

"Mẹ, cô dù ra quyết định như thế nào thì mẹ cũng ủng hộ quyết định của con đúng không?"

"Dù thế nào mẹ cũng sẽ ủng hộ. Con đường con lựa chọn, dù không ai ủng hộ mẹ vẫn ủng hộ. Chỉ cần con hạnh phúc trên con đường mình chọn, chỉ cần bản thân con không hối hận." Cô nhìn lên đôi mắt của mẹ mình, dường như có chút ươn ướt không biết do của bản thân cô hay là của mẹ cô, đôi mắt của bà đã đỏ hoe từ bao giờ. Những nếp nhăn trên đôi mẹ dường như càng ngày càng sâu.

"Con nghỉ việc, còn sẽ cố gắng tìm một công việc khác. Con cũng tìm được nhà mới rồi. Sáng hôm sau chúng ta sẽ chuyển đi nhé."

"Được." Chỉ một từ nhưng trong đó lại chứa đựng một sự dằn dặt vốn có.

"Mẹ không sợ rằng con sẽ không tìm được công việc à?" Bỗng nhiên cô nổi hứng lên muốn trêu đùa mẹ cô một lát vậy mà không ngờ lại nhận được câu trả lời nghiêm túc của bà ấy.

"Không phải mẹ đã nuôi con gái của mẹ hơn hai mươi năm rồi hay sao. Dù có nuôi thêm ít năm nữa mẹ cũng nuôi được." Khi nhận được câu trả lời, nước mắt cô chực trào. Cô không

biết nói gì chỉ là lúc đó muốn khóc lên như muốn nói hết tất cả lòng mình, chỉ muốn ôm thật chặt mẹ trong lòng. Bỗng nhiên cô bắt đầu sợ rằng, sợ rằng bản thân mẹ sẽ già đi, bản thân cô lại không chạy đua được với thời gian. Cô sợ một ngày nào đó mình sẽ mất đi chỗ dựa vững chắc. Ngoảnh đầu lại sẽ không còn ai đó đứng nhìn mình mỉm cười, khi mình ngã sẽ không còn ai đỡ mình đứng dậy, rồi động viên. Sợ rằng sẽ không có người ôm cô vào lòng lúc cô mệt mỏi, lúc cô ốm sẽ còn không còn ai lo lắng cho cô. Sẽ không còn ai đứng trước mặt cô rồi nói. " Con mẹ là giỏi nhất." Nếu ai hỏi rằng bản thân cô sợ điều gì thì câu trả lời là vậy.

Cô không biết làm gì chỉ biết ôm mẹ khóc thút thít như đứa trẻ mới lớn làm chuyện xấu bị người lớn răn dạy. Cô chỉ muốn nói là, " mẹ khổ rồi." Nhưng sao lời nói kia vẫn không thể thoát ra khỏi miệng. Cô khóc cho tới khi mệt đi chuẩn bị thiếp ngủ thì bên tai đột nhiên nghe những câu hát ru à ơi ngày xưa, mẹ vẫn thường hay ru cô ngủ. Đột nhiên cô muốn thời gian này ngừng lại một chút, cho cô cảm nhận thêm một chút nữa. Trong mắt của mẹ cô cô vẫn luôn là một đứa trẻ mãi không lớn.

Sáng hôm sau, cô dậy từ rất sớm. Chuẩn bị tất cả hành lý, hình như thấy tiếng động quá lớn nên mẹ cô đã tỉnh dậy.

" Quyết định rồi sao?"

" Con quyết định rồi." Mẹ cô không nói gì nữa chỉ cúi đầu im lặng thu xếp quần áo cùng với cô. Một lúc sau mẹ cô đột nhiên lên tiếng.

" Con chẳng lẽ không chuẩn bị bữa sáng cho sếp của con sao? Xem như là tiền nhà ở mấy ngày hôm nay." Cô nghe mẹ cô thấy cũng có lý, cô ăn ở mấy ngày ở nhà anh nhưng hình như chưa bao giờ làm được bất cứ một cái gì. Cô gật đầu với mẹ cô dù sao thì chỉ là một bữa ăn cô không mất cái gì cũng không mất nhiều thời gian.

Bữa sáng chuẩn bị xong xuôi còn anh vẫn đang ngủ. Mẹ cô nhẹ nhàng bế Hạ Nhi đang còn say giấc, cô xách vali đi. Cái chìa khóa nhà này vốn dĩ cũng không thuộc về cô, cũng đã đến lúc cô nên trả lại.

Cô nộp đơn xin nghỉ việc, anh không ở đây chỉ có một mình Ái Văn. Tiền lương tháng này cũng khỏi cần đi cô chỉ vừa mới bắt đầu tháng này mấy hôm thôi. Ra khỏi công ty, cô bỗng nhiên cảm thấy dường như có chút gì đó lưu luyến. Mấy người làm việc với nhau bấy giờ cũng trở thành đồng nghiệp cũ. Họ cũng không biết là cô nghỉ việc chỉ nghĩ đơn giản là cô xin nghỉ phép một thời gian. Nếu có bây giờ nghỉ việc thì làm cái gì nhỉ. Về quê mua một mảnh đất trồng rau nuôi cá, hưởng thụ cái không gian yên bình của làng quê. Như vậy hình như cũng rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41

" Tại sao lại nghỉ việc." Đây là câu hỏi đầu tiên anh gọi điện cho cô ngay buổi chiều cô nộp đơn xin nghỉ việc.

" Không có, chỉ là cảm thấy không có phù hợp với bản thân mình nữa thôi." Chẳng phải anh đã biết nguyên do rồi hay sao? Vậy mà bây giờ còn hỏi cô.

" Em thật sự suy nghĩ kĩ rồi chứ?"

" Chính là suy nghĩ kĩ rồi nên tôi mới nghỉ việc."

" Nếu việc đó quá khó để chấp nhận thì em hãy cứ xem như rằng là tôi chưa nói gì."

" Giám đốc Ân, anh nghĩ xem nếu như một chiếc ly bị vỡ rồi thì anh có thể xem nó như một chiếc có hình dạng còn vẹn nguyên như ban đầu hay không?" Giám đốc Ân, một cách xưng hô đầy xa lạ. Anh chính là không khỏi cười khò.

" Tôi chính là cho em nghỉ phép một tháng vẫn có lương bình thường. Thời gian đó xem như là cho em suy nghĩ thật kĩ rồi hãy quyết định. Tôi còn có việc cúp máy trước đây." Không hề cho cô nói câu nào nữa anh liền cúp máy. Đứng trên tầng cao nhất của toàn nhà, anh chính là về phần tình cảm có chút không hiểu. Anh biết chính là sự việc kia thật sự rất khó chấp nhận. Một mình nuôi con lớn khôn cũng chưa từng nghĩ đến sẽ tìm bố cho đứa bé vậy mà đúng một phát nổ ruột của đứa bé xuất hiện. Cho dù là ai đi chăng nữa cũng chính là cảm thấy rất sốc, đây chính là một cú sốc tâm lý khá nặng nề. Nhưng mà anh vẫn muốn cô có thời gian để suy nghĩ thêm. Chẳng lẽ anh đang sợ tới mức như vậy hai sao? Cô đã dọn ra khỏi nhà anh, bây giờ cả công việc cũng muốn bỏ. Sợ anh sẽ nuốt chửng cô? Dù gì chuyện này trước sau gì cũng nói bây giờ nói trước để cô ấy chuẩn bị tâm lý tốt một chút. Nhìn những dòng xe cộ ngoài kia anh chính là cảm thấy con đường tình duyên của bản thân anh rất lặt đặt.

" Ân Nhất..."

" Mẹ gọi cho con có chuyện gì không?"

" Con bé thế nào rồi?"

" Cô ấy chính là hiện tại đang muốn nghỉ việc, con có thể níu giữ cô ấy lại một vài lần chứ con không thể níu giữ cô ấy cả đời."

" Bản lĩnh của một người đàn ông ngay cả người phụ nữ của mình cũng không biết cách giữ, bảo vệ thì tốt nhất đừng có làm đàn ông nữa, tìm một người anh em nào đó chơi quan hệ nam nam cũng được."

" Mẹ, nghiêm túc một chút có được không?"

" Mẹ mày đang nghiêm túc đây. Nếu mà không tìm cách níu giữ được của người ta thì tốt nhất mày cũng đừng có về nhà nữa. Thế ngân hàng có lẽ cũng sẽ bị phong toả. Mẹ chỉ nói thế thôi nhé còn mọi chuyện thì cứ lo liệu mà làm. Lấy lần đầu của người khác rồi thì phải chịu trách nhiệm." Cái này chỉ một phần, phần còn lại chính là con bà nổi mốc meo luôn lên rồi. Nếu bỏ lỡ lần này thì với cái tình quái gở của thằng con bà thì không biết tới bao giờ bà mới được bé cháu nội. Anh bắt lực nhìn cái điện thoại. Từ lúc anh nói nguyên nhân có cái thai kia thì mẹ anh liền trở mặt luôn với cái. Luôn luôn xem xem Hạ Nhi thích gì, Dục Ân thích cái gì. Không thêm để ý tới anh, khi anh nói hai người kia bỏ đi rồi thì mẹ liền muốn từ chối nhận anh làm con. Anh cũng đâu có biết rằng là sự tình sẽ ra nông nổi như thế này đâu. Vậy mà mẹ anh liền do hết mọi tội lỗi lên người anh. Anh vừa mới đặt điện thoại xuống thì đột nhiên cánh cửa phòng bị một lực mạnh đẩy ra. Anh nhủ mày, nhìn thấy người đàn ông đi vào thì cả người anh như đông cứng.

" Cái thằng trời đánh mày làm thế nào mà đến nỗi con gái nhà người ta bỏ đi vậy hả. Còn có đứa cháu gái yêu quý của tôi còn chưa được nhìn đó lần nào. Ngoài kiếm tiền thì mày có biết làm cái gì nữa không hả?" Ông cụ có vừa vào vừa cầm cái gậy đánh lên người anh đúng là anh khổ quá mà.

" Con cũng không biết, cô ấy chính là có chân có tay có ấy đi đâu làm sao con quản được."

"Mày còn không tìm nó về đây thì mày không yên với tao đâu. Chẳng lẽ mày muốn tao lên con đột quy cho tới chết thì mày mới vừa lòng à." Ông cụ dường như tức điên lên nhìn thẳng cháu của mình. Không biết kiểu gì mà gen trội còn ít hơn gen lặn. Ngày xưa ông chính là tay sát gái nổi tiếng là một công tử đào hoa, bố nó cũng đâu tới nổi nào, lãng mạn biết, chiều chuộng biết, cũng rất hiểu suy nghĩ con gái. Không hiểu vì sao đến thẳng cháu này nó lại vậy. Tính tình thì lúc nào cũng kì quặc, cứ mỗi lần bảo nó đi xem mắt là ư như là một lần nó không thêm về nhà. Đã thế còn rất khó tính. Nhiều lúc ông rất muốn đánh chết thẳng cháu này. Chính là lúc nào cũng khiến ông không thể yên tâm được dù chỉ một giây. Cả gia đình lo cho hôn sự của nó còn hơn nó già đầu rồi còn chưa có nổi một mảnh tình vắt vai thì làm sao không sốt ruột được cơ chứ. Nó chưa thành lập gia thất thì ông chết vẫn không yên lòng.

"Nhưng mà bây giờ ông nói xem, năm cháu bốn biển đều là nhà. Cả nước Việt Nam rộng lớn như vậy biết tìm có ấy ở đâu cơ chứ." Anh nhìn ông nội anh mà giông như muốn biểu tình. Chính là từ lúc điều hành công ty từ giờ ông anh vẫn sợ rằng tương lai sẽ không ai chịu được cái tính của anh. Nên năm lần bảy lượt đều tìm người mai mối cho anh. Một hai lần còn được chứ tháng một lần thì ai mà chịu cho nó cơ chứ, thế là anh đành trốn thôi cái này thì thật sự không phải lỗi của anh.

"Mày thử nghĩ xem, mày mới nói cho cháu dâu biết chuyện tới hôm qua, sáng hôm nay nó liền bỏ nhà ra đi cùng với bà thông gia thì nghĩ mà xem có đi được đâu xa?"

"Dạ vâng với cái hiện đại ngày nay thì chắc là cô ấy chưa đi được đâu xa chỉ có thể là sang bên kia Thái Bình Dương rồi cùng nên."

"Hừ, bài trong thời gian ngắn có thể chuyển trường trong ngày luôn hay không, chắc là con bà Hạ Nhi vẫn còn ở trường."

"Hừm, nhưng mà có thể cô ấy cho con nghỉ học rồi tới làm thủ tục thôi học sau cũng được mà."

"Thì việc gì nó cũng phải tới trường, không thì mày đóng đô luôn ở trường con bé luôn đi. Công ty mấy ngày nay chắc không cần quản lý nhiều. Mày nghỉ ít ngày chắc cũng không tới mức phá sản luôn đâu. Cơ mà phá sản cũng được còn hơn mày không có ai lấy."

"Con phá sản rồi cô ấy có dám lấy con nữa không?"

"Yên tâm còn có tiền của tao, tao cho mày lập nghiệp lại từ đầu."

"Ông..."

"Không nói nhiều không tìm thấy nó thì mày khỏi về nữa luôn. À bố mày đang trẻ đường về nước đấy."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Cả nhà đều biết anh sợ nhất là bố. Bố rất sợ mẹ chính cung mẹ như cung trượng anh vẫn còn nhớ lúc còn bé có lần anh tranh ngủ với mẹ thế là bố liền khoá trái cửa phòng mở lại không cho mẹ vào. Con mẹ thì luôn mở miệng kìa, mở cửa cho em. Tính ra là kể từ đó anh bị gìm. Lớn rồi có hôm bố vẫn còn nói được mỗi người mẹ mày cứ cướp của tao. Đến bây giờ bố vẫn còn rất nhớ kỹ, chuyện anh tới tuổi này nhưng chưa yêu ai bố anh thật sự muốn đuổi anh ra lắm rồi, bây giờ ông biết cả cháu gái cả con dâu của ông bỏ đi luôn chắc tiền cô luôn mất.

Mấy ngày hôm sau đó, anh không có liên lạc được với cô có lẽ cô đã cho anh vào danh sách đen rồi. Không liên lạc được thì đành phải đóng đô ở trường của Hạ Nhi, ngay cả thời gian ăn trưa anh cũng phải ăn ngay trên xe. Nhiều lúc anh cũng không hiểu rốt cuộc bản thân đang làm cái gì thế này nhưng nếu không tìm thấy cô ấy chắc anh sẽ bị ông cụ giết chết mất. Thời gian nghỉ ngơi của anh cũng bị ảnh hưởng không ít, tám năm rưỡi chiều anh mới dám về nhà, về tới nhà liền xử lý công việc, dù anh muốn bỏ bê công việc cũng không được, hầu hết đều là những vấn kiện cần anh đích thân xử lý. Nhiều lúc tới cả thời ăn một bữa cơm đang hoàng cũng không có chứ đừng nói gì đến thời gian chăm sóc bản thân. Ngày này qua ngày khác anh đều ở trong cái tình trạng như vậy đi cũng chẳng dám bởi vì sợ rằng lúc anh đi cô sẽ trở lại. Nếu cô không quay lại thì kết cục của anh cũng quá thảm. Khoảng một tuần sau lúc anh sắp phát điên luôn rồi thì thấy cô bước vào trường của Hạ Nhi bên cạnh còn có Hạ Nhi đi cùng. Anh không nghĩ ngợi nhiều liền chạy lại chỗ cô. Khi thấy anh trong tình trạng tóc tai rối mủi, quần áo có chút nhăn nhó. Râu lõm chà lõm chớm trên mặt nhìn thấy anh cô thật sự không thể không cười. Lần đầu tiên cô thấy anh trong cái tình trạng bản cùng hoá như thế này.

"Giám đốc, anh ở đây làm gì vậy ạ."

"Không có gì, chỉ là tôi đi ngang qua đây gặp cô nên xuống hỏi thăm xem thế nào." Anh thật sự không có mặt mũi nào dám nói là anh đã đợi cô ở đây mấy ngày rồi, nói ra như vậy thì thật sự rất mất mặt mất đi sự uy nghiêm vốn có của một người sếp như anh.

"Hỏi thăm sức khoẻ? Nếu vậy thì tôi không cần đâu, tôi rất khoẻ anh không cần phải lo lắng gì đâu."

"Tôi đâu có bảo là hỏi thăm sức khoẻ của cô, tôi cũng đâu có mù mà không cô sống rất khoẻ."

"..." Cô thật sự không biết nói cái gì, cô thật sự không biết rằng là bản chất sinh ra là một người độc mồm, độc miệng hay là anh đang tức giận cái gì đó rồi gặp cô nên giận cá chém thớt. "Vậy xin hỏi, sếp định hỏi gì em ạ."

"Chính là tôi định hỏi, cô bao giờ trở lại công ty."

"Ồ, sếp lạ ghê. Em xin nghỉ sếp không đồng ý, thì em vẫn là nhân viên công ty còn nữa sếp còn cho em nghỉ phép cơ mà? Sao bây giờ lại dục em về làm việc. Ít nhất cũng phải hết ngày hôm nay đã chứ." Nếu có nhớ không nhầm thì hôm nay là ngày cuối cùng cô nghỉ phép. Chính là trong thời gian qua cô suy nghĩ đã rất kĩ rồi dù thế nào thì cũng cần phải tìm một công việc đáng hoàng. Công việc đáng hoàng mà phải lương cao thì thật sự rất khó tìm. Lương của công ty anh mặc dù không cao có thể tính ở tầm trung nhưng công việc của cô cũng khá là nhàn rồi đó chính là theo cách cảm nhận của đám bạn của cô bởi vì trong suốt thời gian nghỉ phép thì mấy người bạn học với nhau tụ tập lại với nhau. Ai nấy cũng chính là than vãn về công việc, người thì lương không cao hơn cô bao nhiêu nhưng mà lại làm việc cật lực có hôm phải tăng ca tới mười mười một giờ đêm. Về nhà còn phải xử lý một đống văn kiện. Có người thì lương thấp chỉ đủ chi tiêu nhưng mà vẫn cần phải tiết kiệm chi li từng tí một nhưng cũng không nhàn rồi là bao. Nên bây giờ cô thành tâm cảm nhận một cách sâu sắc sự sung sướng của bản thân, cô cũng không dám đi tìm công việc khác sợ bản thân trụ không nổi còn có thể lương thấp hơn. Chính là tiền là trên hết không phải để mẹ lo lắng. Chi có mấy ngày sống xa thành phố mà mẹ cô bắt đầu tiết kiệm từng chút một rồi, cô chính là không muốn mẹ bận tâm nên mới quay trở lại.

Nghe cô nói như vậy anh thờ phào một hơi.

"Tốt nhất là như vậy, tôi cứ nghĩ rằng bây giờ cô cao chạy xa bay rồi chứ."

"Thật ra nếu anh muốn tôi cũng có thể cao chạy xa bay đã thế còn chạy thật xa bay thật cao. Nhưng mà chuyện của bố đứa bé thì chính là bản thân tôi không thể chấp nhận được."

Cũng mong rằng sau này giám đốc anh không nên xen nhiều vào đời sống riêng tư của tôi." Lời của cô như muốn nói rằng chính là anh nên cách xa xa tôi và Hạ Nhi một chút. Dù anh có làm thế nào đi chăng nữa thì bản thân tôi cũng không đồng ý để anh làm bố Hạ Nhi cũng giống như để nó biết được anh là bố ruột của nó. Chính là bản thân cô nhiều lúc cảm thấy bản thân mình thật sự rất ích kỷ chỉ lo cho bản thân không để ý tới cảm nhận của con cái. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của cô còn một đứa trẻ như Hạ Nhi thì chính là đã biết sự thật rồi, chẳng lẽ nó còn không nhận ra sự khác thường của mẹ nó? Nó không thể gắng hỏi câu trả lời từ bà nó cũng nên? Như vậy cũng chính là quá xem thường nó quá rồi.

"Tôi biết, nhưng tôi có thể gặp nó được không?" Trong đầu anh bây giờ chính là nhện, muốn cá vào rọ chính là phải bắt từ từ. Cái gì hấp tấp quá cũng không tốt.

"Có thể, mỗi tuần chính là cho anh gặp con bé hai lần. Tùy thuộc vào thời gian anh chọn."

"Tôi hiểu, còn bây giờ chúc mừng cô sớm quay lại công ty." Anh cười. Nhưng cũng chính vì nụ cười này không biết vì sao cô lại hình như cảm thấy bản thân mình vừa bị lừa, chính là tự chui vào hang cọp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Chính là không ai biết là trước đó cô nộp đơn thôi việc chỉ nghĩ là do có việc nên xin nghỉ phép. Nên là khi quay trở lại công ty thái độ mọi người vẫn bình thường hoà nhã. Nhưng mà chính là không thể qua mắt cô nàng đồng nghiệp cô khá là thần thiết ở công ty chính là do không muốn cô nàng kia lo lắng nên chuyện này cô không có nói. Lúc đang ngồi uống cà phê ở dưới nhà ăn, cô nàng kia luôn gắng hỏi cô không khác gì một con hồ khi thấy một miếng mồi ngon béo bở.

"Cậu khai ra nhanh, chắc chắn có ân tình. Cậu dấu được ai thì dấu nhưng không thể dấu được tớ."

"Không có." Cô bắt đầu dĩ thờ dài nhìn cô nàng kia.

"Cầu nô tài to gan, ngươi có nói hay không? Không nói thử xem xem ta có đánh chết ngươi hay không?" Cô ấy vừa nói vừa lên giọng làm cô không nhịn được cười.

"Không có, tớ thật sự không có." Xoay một hồi cô nàng kia không thu thập được gì liền ngồi yên cuối mặt xuống uống cà phê. Cô tin chắc rằng là cô nàng kia đã tin cô và không còn có hứng thú gì với chuyện này thì đột nhiên nghe thấy tiếng nước rơi tí tách. Một vài giọt nước mắt rơi xuống bàn của người đối diện. Cô bắt đầu hoảng hốt.

"Sao lại khóc rồi, im lặng đi."

"Chính là có phải cậu không xem tôi là bạn đúng không? Nếu vậy thì cậu nói một câu tôi sẽ không làm phiền cậu nữa..." Phía sau còn có vãn vãn mây mây nhưng cô lại không nghe có rõ bởi vì mấy chữ kia hoàn lẫn với tiếng sục sa sục sụt cùng với tiếng khịt mũi. Cô ngồi nhìn cô nàng kia với vẻ mặt không biết nói gì. Cô nàng này chính là rất dễ khóc, cái gì cũng có thể khóc muốn ra nước mắt là ra ngay không cần chờ đợi người khác nhắc nhở đã vậy diễn kịch còn rất sâu. Khi không biết làm gì nữa thì cô nàng này luôn đưa chiêu trò này ra và có rất nhiều người cắn câu. Cô chính là bị lừa rồi nhưng lần sau đó vẫn bị lừa tiếp cho tới lần thứ mười mới biết là mình bị lừa.

"Cậu cứ khóc tiếp đi, lúc nào cạn nước mắt thì báo tớ."

"Cậu chính là không nói thì tớ sẽ không ngừng." Cứ nghĩ là một lời nói hay không ngờ chính là cô ấy nói thật gần hết giờ nghỉ trưa mà cô ấy vẫn còn khóc. Đôi mắt thì sưng vù trong lòng cô thầm nghĩ nếu mà còn khóc nữa thì chắc là chút nữa không còn nhìn thấy đường đi luôn mất. Trong lòng cô dần dần cũng có chút đau lòng nên dần dần khuất phục.

"Được rồi, cậu dừng lại ngay tớ nói là được chứ gì." Từ lúc này tới giờ đã có rất nhiều người nhìn cô bằng đôi mắt khó hiểu, chắc chắn rằng là ai cũng nghĩ rằng cô bắt nạt cô ấy. Lời cô vừa dứt thì những giọt nước mắt vừa chảy dài kia chẳng còn đâu, miệng thì cười toe toét thể hiện thành tựu của mình trong mấy phút vừa qua. Cô đành bất lực kể chuyện xin nghỉ việc còn nguyên nhân nghỉ việc thì tất nhiên bản thân cô không nói, chẳng lẽ báo là vì giám đốc là bố của Hạ Nhi? Cứ nghĩ rằng là khi nghe xong thì cô ấy sẽ tức giận mắng cô một trận. Nhưng mà cô đã lầm, tự bản thân cô đã suy nghĩ quá xa.

"Cậu nói xem có phải giám đốc thích cậu không? Sau khi cậu xin nghỉ việc thì anh ấy mới biết ra tình cảm thật anh ấy đã chất chứa trong lòng bấy lâu nay. Nên là muốn cậu ở lại tiếp tục rồi anh ấy nhân cơ hội đó tán cậu luôn. Cái này gọi là gì nhỉ hành trình thu phục phu nhân tương lại. Tớ có nên viết về một cuốn tiểu thuyết như vậy không nhỉ?" Cô chính là biết cô nàng Tiểu Á này rất thích đọc ngôn tình, cũng rất thích viết truyện ngôn tình. Chỉ là cô không ngờ rằng đến sắc ngôn tình cô ấy cũng bị rồi. Hối sao cô ấy có một ngoại hình khá dễ thương như thế này mà vẫn không có bạn trai thì ra là đang mơ mộng mấy anh chàng soái ca. Ai mà yêu cô nàng này chắc cũng hết khổ.

"Tớ khuyên cậu nên về nghỉ việc đi chuyển sang một công việc làm tiểu thuyết gia. Biết đâu khi cậu nghỉ việc thì sẽ có một anh soái ca nào đó thích thăm cậu tình nguyện vì cậu mà đổi nơi làm việc luôn."

"Cậu chính là nghiêm túc một chút thì chết đi à? Giả thiết là giám đốc thích cậu cũng không phải vô lý đâu."

"Cậu thử nghĩ xem, giữa tôi và Ái Văn ai xinh đẹp hơn?"

"Cô ấy."

"Ai có ngoại hình nóng bỏng hơn."

"Chính là Ái Văn, vòng nào ra vòng nấy còn cậu thì..." Sân bay Nội Bài, bà vòng như một không có gì khác biệt mấy. Chính là không muốn nói ra sợ cô bị tổn thương lòng tự trọng.

"Đấy vậy cậu nói xem, ai có tỷ lệ được giám đốc thích nhiều hơn?"

"Ái Văn."

"Vậy nên cậu yên tâm nhé, tớ chắc chắn rằng không phải giám đốc thích tớ đâu lẽ đâu anh ấy vì năng lực làm việc của tớ mà giữ lại thì sao? Nên cậu tốt nhất dẹp mấy cái suy nghĩ ngôn tình đi nhé. Áo vậy rồi cũng chịu."

"Cậu nghĩ xem, nhờ đâu anh ấy không để tâm tới ngoại hình mà chú ý tới nội tâm bên trong thì làm sao?"

"Có ngoại hình rồi thì họ mới cảm nhận bên trong."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Vì ngày hôm đó anh bảo muốn gặp Hạ Nhi nên tới giờ đón Hạ Nhi cô đã đón cô nhóc luôn về công ty. Khi anh gặp được Hạ Nhi thì anh liền giao cho cô một đồng việc. Mặc dù gần tới ra về nhưng anh lại bắt cô tăng ca. Bắt cô một mình làm việc tới đêm khuya còn hai người kia thì đi chơi. Cô ngồi bàn thần nhìn đồng tài liệu trên bàn mà muốn khóc hết nước mắt. Chẳng lẽ sợ cô không cho hai người kia đi chơi với nhau hay là sợ cô phá hỏng buổi chơi của hai người kia. Bụng thì đói bảy giờ cũng đã là bảy giờ tối rồi, cô mệt là người. Muốn về mà còn cả đồng công việc còn chưa làm xong. Cô xoa người nằm xuống bàn, còn định thiếp đi thì đột nhiên nghe thấy tiếng lạch cạch bên ngoài. Cả người cô căng cứng lên bởi vì gần đây hay xảy ra những câu chuyện biến thái. Cô không biết làm gì, bảy giờ mà ngồi yên cũng không được nhưng mà nhắm mắt giả vờ ngủ cũng không xong. Cô buồn ngủ vừa áp đến đã bị sự sợ hãi này làm cho thức tỉnh. Cô thâm nuốt bọt. Nếu bảy giờ mà cô dám nằm yên như thế thì sẽ không biết hậu quả sẽ thế nào như thế nào nhưng mà nếu cô đứng dậy phản kháng thì với cô sức "chân gà cũng không đỡ chặt thế này" thì cái kết cũng không khả quan lên là mấy. Cô còn chưa biết làm gì thì đột nhiên một giọng nói thò thè vang lên.

"Bố ơi, hình như mẹ ngủ rồi thì phải. Còn bữa tối của mẹ thì làm sao?"

"Suyt!! Im lặng để mẹ con ngủ. Mẹ mệt rồi."

"Nhưng mà bữa tối nó sẽ bị nguội đó."

"Không sao, để đó chút nữa bố sẽ mang đi hâm lại. Dưới nhà ăn có là nường."

Cô nằm trên bàn nở một nụ cười thì ra là anh và Hạ Nhi vậy mà cứ làm cho cô sợ gần chết. Cô cũng không có ý định ngồi dậy nói chuyện với hai bố con họ. Chỉ là trong lòng yên tâm hơn đề ngủ. Lúc cô tỉnh dậy thì cảm thấy trời đã khuya. Anh làm việc quá chăm chú nên không để ý cô đã dậy. Cô để ý kĩ một chút thì lại thấy Hạ Nhi đang nằm trong lòng anh ngủ. Có बात người dậy vô tình làm rơi chiếc áo của anh lúc này mang cho cô. Nghe thấy tiếng động anh đưa mắt lên nhìn cô.

"Dậy rồi?"

"Giám đốc xin lỗi, phần công việc này tôi có thể xử lý." Cô làm sao mà có thể quên mình còn có một đồng công việc còn chưa kịp xử lý mà đã lăn đùng ra ngủ thế này. Chắc tối nay xuyên đêm mới có thể hoàn thành công việc luôn mất.

"Không sao, thu dọn đi để trở về."

"Vâng ạ." Cô thật ra rất muốn hỏi chính là bữa tối của cô. Chính là lúc này cô nghe thấy rằng là anh mua cho cô mà. Vậy mà bây giờ lại không có, không phải anh đổi ý định rồi đấy chứ. Hay là chờ có lâu quá nên anh không nhịn được mà ăn mất rồi. Nhưng mà cô vẫn không dám suy nghĩ nhiều, chỉ lẳng lặng thu dọn đồ rồi đi theo sau anh nhìn bóng lưng của anh khi đang bế Hạ Nhi trong tay. Cô nhìn thấy cảnh này bỗng nhiên có chút chưa xót. Tình cảnh của cô hiện tại giống như câu nói. "Ngang qua thế giới của anh, phát hiện ra anh là thế giới của em. Thật không mấy, anh lại không chọn em làm thế giới của anh." Đột nhiên trong lòng cô có chút muốn khóc, cô thật sự cảm thấy rất khó hiểu. Ông trời đang trêu đùa mình cô hay là tất cả đều bị ông trời trêu đùa. Khi còn là học sinh cấp hai cấp ba, cô nhìn những cặp yêu nhau có liên cảm thấy giống như tất cả mọi người đều có người yêu trừ mình, rồi sau đó chính là bị người mình yêu và bản thân phản bội. Đến bảy giờ hôn nhân hạnh phúc vẫn không suôn sẻ. Trong lòng cô muốn yêu thương một lần nữa. Thanh xuân của cô gần như bị chôn vùi dưới những chuyện không đáng. Thanh xuân của con gái ngắn ngủi lắm không là bao, cô chính là muốn cảm nhận một chút tìm một cái gì đó thật đẹp trong hồi ước thanh xuân. Cảm thấy ghen tị với bản thân lúc còn là sinh viên có một tình yêu gần gũi đến thế. Cô biết rằng" thanh xuân vốn dĩ là bỏ lỡ." Nhưng trong lòng lại có một chút gì đó không cam tâm. Nhìn người đàn ông phía trước từ bước từng bước mà cách xa cô. Chính là cảm thấy thật gần nhưng mà cũng cảm thấy rất xa, muốn với tới cũng không với được. Trước đây cô còn chưa nghĩ tới việc kết hôn, tìm một người nào đó cùng mình đi hết suốt đời, chỉ có một suy nghĩ rằng, bản thân cần làm việc chăm chỉ kiếm tiền để nuôi Hạ Nhi, cho Hạ Nhi nhưng thứ tốt nhất cô muốn chứng minh rằng không có đàn ông người phụ nữ vẫn có thể nuôi sống bản thân vẫn có thể chăm sóc cho đứa con của mình. Nhưng khi thấy hình ảnh anh và Hạ Nhi chơi cười đùa vui vẻ với nhau. Trong lòng cô đột nhiên nhẹ nhõm một cảm giác hạnh phúc cô bắt đầu có ước muốn khao khát tìm kiếm hạnh phúc của mình chỉ là con đường này nó thật sự gian nan.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Anh đưa cô vào một nhà hàng truyền thống. Cô rất thích những nhà hàng truyền thống như thế này bởi vì cô khá là kén chọn cho nên những nhà hàng kiểu tây thật sự không phù hợp với cô với lại cô thật sự rất thích hương vị cổ truyền ăn chính là cảm giác rất ngon miệng. Cô ngồi nhìn đồng hồ ăn đã dọn sẵn trên bàn, nhìn chúng bằng ánh mắt khó hiểu. Từ trước tới giờ anh thường hay đưa cô đi ăn mấy nhà hàng kiểu tây hơn là nhà hàng truyền thống. Còn những món ăn trên bàn đều là những món ăn cô thích. Nhưng sao anh lại biết?

"Sao không ăn đi? Làm việc cả ngày không đói hay sao?"

"Ăn chứ, ăn chứ...sao lại không ăn cho được." Cô nhìn từng món ăn trên bàn xong lại nhìn anh cuối cùng là nhìn đứa con của mình. Tại sao lại không nghĩ ra là nó cơ chứ. Hai người này vậy mà dám liên minh lại để đối phó với cô.

"Tôi đói ý rồi, không có ăn nữa. Anh muốn ăn thì tự đi mà ăn, chúng tôi đi về trước."

"Sao? Không hợp khẩu vị? Không phải món ăn cô yêu thích?"

"Trước đó thì phải bây giờ thì không. Nếu không có gì nữa thì tôi xin phép về trước."

Không nói không rằng, cô đưa Hạ Nhi ra khỏi nhà hàng.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy, đó không phải là món ăn mẹ yêu thích hay sao? Sao lại không ăn nữa."

"Hạ Nhi, lần sau chú ấy có hỏi con cái gì con cũng không được nói nghe chưa?"

"Tại sao ạ, con rất thích chú ấy. Nếu như vậy là không được nói chuyện với chú ấy nữa hay sao? Con thật sự rất thích chú ấy mà."

"Nhưng mà..."

"Kệ mẹ, con không chịu đâu. Con không biết hai người xảy ra chuyện gì nhưng mà chuyện của người lớn thì đừng có đưa trẻ con vào. Hai người tự giải quyết riêng không được à?"

"Mẹ..."

"Con mặc kệ, con vào phòng đây."

Cô nhìn đứa con của mình mà không biết làm cái gì. Có lẽ con cô nói đúng chuyện của người lớn thì nên giải quyết riêng không nên lôi trẻ con vào.

"Hạ Nhi, con ngủ chưa? Mẹ vào được không? Lúc nãy mẹ hơi nóng tính không suy nghĩ cho con. Mẹ xin lỗi nha."

Cô về phòng tắm rửa xong được một lúc thì nhận được điện thoại của anh. Là một mẫu tin nhắn chỉ có hai từ ngắn gọn. "Xin lỗi." Không biết vì sao khi thấy chúng cô liền nở nụ cười cô biết khi anh nhắn tin chúng thì khuôn mặt đã đỏ bừng như thế nào. Cô nói chính là con người anh sao lại đáng yêu đến thế. Chỉ là "ngang qua thế giới của anh mới biết anh là thế giới của em, nhưng đáng tiếc em lại không phải là thế giới của anh."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về*, *Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

Mấy ngày liên tiếp sau đó, mỗi ngày cô đều nhận được một bó hoa, mỗi ngày đều là một loại khác nhau, thêm vào đó là sự chăm sóc tận tình quá mức của anh mà làm cô khiếp sợ.

"Giám đốc, thật sự là anh đừng làm như thế nữa được không? Tôi cảm thấy không hề thoải mái một chút nào

"Hả? Cô có ý gì vậy tôi hình như không có làm gì quá mức đặc biệt với cô đâu." Cô đen mặt nhìn anh, không biết theo anh mức đặc biệt của anh là như thế nào.

"Vậy anh thử bảo xem, thế nào là không quá mức đặc biệt? Sáng nào anh cũng để một bó hoa trên bàn tôi, tôi chắc chắn đó là anh bởi vì có rất ít người biết những loài hoa cô thích. Còn hôm nào anh cũng đứng trước đại sảnh, một lần tôi có thể cho là trùng hợp nhưng cả tuần thì không thể là vô tình được. Còn cả mấy hôm tới giờ ăn trưa là lúc nào cũng nhắc nhở cô ăn uống đúng giờ, rồi những thứ cô yêu thích. Hôm nào tâm chín giờ sáng thì cô luôn nhận được một ly trà sữa đến từ giám đốc của mình. Nhiều hôm còn không có ý định cho cô làm việc. Không phải cô chưa từng biết hiện tại anh có suy nghĩ gì, chỉ là cô cảm thấy nếu như nói ra mà không phải thì rất mất mặt, nhưng mà cô không thể chịu đựng được. Trước đây cô có sở thích kỳ quái là rất thích người khác bám người mình. Nhưng hiện tại anh đã làm cho cô chán ghét việc đó đến tận độ, chính là cái cảm giác bám người khiến người khác rất khó chịu. Vào một buổi chiều, cuối cùng cô không thể chịu đựng được nữa liền đã hỏi anh.

"Giám đốc, anh rốt cuộc đang muốn làm gì? Dừng lại có được không? Em xin anh đấy. Anh có gì thì nói thẳng có được không hả." Cái việc này mà kéo dài thì không khác gì là tra tấn. Bây giờ cả công ty đang nhìn vào anh và cô và bàn tán xôn xao. Mồm dân thiên hạ thì làm sao ngừng được, có n n câu chuyện được phát ra từ miệng bọn họ. Từ những câu chuyện có suy nghĩ ngôn tình, cho tới những câu chuyện khiến thanh danh của người khác mất sạch. Những câu chuyện kia hiện tại vẫn chưa có điểm dừng.

"Chăm sóc nhân viên của mình không có được sao? Hình như tôi cũng đâu có làm chuyện gì quá đáng." Không biết là anh giả vờ không biết hay là không biết thật chỉ có điều là cô thật sự muốn bùng nổ rồi.

"Tôi không biết, chỉ là tôi không cần sự chăm sóc quá mức này của anh. Anh đang nghĩ tôi là anh của anh đấy à làm sao mà chăm như chăm trứng thế. Đây không phải chăm sóc nhân viên nếu không tại sao anh không mời cả công ty luôn đi." Anh gạt đầu có vẻ hiểu, cô cũng mừng ra mặt bởi vì có thể anh sau này sẽ không làm rối loạn đồng hồ sinh học của cô nữa. Còn chưa kịp mừng thì ngày hôm sau đi làm cô nhận được tin rằng là anh mời cả công ty uống cà phê. Cô bắt lực nhìn ngồi đàn ông đang ngồi trong phòng. Anh thật sự là một trạch nam, có phải cô bảo anh mua cho cô một căn nhà chắc anh sẽ mua luôn.

Êm à chưa được mấy ngày thì sóng gió lại tới. Chính là ngày hôm nay cô có lời mời từ ông của anh bảo cô tới nhà. Từ cái hôm nhìn thấy ông anh không ấy không cần nghĩ cũng biết ông ấy khó tính như thế nào. Đáng về nghiêm nghị không khác gì một quân nhân. Cô ngồi trong thư phòng đối diện với ông, trong phòng cũng chỉ có hai người cô với ông. Mồ hôi tay cô lại bắt đầu chảy chính là mỗi lần có hội họp đều như vậy. Ông cũng không hề biết ý định ông mời cô tới đây làm gì.

"Cháu có biết ta mời cháu tới đây làm gì không?"

"Không ạ."

"Vậy cháu đoán thử xem."

"Dạ...cháu thật sự không biết." Thật ra là cô không có dám đoán, chắc không phải là tránh xa anh ra đi rồi hiểu lầm là hai người bọn cô yêu nhau đấy chứ.

"Cháu không biết? Vậy được ta nói cho cháu biết vậy." Ông im lặng một lúc không khí như nín thở, cô cũng không có dám thử mạnh. Một lúc sau ông cụ nói tiếp. "Cháu nói đi, cháu cần bao nhiêu tiền. Cứ nói, ta đáp ứng được cháu tất."

Tiền?? Tiền gì?? Trong đầu cô hiện tại đầy những dấu chấm hỏi. Cô còn chưa biết từ gì ở đâu ra thì nhớ tới mấy cái tình tiết trong phim như là cháu cần bao nhiêu tiền để rời khỏi nó, tương lai của nó cũng rất dài rồi cái gì mà hai đứa không có hợp nhau gì mà môn đăng hộ đối. Không phải là xem cô và anh yêu đương thật đấy chứ? Rồi dùng tiền để giải quyết? Mấy người giàu có lúc nào cũng dùng những cách này để giải quyết vấn đề hay sao? Cô muốn nổi nóng nhưng lại không thể nổi nóng dù gì ông cụ cũng là bậc tiền bối, cũng là người già nếu như không may cô có lỡ lời một chút rồi ông cụ đột quỵ thì làm sao. Vì vậy nên tốt nhất là im lặng, ngồi xuống nói nhẹ nhàng.

"Thưa ông, cháu thật sự không có cần tiền với lại..." Còn chưa đợi cô nói xong, ông cụ đã chạy lại cầm tay cô.

" Bao nhiêu cũng được ông đây chính là cũng chấp nhận hết."

"Không phải..." Cái tình tiết này hình như có gì đó không đúng không phải là hắt nước vào mặt đối phương rồi bảo là mặt dày không có liêm sỉ hay sao? Sao bây giờ cô lại bị cầm tay

rồi nài nỉ, giống như van xin rằng cô hãy lấy bớt tiền của họ đi. Họ cái gì cũng không thiếu nhất là tiền.

"Ông nói cho cháu nghe nhé." Không còn là bộ dạng nghiêm túc hôm sáng mà lại là một bộ dạng hiền lành, nhân hậu. "Nếu cho mà không nghĩ tới bản thân thì hãy nên nghĩ tới đứa con của mình chứ. Đứa trẻ nào cũng mong muốn có một gia đình hạnh phúc hay sao? Cháu cũng đang còn rất trẻ không nghĩ tới chuyện kết hôn rồi sinh thêm một đứa con à?" Cô vốn rất hoang mang không biết ông cụ đang nói về chuyện gì thì đột nhiên ông cụ lại lên tiếng.

"Cháu cứ nói, tiền đây chúng tôi chính là không thiếu. Muốn mua cái gì ta sẽ bảo cho người mua cho cháu. Tiền sinh lễ tôi cũng lo hết. Chỉ cần cháu lấy nó về là được, chứ già đầu như nó còn mới lần đầu yêu đương nếu tiếp diễn như thế này nữa. Chắc chắn mãi là sẽ cầu độc thân mà xem." Đầu cô đang chạy vòng vòng thì đang load xem xem lúc này tới giờ rồi cuộc đang nói về vấn đề gì, chẳng lẽ đây là vấn đề bán cháu trai trong truyền thuyết?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Hôm sau, lúc cô đang làm việc thì đột nhiên nhận được điện thoại nội bộ.

"Alo, có việc gì vậy ạ..?"

"Mục Ân, báo với Ân Nhất rằng tôi về nhà ăn cơm, còn có nói với nó em gái trở về rồi." Cô nghe thấy giọng này là biết đây chính là mẹ của anh. Đoạn câu em gái trở về rồi bà ấy nhấn mạnh mặc dù khá là tò mò vì sao bà ấy không trực tiếp nói với anh ấy mà phải thông qua cô. Nhưng mà nghe thấy giọng điệu như vậy cô thật sự không dám chậm trễ liền báo với anh.

Khi anh nghe xong thì đột nhiên nhú mày. Cô rùng mình không phải là người em gái này thật sự có vấn đề gì đấy?

"Tôi về cô không cần phải tặng ca, cùng tôi về nhà."

"Vì sao? Tôi không có đi đâu, vì sao phải là cô, chuyện của nhà anh với cô một xu cũng không có quan hệ, kéo cô vào làm gì dùng đầu gối nghĩ cũng biết quan hệ của họ rất phức tạp rồi, cô không muốn tự mình đắm đầu vào biển lửa tự mình đắm đầu như con thiêu thân đâu."

"Tặng lương, tăng thêm năm triệu tiền lương tháng này."

"Không cần." Năm triệu đòi mua chuộc cô, cô không phải ngốc. Nhờ tới rồi bị nhà hạ phi nhỏ thì sao, phí tổn thương tinh thần năm triệu làm gì đáng giá chứ.

"Cô muốn đòi bao nhiêu, cô vừa làm việc ở đây chưa được một năm lương cứ một quý là tăng lên một lần. Tôi chưa hề bạc đãi cô." Anh nhìn cô bằng ánh mắt hùng hồn. "Ra giá đi."

"Tháng nào cũng phải cộng cho tôi thêm năm triệu tiền lương nhưng cũng không được cắt tiền thưởng của tôi."

"Được." Chung quy lại vẫn là tiền, không biết trong đầu cô còn có chứa thêm cái gì khác nữa không.

Đúng bây giờ tới, anh đứng ở dưới chung cư chỗ mới cô vừa mua. Cô chính là còn chưa nói cho anh biết tại sao anh lại biết.

"Không cần phải thắc mắc, thông tin của cô nhờ phòng nhân sự một chút là được." Ở công ty mỗi khi chuyển nhà đều cần phải sửa lại địa chỉ nhà nên nếu anh có biết thì cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên. Nhưng nếu anh nhấn tin hỏi cô thì không phải nhanh hơn sao? Còn mất công tốn thời gian. Xe dừng lại trước cửa nhà anh. Đây là lần thứ hai cô tới đây, lần thứ nhất là lễ mừng thọ ông nội lần thứ hai là hôm nay. Lần thứ nhất tới cô mang tâm trạng hồi hộp, nhưng lần này lại khác phần lớn là mang tâm trạng lo sợ, lo sợ còn nhiều hơn hồi hộp. Vừa xuống xe đi được mấy bước thì không biết từ đâu một cô gái chạy ra ôm lấy anh. Cô nghĩ chắc chắn đây là cô gái mà mẹ anh nhắc đến em gái của anh.

"Anh, anh về rồi à? Có mang quà gì cho em không?"

"Anh có mua quà cho em, nhưng mà em buông ra trước rồi chúng ta nói chuyện có được không? Còn có người ngoài ở đây mà." Về mặt anh hơi miễn cưỡng nhìn cô gái kia, cũng không có quá thân thiết gì.

"Người ngoài..." Bây giờ cô gái kia mới quay mặt sang nhìn cô. Một loạt ánh mắt dò xét dò đi dò lại trên người cô. Cô ta là có ý gì cơ chứ, sao lại dùng cái ánh mắt kia nhìn cô? Cô còn đang hoang mang trong lòng thì đột nhiên nghe thấy giọng nói tức giận của cô gái kia.

"Cô ấy là ai...đừng có báo với em là.."

"Cô ấy chính là người yêu anh và là người anh yêu tương lai cũng chính là chị dâu em..." Anh là người nói dối nhưng mặt lại không biết sắc còn cô và cô gái kia là người nghe nhưng lại là biến sắc tột độ. Cô cũng chính là cảm thấy hơi tức giận, nhưng cảm thấy anh có gì đó không đúng. Lúc ở trên xe cô đã cố gắng hỏi anh. Anh chỉ bảo là, em không cần làm gì hết chỉ cần ngồi im. Đúng là nói dối, cô đâu có ngồi im mà là đứng im, đứng nhìn hai anh em kia làm tẩu hẩu. Nhưng mặt cô biến sắc đã bằng gì cô nàng kia, trên mặt cô ta là cả một bộ mặt không thể tin rằng có chuyện như vậy còn quay sang nhìn cô bằng ánh mắt thì địch rồi cuộc là có chuyện gì thì cô thật sự không biết. Đột nhiên một lúc sau cô ta chỉ tay vào mặt cô.

"Chị ta, tương lai là chị dâu em? Chị ta không xứng vừa nhìn vào đã biết đó là một kẻ nghèo hèn rồi."

"Im miệng..."

"Vì sao em lại phải im miệng? Em nói không đúng à?"

Từng lời nói của cô ta cô như cảm thấy mình bị xúc phạm nhân phẩm, sau trong miệng cô ta lại nói những lời lẽ bần thiêu như vậy nhỉ? Nếu bây giờ không phải đang ở nhà anh, cô thật sự muốn quay sang cho cô ta cái bạt tai để cho mà tỉnh ra.

"Cãi nhau cái gì, đó là chị dâu còn. Anh con chỉ thông báo cho con biết chứ không phải trưng cầu ý kiến của con. Cô có đồng ý hay không thì kết cục vẫn vậy." Không biết ba mẹ anh đi ra lúc nào, họ nhìn cô đây ấy nấy. "Xin lỗi con tính nó ngang ngược từ nhỏ, là do bác quản không nghiêm."

"Dạ không sao ạ."

"Vào nhà đi con, đừng đứng ngoài này nữa." Cô vâng lời theo anh vào ba mẹ cô vào nhà còn cô nàng kia mang về mặt tức giận kia vào trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Từ lúc bắt đầu tới giờ, cô luôn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng lại không biết không đúng ở chỗ nào. Dùng bữa xong xuôi hiện tại cô đang ở phòng khách nói chuyện với hai bác cùng ông cụ. Lần trước họ tới nhà anh gặp mặt cô mang một vẻ mặt khác hiện tại lại mang vẻ mặt khác. Còn có từ đầu tới cuối cô đều nhận được vô số ánh mắt thù địch của em gái anh đối với cô. Chắc là do không thích cô hoặc là muốn hợp tác cô bạn nào đó cùng anh nhưng không nghĩ là cô có bạn gái rồi nên mới tức giận. Là vậy chắc chắn là vậy.

Mọi chuyện sẽ bình thường nếu chuyện này dừng lại ở đó. Nhưng không, lúc ngồi chơi hai bác bảo cô giúp việc vào lấy trà nhưng cô ấy đột nhiên lên tiếng bảo.

"Đề con lấy cho a." Cô cũng không nghĩ gì nhiều nhưng khi cô ta bùng trà ra rồi nhìn cô cười nhếch môi một cái rồi đi lại chỗ cô. Cả người cô rung mình lên, cảm thấy có chuyện gì đó không ổn sắp xảy ra. Khi cô ta bước lại chỗ cô, cô muốn tránh cũng không tránh được, cả ấm trà rơi xuống người cô, nước vẫn còn đang nóng văng lên hết cả người. Những chỗ có quần áo thì còn nhẹ nhưng những chỗ như tay, chân, cổ không được che nước nóng đổ lên da đỏ cả một mảng. Cô ta lúc đó cuồng quýt cả lên.

"Chị em xin lỗi, em không có cố ý. Là do em không cẩn thận." Đi đôi với lời nói chính là hành động, cô ta là người gần nhất chạy lại chỗ cô cứ nghĩ rằng cô ta thật sự không cố ý, có ý tốt lại giúp cô ai ngờ cô ta lấy giấy miết vào cổ chỗ nước nóng văng vào. Nước nóng văng vào cô đã đau đã rát rồi cô ta miết mạnh một cái nữa thật sự cô lúc này không kim được mà hét lên một cái.

"A...a..." Hai bác cũng cuồng quýt chạy lại xem thế nào. Khi thấy hành động của đứa con gái của mình thì liếc nhìn bằng đôi mắt cảnh cáo. Đúng lúc này anh diu ông cụ lên tầng vừa xuống thấy cảnh tượng này. Thấy bố mẹ mình nhìn đứa con gái của mình cộng với ấm trà vỡ giữa nhà. Anh cũng đoán được một nửa chuyện xảy ra. Anh không nói gì liền đưa cô vào phòng anh, dù gì anh trước đây cũng ở đây nên vẫn còn phòng.

"Gọi bác sĩ Nguyễn tới đây." Anh bồng cô lên phòng, nếu cô không nhìn nhầm chính là trước khi đi cô thấy anh nhìn cô em gái của mình bằng ánh mắt giận dữ còn có chút gì đó khó chịu. Cô cũng không có gan hỏi nên chỉ đành im lặng. Anh bồng cô vào nhà tắm trong phòng anh. Cô đột nhiên căng thẳng không phải là anh định làm gì cô đâu chứ. Nhìn thấy bộ dạng kia của cô anh cũng không nói gì mà để cô đứng xuống. Cô còn định chạy ra ngoài thì bị anh giữ lại, dùng tay bật vòi hoa sen dội lên người cô. Chẳng mấy chốc người cô ướt hết.

"Anh muốn làm gì vậy hả."

"Làm gì là làm gì, yên tâm tôi sẽ không có làm gì cô đâu."

"Vậy anh dội nước vào người tôi làm gì."

Anh nghe thấy cô nói vậy thì không nói gì chỉ nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ. Khoảng năm phút sau thì anh đưa cô ra ngoài mặc kệ bộ dạng ướt như chuột của cô. Anh để cô trên giường lấy túi chườm đá vừa được chuẩn bị chườm lên từng chỗ vừa bị nước văng lên. Một lúc sau bác sĩ tới, bác sĩ bảo là cũng may kịp thời ngâm nước lạnh nên vết bỏng mới không bị ứ nước, nên sẽ không để lại sẹo. Bây giờ cô mới đột nhiên nhớ ra khi bị bỏng thì nên ngâm nước lạnh. Vậy mà cô còn nghĩ xấu cho anh, cũng may mà chưa nói gì quá đáng. Anh từ lúc bác sĩ vào tới giờ giờ đều không nói gì chỉ ngồi nhìn bác sĩ bôi thuốc cho cô. Đến lúc bác sĩ chuẩn bị bôi thuốc vào cổ cho cô thì anh lên tiếng.

"Ông ra ngoài đi, tôi sẽ tự bôi cho cô ấy." Mối ông bác sĩ mấp máy như muốn nói gì đó nhưng sau đó lại thôi. Cô còn đang nghĩ không phải ai bôi cũng được hay sao thì anh đã cầm lọ thuốc lên chuẩn bị bôi cho cô.

"Ngồi yên đừng có mà nhúc nhích động đây." Thế là cô lại phải ngồi thẳng lên không dám nhúc nhích. Trong quá trình bôi thì cô phát hiện ra rằng là anh thật sự rất vụng, có mỗi việc bôi thuốc mà tay cũng lỏng ngóng, cô không nhìn được liền mở miệng trừu chọc anh.

"Anh không bôi được thuốc sao còn đuổi bác sĩ đi. Đúng là sĩ diện chắc là có cảm giác áy náy với tôi nên là muốn tự tay bôi thuốc cho tôi đây mà nhưng lại sợ bác sĩ chê cười nên muốn đuổi ông ấy ra đây mà." Thấy cô nói vậy nhưng anh vẫn không nói gì, bôi thuốc xong anh liền đứng dậy đi ra ngoài, trước khi đi còn dặn cô.

"Ngồi yên đây một chút nữa tôi quay lại." Cô cũng gật đầu xem như đồng ý, cả người cứ có cảm giác bết bát nên cô liền không kim được đưa mắt xuống nhìn bộ váy của mình thì phát hiện ra vòng một cô đã bị lộ một nửa vậy mà cô còn không phát hiện được. Lúc này còn nói đùa cái gì đi đó nữa chứ. Đúng là xấu hổ chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Khi anh quay trở lại phòng thì thấy cô mặt đỏ tía tai ngồi đấy. Anh tin chắc rằng là cô đã biết rồi nên cũng không nói gì nhiều chỉ quăng cho cô một bộ quần áo xong liền ra ngoài. Cô cầm bộ quần áo lên ban đầu còn cảm thấy ngại ngùng nhưng sau đó liền cảm thấy đen mặt bởi vì anh lấy đồ của mẹ cô đưa cho cô mang. Mặc dù mẹ anh khá teen nhưng nhìn đồ cô liền phân biệt. Không phải là nhà cô em gái sao không lấy đồ của cô ấy cho cô mà lại lấy đồ của mẹ anh cho cô mặc, cô thật sự không biết trong đầu anh hiện tại đang nghĩ cái gì nhà không có con gái thì còn được đằng này vẫn có vậy mà vẫn lấy đồ của mẹ anh cho cô mặc nhưng cô cũng không nói gì liền đưa đồ vào thay vì vừa mới bôi thuốc xong nên cô cũng không dám tắm. Cô thay đồ xong nhìn đồng hồ vừa thay của mình thì không biết phải làm gì. Vứt lại ở đây cũng không được, mà đưa xuống dưới cũng không xong. Vậy thì xuống dưới nhà nhờ cô giúp việc lấy cho cô cái túi cũng được.

Vừa đi tới đầu cầu thang thì lại nghe thấy tiếng cãi nhau của anh cùng với đứa em gái của mình. Mặc dù tò mò nhưng mà đây vẫn còn đang ở trong nhà người ta còn nữa nghe lén chuyện của người ta cũng không có hay ho gì. Mặc dù không có muốn nghe lén nhưng mà một số câu vẫn tự động lọt vào tai.

"Tại sao em vẫn cứ ngang bướng như vậy là sao? Bao giờ em mới chịu hiểu hả? Em bao giờ mới trưởng thành lên."

"Vi chị ta mà tối nay anh liền tiếp mắng em. Chẳng lẽ em phải nói thẳng ra là em không có thích chị ta à?"

"Vấn đề này không có liên quan tới cô ấy..." Còn phía sau có cái gì nữa thì cô không hề nghe rõ nhưng cũng không muốn nghe nữa. Cô biết ngay mà nhà này chắc chắn có vấn đề.

Bằng giác quan thứ sáu của phụ nữ thì khi cô thấy cái ánh mắt mà cô ta nhìn anh không đơn giản rằng là em gái nhìn anh trai trong đó có chút gì đó là tình cảm nam nữ. Nhưng hai người họ lại là anh em ruột nên cô mới đánh tan cái suy nghĩ này. Nhưng chốt đi chốt lại thì vẫn là cô em gái này không có thích cô.

Trước khi ra về, hai bác có bảo là ngủ lại nhưng mà cô thật sự không dám ngủ lơ như đêm khuya em gái của anh vào hành thích cô, một dao đâm chết cô thì làm sao, cô thật sự không dám nghĩ đến.

Sáng hôm sau tới công ty liền thấy trên bàn mỗi người đều có một phần ăn sáng nhẹ, riêng bàn cô không hề có. Nhưng cô cũng không có nghĩ nhiều còn đang định ngồi xuống làm việc thì đột nhiên đưa em gái yêu quý của tổng giám đốc đập vai cô. Cái đập vai này nhìn thì bình thường nhưng mà lực thì như muốn cô tan xương nát thịt.

" Là em à..." Nói thật thì mặc dù tối qua đã có giới thiệu qua, hai bác cũng gọi tên cô ta rất nhiều nhưng mà cô thật sự không có nhớ nổi.

" Chị Dục Ân, em mua đồ ăn sáng cho mọi người nhưng mà lại quên mất phần chị, chị không có trách em chứ."

" Làm gì có chứ, dù gì chị cũng vừa ăn rồi." Làm sao mà dám trách cô ta thích mua hay không chính là quyền của cô ta, cô làm gì có quyền lên tiếng. Còn tương đồ của ai chứ đồ của cô ta chắc cô ăn mặc nghen luôn mắt.

" Vậy chiều về em mời chị đi cà phê nha. Xem như em xin lỗi."

" Không cần đâu, có việc gì đâu mà xin lỗi." Cô cười gượng, trong đầu cô có suy nghĩ tránh cô ta còn không kịp mà còn đi uống cà phê riêng với cô ta. Nhận lời cô đâu có bị điên.

" Không phải là chị đang giận em đấy chứ."

" Không có, thật ra là chị còn có nhiều việc xử lý sợ tới chiều còn chưa làm xong."

" Yên tâm đi, em sẽ nói lại một tiếng với anh ấy..."

"..." Cô ta thật sự không biết hay giả vờ không biết cô đang từ chối đây hả. Đúng lúc cô không biết phải trả lời cái gì thì anh tới. Anh giống như cứu tinh của cô vậy đó.

" Nhân viên của anh còn chưa tới lượt em quản còn nữa em tới đây làm gì."

" Chẳng phải là em nhớ anh hay sao?" Nhớ anh, câu này mà bị người ngoài nghe chắc chắn sẽ hiểu lầm. Cái cô gái này thật sự không biết cô ta đang nghĩ gì buổi tối vừa gặp xong bây giờ lại bảo nhớ có phải mấy đôi vừa yêu nhau đâu mà nhớ với nhưng.

" Đây là công ty, em không đến đến quậy phá. Anh còn phải làm việc, em về đi."

" Em không về, anh làm việc thì em ngồi nhìn anh." Còn sau đó họ nói gì thì cô không nghe rõ nữa bởi vì hai người kia vào trong phòng mất rồi. Bây giờ lại bắt đầu cô một số người bàn tán.

" Cô ấy không phải là người yêu giám đốc đấy chứ, nhìn anh ấy cưng chiều vậy mà còn thật sự rất xinh nữa chứ." Cô thật sự không biết ánh mắt nào của cô ấy thấy anh cưng chiều cô ta.

" Tôi bảo mà một người đẹp trai nhà giàu như giám đốc mà không có người yêu mới là sai đấy."

" Chắc không phải đâu bởi vì lúc này có người kêu cô ta là nhị tiểu thư mà."

" Thôi đừng bàn tán nữa dù là thân phận gì chúng ta cũng không với tới."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49-2: ....

"Hội trường, em thích anh."

"Ừ. Tôi biết rồi."

Anh lạnh nhạt rep lại tin nhắn khiến cô bên kia ngẩn ngơ một chỗ.

...

Lại một ngày khác anh tiếp tục nhận được tin nhắn của cô.

"Hội trường, em thực sự rất thích anh."

"Ừ."

"Anh có thích em không?"

"Tôi không biết. Nhưng giờ tôi bận rồi, khi khác cùng em nói chuyện."

"Anh nhớ nhé!"

[Đã xem.]

Cô mím môi, cảm máy thật chặt... anh ấy thả cứ dập tắt cái hy vọng của cô đi còn đỡ hơn là lạnh nhạt thờ ơ như vậy.

...

"Hôm nay em có đến xem anh chơi bóng ấy."

Cô nhắn một tin gửi đi nhưng rất lâu sau mới được anh trả lời lại. Chỉ một chữ cụt ngủn: "Ừ."

"Em định mua nước ra cho anh mà không dám. Em thấy có chị nào cũng đi ra đưa nước cho anh ấy, người đấy là ai vậy?"

Lần này nhắn tin đi cũng phải đợi mấy tiếng mới có tin hồi âm lại. Nhưng anh lại không trả lời tin cô.

"Anh đang ăn cơm, chút nữa nhắn tin với em sau."

"Anh ăn muộn vậy ạ?"

[Đã xem]

...

- Hội trưởng, em ở đây!

Cô ngồi trên ghế hướng anh gọi thật to. Anh đang đi cùng bạn, chỉ nhìn cô một chút rồi lập tức di chuyển tầm mắt kéo bạn mình đi chỗ khác.

Cô ngờ ngàng mở to mắt nhìn theo bóng lưng anh.

Tối đó cô bất ngờ nhận được tin nhắn của anh. Nhưng dòng chữ ấy đập vào mặt khiến cô chết sững.

"Từ sau đừng có gọi anh như vậy nữa."

"Tại sao ạ?"

[Đã xem.]

...

"Hội trưởng? Có phải em thích anh, anh cảm thấy rất phiền không?"

"Em nghĩ sao?" Lần này anh đặc biệt rep tin cực nhanh.

"Em cảm thấy nếu ngày nào cũng được nói chuyện với anh như vậy em rất vui." Cô chăm chú trả lời tin nhắn, biểu cảm thoát nhìn rất nghiêm túc.

"Tôi nghĩ em đừng thích tôi nữa, tôi không đủ tốt."

"Không, mặc kệ. Em thấy anh rất tốt mà!"

[Đã xem.]

...

Từ sau hôm ấy anh không thấy cô nhắn tin cho mình nữa. Thời gian đầu cảm thấy vô cùng dễ chịu, nhưng lâu dần thì không thoải mái nữa.

Không biết thế nào anh nhớ tay bấm nhầm vào biểu tượng cảm xúc vẫy tay.

Tin vừa gửi đi khiến anh giật mình, bộ dạng căng thẳng muốn gỡ bỏ tin nhắn. Lại không ngờ lúc đó cô đã đọc được.

"Chào hội trưởng."

"Chào em."

"Anh có người yêu chưa ạ?"

"Tôi chưa."

"Vậy em nói anh nghe một chuyện vui." Cô cúi đầu bàn tay nhắn thật nhanh trên điện thoại như sợ anh phải đợi lâu.

"Chuyện gì?"

Hôm nay không biết có chuyện gì mà hội trưởng trả lời tin nhắn cô cực nhanh. Cả gương mặt bé nhỏ như bừng sáng.

"Em hết thích anh rồi."

Nhìn dòng tin kia, tay anh cứng đờ không thể cử động, hình như cũng không thể tiếp tục nhắn tin đi được nữa.

Lúc ấy cô ở bên kia tiếp tục nói:

"Em mới có người yêu, vui lắm anh ạ. Anh cũng mau kiếm người yêu đi nhé sắp tết rồi!"

—

Wattpad: SacPhi11

Crush là đứa khó hiểu nhất Vịnh Bắc Bộ.

Vào một ngày trời đẹp, tôi hỏi crush.

"Nếu giờ có người tỏ tình với mày, mày có đồng ý không? "

" Không "

" Vì sao?"

" Đang ôn thi đại học, yêu đương gì tâm này "

Tôi thất vọng nhìn crush rồi buồn bã cúi đầu nhìn ngón chân cái.

Chưa buồn được nửa giây, crush cười bí ẩn hỏi tôi:

" Mày đang định tỏ tình với tao à?"

Tôi giật thót.

" Làm gì có..."

Xong nghĩ thế nào lại tôi lại ngập ngừng hỏi.

" Nếu tao tỏ tình với mày, mày có đồng ý không? "

" Có!"

Cái con người xấu xa này...

Lại một ngày đẹp trời khác.

Tôi hậm hực nhìn crush và cô bạn cùng bàn đầu chụm đầu, tay gần tay giải đề toán.

Tôi vô cùng khó chịu, giả vờ bí bách bảo crush.

"Này, chỗ này tao không hiểu, giảng hộ tao đi "

" Tí nữa "

" Nhưng mà tao muốn làm ngay lúc này "

" Mày phiền quá đấy!"

Cái con người vô tâm này, cậu thích cô bạn cùng bạn phải không?

Được! Vậy tôi chúc cậu và cô ta hạnh phúc!

Tối đó crush nhắn tin cho tôi qua facebook.

" Này "

Tôi đang gặm nhấm nỗi sầu, chán chường buồn trả lời.

- Này, chuyện sáng ngày xin lỗi nhé

- Ừ

- Mai đi xem tao đá bóng không?

- Không!

- Đi đi tao qua đón..

Đón tôi? Đón tôi làm gì? Đón cô bạn cùng bạn của cậu đi!

- Không đi, không cần!

- Đi đi rồi hôm nào tao cho sờ " body " của tôi.

Tôi từ kinh ngạc chuyển sang hớn hờ rồi từ hớn hờ mà tay nhanh hơn não mất hết cả liêm sỉ trả lời như một con bão.

- Thật nhá, nói dối sẽ làm con lợn!

- Hứa! Mà... hết giận rồi à?

Cái con người bỉ ổi này lần nào cũng dùng " mĩ nam kế " để dành tôi.

Nhưng không sao.

Tôi thích.

Trận đá bóng hôm đó.

Cậu ấy kiến tạo một bàn, tung hai cú sút.

Lớp tôi toàn thắng.

Trên đường đưa tôi về nhà., crush ấy náy xin lỗi tôi.

Cậu ấy xin lỗi tôi vì biết tôi không thích xem đá bóng nhưng cậu ấy lại nài tôi bằng được.

Cậu ấy hỏi chắc tôi chán lắm phải không?

Tôi lắc đầu.

Ừ, tôi không thích đá bóng nhưng tôi biết rằng Aff Cup 2016, đội tuyển quốc gia Việt Nam đã thua tức tưởi Indonesia trên sân nhà khi trung vệ đội trưởng Quế Ngọc Hải (ngày nay) đã phải thay Trần Nguyên Mạnh khoác trên người áo thủ môn.

Ừ, tôi không thích bóng đá nhưng tôi biết Sea Games 29, Việt Nam đã thắng đậm Campuchia 4-0 rồi lại thất bại ê chề trước Thái Lan 3-0.

Ừ, tôi không thích bóng đá nhưng tôi biết giải U23 châu Á, dưới bàn chân cầu thủ Nguyễn Quang Hải, cầu vòng tuyệt đã xuất hiện tại Thường Châu (Trung Quốc)

Tôi vốn không thích bóng đá nhưng vì đó là sở thích của cậu cho nên đó rồi cũng là sở thích của tôi.

Vì cậu nói thích màu xanh mà tôi đã đem lòng yêu cả bầu trời.

Cả thế giới đều biết, chỉ cậu là không biết.

Lại một ngày đẹp trời nữa, crush xuất hiện trước mặt tôi với một đôi giày màu xanh.

Lần đầu tiên tôi thấy crush bẽn lẽn đến thế.

"Tặng mày này!"

"Ngày gì mà tặng tao?"

Cậu ấy gãi đầu.

"Chẳng ngày gì cả, thích thì tặng thôi "

Tôi đón lấy đôi giày và đùa rằng.

"Tặng tao giày, không sợ tao chạy mất ả?"

Nào ngờ crush trợn mắt giật lại, dường như sợ sệt đáp.

"Vậy không tặng nữa, mày mà chạy mất thì tao mất người yêu ả?"

Tôi bất ngờ.

Tôi cười.

Sau này tôi mới biết.

Hôm đó là ngày 14 tháng 2.

□Candy□

Cre: Nguyễn Thị Kim Chi.

#Đoán

“Anh trai, em yêu anh”

Ngôn Mạc liếc mắt nhìn cô, bộ dạng vẫn lạnh lùng như thường ngày

"Đừng nói linh tinh, chúng ta là anh em"

Ngôn Lam không phục, cô phồng má phản bác

"Thì sao chứ? Chúng ta không phải anh em ruột thịt mà"

Đúng thế, cô chỉ là con gái nuôi của ba mẹ anh thôi, có phải ruột thịt gì đâu

Anh không nói lướt qua cô, lạnh lùng nói

"Nói chung là không được"

Cô nhìn theo anh bằng ánh mắt buồn bã, bàn tay nhỏ bé khẽ miết mép váy

"Tại sao?"

[.....]

"Anh trai, anh đứng lại"

Ngôn Lam tự nhiên xuất hiện giữa đường chắn đầu xe anh lại, nói lớn

Ngôn Mạc thái độ có chút bức tức, lạnh giọng

" Em làm gì đấy? Tránh ra"

Cô em gái này của anh được nuông chiều quá hoá hư rồi

Cô nhìn cô gái xinh đẹp, cá tính bên cạnh, đôi mắt to tròn bắt đầu đỏ lên

"Cô ấy là ai? Sao anh lại đeo cô ấy? Không phải ngày nào anh cũng đeo em sao?"

Ngôn Mạc không muốn giải thích nhiều, lạnh lùng

" Bạn thân của anh"

Ngôn Lam nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh rồi nhìn cánh tay cô gái đó đang khoác tay anh

Trong lòng trời lên sự đau xót

Anh nói dối

Rõ ràng cô gái này là người cực kì quan trọng với anh

Bởi vì anh không phải là người dễ dàng cho người khác đụng vào mình như thế

Kim nén nỗi đau trong lòng, cô nhìn anh, nén giọng mình lại

"Vậy em đi ăn với bạn đây, anh chờ em nhé"

Sau đó vội chạy đi, không hề quay đầu lại nhìn

Cô gái bên cạnh anh cười

"Cô bé đó là em gái ông à, xinh gái quá. Giới thiệu chút đi, không chừng tôi có thể thành em rể của ông đấy "

Ngôn Mạc chán ghét đẩy tay cô gái đó ra

"Bà đừng có giả trò với con bé, nó không phải giống bà"

Cô gái đó bấu môi bước đi

[.....]

Mấy hôm sau anh phát hiện cô không đến trường, ngày nào cũng nhốt mình trong phòng, ăn vào là nôn ói ra, không hề nói chuyện với ai

Lo lắng anh tìm đến bạn thân của mình

"Bà nói xem con bé bị gì vậy?"

Cô gái đặt cốc cà phê xuống bàn suy nghĩ rồi mắt bỗng lóe sáng

"Chẳng lẽ con bé mang thai"

Ngôn Mạc giật mình

"Bà nói cái gì? Mang thai?"

"Không sai đâu, lúc mẹ tôi mang thai em tôi cũng có biểu hiện y hệt. Ông xem..."

Chưa nói xong bóng anh đã biến mất. Hiện giờ trong đầu anh liên tục hiện ra hình ảnh cô thấy anh với cô bạn mình như vậy rồi đau lòng đi uống rượu rồi bị người lạ cưỡng hiếp, anh nghe cả thấy tiếng kêu la đau đớn của cô

Mẹ kiếp, Ngôn Mạc mày là thằng tồi

[.....]

"Ngôn Lam, em ra đây cho anh"

"Em không ra đâu"

Không cần sự đồng ý của cô anh đập cửa vào phòng thì thấy cô đang xoa bụng

Mắt anh đỏ ngầu nhìn cái bụng hơi nhô lên của cô

Mạc Ngôn cầm tay cô siết chặt nói lớn

"Thằng đó là thằng nào?"

Ngôn Lam ngây ngô hỏi

"Thằng nào cơ ạ?"

Anh hai hôm nay bị làm sao thế? Bộ dạng tức giận này của anh cô chưa từng thấy

Thái độ của cô làm anh điên tiết hơn

"Cái thằng làm em to bụng đấy. Nó là thằng nào? Để anh đem dao đi phanh thây nó. Dám làm vợ ông có thai à. Ông nuôi suốt để chờ đến ngày thịt đấy. Mẹ nó nữa"

Ngôn Lam nhìn anh mình cười cười

"Anh hai, cuối cùng anh cũng thừa nhận yêu em"

"Đúng vậy, Anh Yêu Em, vậy thằng đó là thằng nào?"

Cô xoa xoa bụng mình

"Làm gì có thằng nào, em ăn nhiều quá nên bị đầy bụng không tiêu được thôi"

"....."

[.....]

Cre Tuyết Dương

#đoan

“Hàn tiên sinh, bố mẹ anh không dạy anh ăn vụng xong là phải chùi mép à? Cứ thế này chúng ta phải kết thúc hợp đồng sớm thôi”

Lăng Y bước vào nhà, ném thẳng chiếc điện thoại đắt tiền lên bàn nghe “cộp” “một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn người đàn ông một thân cây đen đang ngồi trên ghế, tay còn âu yếm ôm một cô gái nóng bỏng.

Hàn Vũ nghe cô nói vậy liền cầm chiếc điện thoại trên bàn lên, lười biếng xem lướt qua. Đại khái là anh ta đưa một cô tình nhân đi ăn tối bị phóng viên bắt gặp được quay lên phát tán trên mạng xã hội. Lăng Y sau khi biết được đã cho người xóa toàn bộ video, bác bỏ tin đồn

“Tôi làm sao thì có liên quan gì đến cô? Làm vợ hợp đồng của Hàn Vũ này thì đây là nhiệm vụ mà cô phải làm. Còn hợp đồng thì...Ha... Chờ khi nào tôi chơi chán cô đã”

Nói rồi anh ta vuốt ve cô gái bên cạnh, hôn lên môi cô ta rồi đưa ánh mắt thách thức nhìn sang Lăng Y

Thấy ánh mắt của anh ta, thật sự cô chỉ muốn nôn mửa một trận. Cái tên điên này cho rằng cô yêu anh ta sao? Quả nhiên bị mấy tình tiết ngôn tình máu chó ngấm nặng vào người rồi. 5 năm trước ngu xuẩn yêu một con mụ đào mỏ, hết tiền nó bỏ đi. Từ đó ảo tưởng cho mình cái bệnh “không tin tưởng vào tình yêu”, sẵn ngay cái hôn ước từ đời nào với cô làm cái kiểu drama ngôn tình ngược. Lão nương ngán tận óc rồi. Nếu không phải sợ gây bất lợi cho danh tiếng của tập đoàn thì bà đây đã ly hôn lâu rồi

Chán nản và để tránh bản thân nôn ngay lập tức, Lăng Y tiến tới cướp điện thoại từ tay anh ta rồi cầm túi xách bước thẳng ra ngoài

“Này, cô đi đâu đấy?”

Nghe thấy giọng anh vọng từ đằng sau, cô không thèm quay lại, bước thẳng

“Đi tìm trai bao”

[.....]

Đi loanh quanh đường phố, Lăng Y nán lại một quán bánh bao ven đường, gọi một suất lớn. Hiện giờ cô phải ăn cho no nếu không cứ nghĩ phải sống với tên chồng thần kinh kia 1 năm nữa chắc phát điên mất

Vừa ăn vừa ngắm nhìn đường phố, lập tức một hình ảnh thu hút cô. Đó là một chàng trai tầm 23 tuổi, quần áo rách rưới, mặt mày đen xì không rõ dung mạo. Có lẽ là một tên ăn mày. Và điểm chú ý chính là anh ta đeo ở cổ tấm bảng “Bán thân”

“Phụt” “một tiếng, Lăng Y không nhịn được mà phì cười. Lấy hai chiếc bánh bao bọc vào một tờ giấy lớn, cô bước tới trước mặt anh

“Này, anh ăn không?”

Thường thì những người ăn xin sẽ lao tới cầm lấy ăn ngấu nghiến, còn anh ta thì nhìn cái bánh bao trên tay cô với ánh mắt khinh thường

“Cô nghĩ cô là ai?”

“...”

“Có mua tôi không? Mua đi cô ơi, lên giường xuống bếp được, bên ngoài lịch sự, về nhà cảm thú? Lại chỉ có 1000 tệ. Quá rẻ, quá tiện ích lại còn miễn phí ship, còn không mau mua tôi”

Cre: Tuyết Dương

“Vợ ơi. Sữa, sữa”

“Sữa trong tủ lạnh đấy. Tự lấy đi”

“Nhưng mà tù lạnh ở đâu?”

Tịnh Kỳ quay lại, đôi mắt xinh đẹp hiện lên sự khó chịu

“Anh có cần gối đến mức đó không? Tù lạnh một ngày anh mở đến 7 lần mà không nhớ ở đâu?”

Người đàn ông đứng trước mặt cô mặc bộ đồ ngủ hình doremon, miệng ngậm kẹo mút, tay ôm thỏ bông

Bị cô mắng, mắt anh bắt đầu ầng ậc nước mắt

“Hức...hức. Vợ mắng anh”

“Ấy ấy. Anh đừng khóc mà”

Thấy người con trai yếu đuối trước mặt bắt đầu khóc, cô liền luống xuống lấy khăn giấy lau nước mắt cho anh

“Anh cứ thế này có ai tin anh đã 27 tuổi không? “

Mình Triết phồng má nhìn cô

“Làm gì có. Triết mới có 7 tuổi thôi”

Đúng vậy. Anh bị ngốc. Mà người khiến anh bị ngốc không ai khác chính là cô

Lúc đó cô mới học lái xe, không biết xui xẻo thế nào mà tông vào xe anh. Đầu anh bị va đập mạnh nên trở nên ngốc như thế này

Tất nhiên là cái tình tiết quá quen thuộc trong ngôn tình máu chó chính là phải chịu trách nhiệm đã đổ lên đầu cô. Tịnh Kỳ cô phải lấy anh làm chồng

Thật ra thì anh ngoại trừ ngốc quá mức, hay quên thì cái gì cũng tốt

Đẹp trai có, nhiều tiền có, đáng yêu có, nghe lời có

2 người họ cứ thế sống với nhau hoà thuận được 3 tháng rồi

[....]

Nửa đêm

Tịnh Kỳ đang ngủ thì bị anh lôi dậy

“Vợ ơi. Vợ, vợ. Dậy Triết bảo cái này”

Cả ngày phải làm việc mệt mỏi cộng thêm hôm nay công việc có chút không thuận lợi nên cô liền nổi cáu

“Cái gì đấy? Anh có đề cho tôi ngủ không?”

“Vợ làm cái này với Triết thì vợ ngủ tiếp”

“Cái gì?”

Tịnh Kỳ mơ mơ màng màng nhìn vào màn hình điện thoại trên tay Minh Triết. Đó là hình ảnh 2 người nam nữ đang hôn nhau nồng nhiệt

“Ủi giời. Vì mỗi cái này mà anh dựng tôi dậy để làm há?”

Mình Triết tròn xoe đôi mắt ngây thơ nhìn cô

“Đúng rồi đúng rồi. Triết muốn làm thử như thế”

“Thế thì làm “

Nói rồi Tịnh Kỳ dè lên người anh, áp đôi môi đỏ của mình lên môi anh, chiếc lưỡi nhỏ xinh xâm nhập vào miệng anh

1 phút trôi qua

Mình Triết đang hưởng thụ được hôn thì thấy cô gái trong lòng im lặng. Mở mắt ra thì thấy cô đã ngủ mất

Anh cười dịu dàng đặt cô xuống giường, trong đầu trầm nghĩ. Không ngờ dễ dàng vậy, sau này phải ra tay mạnh hơn mới được

Vừa nghĩ tên nào đó vừa mở ra vài trang web phim đen trên điện thoại cười hi hi một mình

[...]

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Hai người kia ngồi trong kia rồi lâu. Cô cũng gần như quên bém mắt chuyện này thì lúc cần tìm anh có chút chuyện thì liền đứng bên ngoài nghe thấy hai anh em nhà này lại cãi nhau đúng là tình cảm nhìn bên ngoài tốt vậy mà tại sao cứ gặp nhau lại cãi nhau. Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được. Cô không muốn nghe lén nhưng mà chân không thể không bước tới bên cánh cửa kia. Đây không phải nhà của hai người bọn họ nên cô cảm thấy là bản thân mấy câu chữ kia tự lọt vào tai cô chứ thật sự không phải là cô nghe lén.

"Em về đi, hiện tại anh không muốn nói chuyện với em."

"Anh, anh thật sự chỉ xem là em gái thôi sao? Em không tin, em tin chắc rằng anh cũng có tình cảm với em."

"Anh có bạn gái rồi cần phải nói với em bao nhiêu lần nữa."

"Cái cô thư ký kia sao? Chắc lại trèo lên giường anh để muốn được trèo cao chứ gì?"

"Em nghĩ anh là một người như vậy sao? Ai cũng có thể lên giường được à?"

"Em không biết, em yêu anh thật sự yêu anh. Tại sao anh không thể yêu em cơ chứ."

"Chúng ta là anh em."

"Nhưng không cùng chung huyết thống máu mủ. Em là con nuôi, vì vậy em yêu anh có được không?"

Cô đứng phía ngoài như trời trồng cô thật sự không biết bản thân mình vừa rồi đang nghe cái gì vậy. Em yêu anh, em thật sự yêu anh. Loạn luân thật sự loạn luân rồi. Anh em ruột yêu nhau chẳng lẽ trên đời này hết dần ông thì. Câu sau thì em là con nuôi, em và anh không phải anh em cùng huyết thống. Cô có phải nghe những thứ không nên nghe rồi hay không? Mặc dù hai người họ thật sự không phải anh em ruột nhưng mà trên pháp luật họ vẫn là anh em có năng kia rồi cuộc đang nghĩ cái gì vậy. Cô biết ngay mà với cái giác quan thứ sáu của phụ nữ thì không thể sai được, cô biết ngay là cái gia đình mà. Cái chuyện này mà truyền ra ngoài thì gia đình anh sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Cái chuyện anh em yêu nhau là cái chuyện thế giới không chấp nhận được nhất. Nhưng mà anh em yêu nhau thật sự rất kích thích. Nghe tiếp, đã nghe thì nghe cho chót.

"Nhưng thế nào đi chăng nữa thì trên pháp luật chúng ta là anh em không thể thay đổi điều đó."

"Em hỏi luật sư rồi, mặc dù hơi khó khăn nhưng mà thật sự không phải là không giải quyết được."

"Ngay cả chuyện này em cũng đi hỏi luật sư rồi, bản thân em có cần mặt mũi nữa không đấy."

"Em không cần, em chỉ cần anh."

"Nói đi nói lại chuyện này thật sự không thể."

"Không cần danh ngôn chính thuận chúng ta yêu đương lên lút cũng được vì anh em bằng lòng." Cô ta vừa nói vừa khóc thút thít. Anh nhìn ánh mắt tức giận nhìn cô ta. Nhưng chẳng được bao lâu ánh mắt kia liền chuyển sang phần nộ. Bởi vì đưa em gái này của anh ta cỡi quần áo ngay trước mặt anh. Cô ta không biết rằng là trong phòng có camera cũng may là camera phòng này do anh quản lý. Anh phần nộ nhìn đưa em gái của mình. Không kìm được liền tát nó một cái.

"Mặc đồ nhanh lên cho anh, anh thật sự không muốn đánh em một cái nữa để em tỉnh đâu."

"Em mặc kệ, em chính là muốn làm như thế này cho anh nhìn đấy, em không tin là anh không có phản ứng của anh." Anh không thể tin rằng đưa em gái của mình lại càng ngày làm mấy cái chuyện đồi bại như thế này được.

"Anh nói cho em biết, nghe cho rõ đấy. Em là em gái anh, anh với em là không thể. Nếu em không phải là em gái anh thì em cũng phải là kiểu mẫu người anh thích. Nên em thức tỉnh đi có được không. Chẳng lẽ em còn phải nói rõ là anh không thích em. Anh đối với em đơn giản chỉ giống như anh trai đối với em gái. Không có một chút tình cảm nào khác. Em nên nhớ không nên lầm tưởng giữ tình yêu là tình thân. Anh vào em mãi không không thể. Còn bây giờ em mặc quần áo vào."

Anh mở cửa phòng tức giận đi ra thì đúng lúc cô bị trật chân mà ngã vào. Mặt anh đã giận cho đó rồi bây giờ còn đỏ hơn.

"Tôi không phải là nghe lén mà là đưa tài liệu, anh đừng có hiểu lầm." Anh nhìn cô không nói gì, anh đứng cô vẫn còn nằm bất động giữa sàn. Bên kia Hạ Linh vẫn còn đang sửa soạn lại quần áo. Tất nhiên cảnh tượng này cô cũng đã thấy rồi. Cô thậm chí đồ không biết xấu hổ. Không biết có phải anh đã nghe rồi hay không mà mặt liền giãn ra còn có ý muốn cười. Thấy cô nằm bất động lâu như vậy không chịu dậy anh không nhịn được liền hỏi.

"Còn không đứng dậy."

"Em bị trật chân rồi không có đứng được." Ai bảo cô không muốn đứng dậy cái tình cảnh này ai cũng muốn chuồn đi cho nhanh, nhưng mà cô thật sự bị trật mất cả chân rồi. Còn nữa vì ngồi hóng chuyện lâu quá nên chân cũng tê luôn rồi. Tư thế nằm trên sàn nhà này đối với cô cũng chẳng dễ chịu một chút nào.

Anh nghe thấy vậy liền cười ra tiếng rồi bế cô quay trở lại phòng nghỉ mặc kệ cô ta đứng đó.

* * *

Chúc mừng năm mới.

Good bye 2019, 2020 hello

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51

Cái tình cảm anh em thật sự rất cầu huyết nhưng thật sự cũng rất kích thích. Trong đầu cô một chuỗi suy nghĩ nhảy ra. Nếu như anh đồng ý cô em của mình thì sao nhỉ? Hai người họ sẽ yêu nhau trải qua sự ngăn cản của gia đình. Văn văn và mây mây ngay cả tương lai của hai người kia như thế nào cô cũng nghĩ ra luôn rồi.

" Mẹ, nếu như người em có tình cảm với anh thì mẹ nghĩ sao? Cái tình cảm nam nữ á không phải cái tình cảm anh em bình thường đâu."

" Chưa từng nghĩ tới, cái quan hệ loạn luân kia sẽ không bao giờ được chấp nhận đâu. Không phải chứ!! Không phải là mày có cái suy nghĩ kia chứ? Cái phải mày độc thân lâu quá nên bây giờ hờ hỏ luôn không?" Mẹ cô vừa ngồi xem tivi vừa cắn hạt dưa trả lời cô, nhưng dừng như trả lời được một lúc thì hiểu ra có cái gì đó không ổn nên nhảy dựng lên.

" Không có, không phải con chỉ đột nhiên nghĩ tới nên hỏi vậy thôi. Con đâu có anh đâu, mẹ nghĩ đi đâu vậy."

" Vậy thì được, tốt nhất đừng có làm mẹ mày lo."

" Nhưng mà mẹ ơi, ngay cả anh trai nuôi cũng không được ạ. Không cùng máu mủ ấy nhưng mà lại nằm trong họ khẩu ấy."

" Không được chính là không được, không có máu mủ nhưng là anh em hợp pháp cũng không được. Nếu mày có cái suy nghĩ không chính đáng ấy thì bỏ ngay cho mẹ, nếu để mẹ biết được thì mẹ đánh chết mày. Nghĩ cũng đừng có nghĩ nữa." Mẹ cô tức giận đi vào phòng, khi nghe thấy cô nói vậy thì tâm bà đột nhiên lo lắng. Lục trí nhớ thử xem mình còn có đứa con nuôi nào không, con nuôi không có nhưng mà con anh em chú bác họ hàng thì cũng không thể bỏ sót. Phải cắt đứt cái suy nghĩ không ra gì của con mình ra khỏi đầu.

Ngày hôm sau, không ngoài dự đoán của cô. Tầm ba rưỡi chiều cô nàng thân yêu của anh lại tiếp tục tới công ty. Tiếp tục lấy lòng tất cả mọi người trong phòng ngoại trừ cô. Chỉ là cô ấy không tới tìm anh mà lại tới tìm cô.

" Chị Dục Ân, em có chuyện muốn nói chuyện với chị ạ."

" Có chuyện gì sao? Em nói đi, chị nghe." Nghe cái giọng ngọt chảy nước của cô ta thì cô thật sự không muốn nghe chút nào.

" Ở đây hình như không tiện lắm thì phải chúng ta tới công ty đối diện của công ty đi." Cô ta vừa nói vừa ra về nũng nịu với cô. Cô thật sự không có nuốt nổi, hôm qua không phải vừa mới bảo là không thích cô hay sao? Bây giờ cái giọng điệu như thế này thì ai tin được cho nổi. Cô cũng chẳng phải mấy người đàn ông hám sắc mà động lòng trước điệu bộ làm nũng của cô ta. Cô hít sâu một cái, gượng mỉm cười nói với cô ta.

" Xin lỗi em nha, bây giờ chị thật sự còn nhiều công việc chưa xử lý nên thật sự không có thời gian. Nếu không thì hôm sau nói cũng được."

" Chẳng phải còn có chị ấy ở đây hay sao?" Cô ta vừa nói vừa đưa tay chỉ về phía Ý Vãn. " Chị yên tâm đi một chút nữa em sẽ nói cho anh trai hộ giúp chị anh ấy sẽ không phải trách phạt chị đâu." Cô ta nói xong liền nở một nụ cười ngọt ngào. Cô thì không biết bày ra vẻ mặt gì nhìn cô ta. Cô ta chẳng lẽ không biết nhìn mặt cô mà đoán. Không thấy cô đang từ chối hay sao?

" Cái này em không cần phải bận tâm, không phải anh ấy sẽ trách phạt hay không, bây giờ nếu chị bỏ việc đi chơi cả buổi chiều thì chắc chắn anh ấy cũng sẽ không nói gì chị là công việc còn rất nhiều, một mình cô ấy làm không hết toàn là công việc cần phải xử lý xong trong hôm nay." Cô nhẹ nhàng nói ra, giống như rằng anh không mắng cô là điều đương nhiên. Còn cô ta nghe thấy vậy thì nụ cười càng ngày càng cứng ngắc. Nhưng nhìn vẫn chưa tới mức bị đá kích dẫn tới mất hết lý trí.

" Chẳng lẽ chị không thích em đến vậy sao? Em không có làm gì chị hết mà." Cô ta còn chưa nói xong thì trên mặt còn vương mấy giọt lệ, mấy người gần đó đều quay lại nhìn cô, như rằng cô đang ức hiếp con gái nhà lành.

" Làm gì có, em như thế này ai cũng sẽ thích chứ. Chỉ là công việc còn chưa xử lý xong." Ai cũng sẽ thích em đấy nhưng trừ chị.

" Em thật sự có chuyện muốn nói với chị, về đứa con gái đáng quý của chị." Câu nói phía trước nhẹ nhàng bao nhiêu thì phía sau đáng sợ bấy nhiêu. Khi nghe cô ta nói xong thì cô có chút giật mình, cô không ngờ cô ta lại điều tra toàn bộ về cô. Nhưng cô vẫn bình tĩnh nở một nụ cười nhìn cô ta.

" Ô, được thôi chị cũng không ngại. Đi thôi."

Cái gì đến cũng sẽ đến chỉ là đến trước hay đến sau thôi.

" Có chuyện gì em nói đi."

" Chị biết rồi còn giả vờ?"

" Tôi không có nhiều thời gian, có gì thì nói thẳng ra."

" Anh ấy biết chị có con không? Đúng là một cáo già có con rồi còn đi quyến rũ anh ấy. Chị không sợ treo cao ngã xuống sẽ rất đau hay sao? Chị nói xem cần bao nhiêu tiền. Loại người như chị tôi gặp nhiều rồi."

" Tiền? Không phải ở bên anh ấy còn có nhiều hơn hay sao?"

" Đúng là cáo già, anh tôi không biết vì sao lại đi yêu một con người như chị."

" Tôi chính là hồ ly tinh đấy? Làm sao?"

" Đúng là mặt dày, cần bao nhiêu tiền để cắt khỏi anh tôi."

" Đây là thái độ của em chồng nên có với chị dâu hay sao?"

" Chị dâu? Đúng là vọng tưởng, tôi cho chị xem một cái." Vừa nói cô ta vừa lấy điện thoại bấm vừa một dãy số. Một lúc sau thì bên kia truyền đến tiếng nói trẻ con.

" Mẹ, Hạ Nhi sợ ở đây tối lắm. Con sợ!"

" Cô, cô tại sao lại làm ra được những chuyện như vậy."

" Nếu cô rời khỏi anh tôi thì đứa bé không sao, chuyện của cô cũng sẽ không bị bại lộ. Thế nào?"

Tâm cô dường như cũng gọn sóng nhưng theo Hạ Nhi nói thì cô ta còn chưa làm hại con bé.

" Hừ, đúng là ngu ngốc. Cô làm tất cả mọi chuyện như thế này bởi vì cái gọi là tình cảm không có kết quả của anh em cô?"

" Làm thế...nào...o cô lại...biết."

" Cô không cần biết, với lại lần sau muốn điều tra một người thì điều tra cho kĩ càng vào. Nhờ đầu đứa bé cô vừa bắt lại chính là con ruột của anh cô thì sao?" Cô không nói gì nữa đứng dậy đi ra khỏi cửa. Vừa đi vừa gọi điện cho anh.

" Ân Nhất chết tiệt anh tìm con cho tôi. Em gái yêu quý của anh đưa con tôi đi mất rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Tám giờ tối tại nhà họ Ân như nổi lên một cơn vũ bão. Cô cũng có mặt tại lúc đó.

" Hạ Linh, tìm được con bé chưa."

" Vẫn chưa ạ."

" Tại sao những chuyện mất hết tính người như thế con bé cũng làm được." Mẹ anh dừng như khóc thét lên, đến ông nội và ba anh vẫn nổi giận đùng đùng chỉ một mình anh vẫn ung dung thản nhiên. Cô không biết có phải anh không có nhân tính hay không mà đến con trai mình bắt cóc anh cũng bình thản như vậy. Mất cô bấy giờ vì khóc mà sung húp, cả cơ thể cứ mềm nhũn cô còn chưa dám nói cho mẹ sự bà lại tăng huyết áp. Nhiều lần cô muốn đi tìm con nhưng lần nào cũng bị anh giữ lại và bắt đầu nói lý lẽ.

" Tôi hiểu con bé, con bé làm những chuyện này đều là nhất thời nó sẽ không làm hại gì con bé đâu. Với lại bây giờ cô đi tìm thì biết tìm con nơi đâu." Nhìn anh có vẻ bình thản nhưng tim anh cũng run lên rồi làm sao không sợ cho được.

" Anh hiểu được con bé bao nhiêu mà lại nói như vậy. Anh chưa nghĩ tới câu khi con người yêu vào cũng đều sẽ mù quáng hay sao, không có chuyện gì là không thể. Còn nữa đi đâu tìm cũng được còn hơn là ngồi đây tôi thật sự không ngồi nổi." Anh và cô đã tìm rất nhiều nơi rồi nhưng không tìm được nên bọn họ mới bắt lực về đây. Anh nhìn cô cũng không nói gì bởi anh biết bây giờ nói gì cô cũng sẽ không nghe. Anh đã báo cảnh sát rồi họ có quan hệ với ba anh nên mọi chuyện cũng khá dễ dàng. Anh cầm điện thoại lên bấm vào một dãy số bên kia liền bốc máy.

" Anh, em sẽ không làm gì con bé đâu. Em chỉ đưa con bé đi chơi thôi. Nhìn con bé rất giống anh."

" Anh tin em. Nhưng về sau một chút." Cô ta hiểu anh bảo về sớm một chút thật ra là đưa con bé về sớm một chút.

" Anh yên tâm, mười lăm phút nữa em sẽ về tới nhà."

Cả gia đình đều nhìn vào điện thoại của anh bao gồm cả cô. Họ gọi biết bao nhiêu cuộc rồi nhưng cô ta chưa từng bốc máy thậm chí là tắt máy.

" Còn bé sắp về rồi." Câu nói của anh vừa thốt ra thì mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, ai cũng sợ cô ta làm chuyện dại dột. Hồn cô đang treo trên không trung cũng trở về. Trong lòng cô đã từng nghĩ tới tình trạng xấu nhất rồi. Cũng không biết cô nâng kia mù quáng tới mức nào mà có thể làm ra những chuyện như thế này. Từng giây từng phút trôi qua cô cảm thấy giống như cả thế kỉ. Cô đứng ngồi không yên cứ một vài phút là đưa mắt nhìn ra cổng một lần. Tất nhiên là bị anh chú ý tới.

" Yên tâm đi, không sao đâu thả lỏng một chút." Nói cô thả lỏng thì làm sao cô làm được hiện tại cô còn chưa biết con mình ra sao có bị thương hay không. Cô cũng không có tâm trạng đối co với anh. Sau đó anh còn nói với cô mấy câu nữa nhưng cô lại không nghe rõ. Mười lăm phút của cô ta nhưng hiện tại cô đợi dài cả cô rồi. Sau đó cũng chẳng biết qua bao lâu cô cũng không nhìn đồng hồ thì thấy một chiếc xe đi vào cổng, cô còn chưa kịp định hình thì ba mẹ, ông nội đã chạy ra ngoài. Cô có thể đoán ra rằng đây là chiếc xe của ai nên cô cũng lập tức chạy ra còn anh vẫn luôn đi sâu cô.

" Ôi, cháu của bà. Có làm sao không? Có bị thương ở đâu không?" Hạ Nhi vừa xuống xe thì bị cái ôm của bà nội làm hoảng hốt. Con bé định hình lại thì liền khóc đòi mẹ.

" Mẹ, Hạ Nhi muốn ôm ôm." Cô chạy lại nhìn con của mình một lượt, từ đầu tới chân không có một vết thương nào thì nước mắt ở hốc mắt liền tuôn ra.

" Hạ Nhi ngoan, cô không sao chút." Cô bé dường như không hiểu chuyện gì xảy ra đôi mắt tròn xoe đáp.

" Dạ? Con có làm sao đâu lúc này cô này còn dẫn con đi ăn rất nhiều món ngon, đưa con đi ăn kem nè còn có đùi gà còn có bóng ngô còn nhiều nữa cơ cô ấy còn cho con đi công viên giải trí nữa con chơi rất vui luôn." Nhìn thấy con cô nở nụ cười cô cũng nở nụ cười.

" Con không sợ là cô ấy sẽ bắt cóc con rồi bán đi sao?"

" Không sợ, con chính là anh hùng cơ đấy còn bảo cô ấy là bạn của mẹ nữa mà nên con mới không sợ." Anh đứng một bên từ lúc này không nói gì liền lên tiếng.

" Con là anh hùng nhưng nếu lần sau có người lạ muốn con lên xe cũng đừng có đi nha kể cả họ nói là bạn của mẹ con nha." Hạ Nhi gật đầu như hiểu ý. Mọi người trong nhà mắt đều hiện ý cười dù sao không sao là tốt rồi.

" Nhưng mà mẹ ơi, nếu họ cho con kẹo cũng không được lấy nha."

" Vâng ạ."

" Vậy nếu họ cho con một gói kẹo rồi bảo con lên xe thì con nói thế nào."

" Chú ơi, cháu không đi đâu. Nếu chú cho cháu hai gói thì cháu đi." Mọi người trong nhà được một phen chọc cười, tạm thời không ai để ý tới Hạ Linh cả.

" Không được cho bao nhiêu cũng không lấy không đi. Nếu muốn ăn về mẹ mua cho."

" Vâng ạ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Sau cái vụ kia, cô không rõ lắm nhưng hình như là cô nàng Hạ Linh kia quay trở về Mỹ học tập thi phải. Chuyện nhà anh thế nào thì cô cũng không rõ ràng. Cứ thế thời gian cứ trôi qua bây giờ cô cũng hai mươi tám tuổi luôn bị mẹ thúc dục kết hôn.

"Mày có kết hôn hay không hả? Chẳng lẽ định ở thế cả đời nuôi con."

"Con cũng đang có suy nghĩ như vậy dù gì chưa chồng mà đã có con như con cũng không dễ kết hôn mà."

"Vậy bố đứa bé, kết hôn với nó cũng được mà."

"Voi không có tới, nghĩ con cũng chưa từng nghĩ tới." Cái này cô không có nói sai phần lớn đều là vì Hạ Nhi cho nên họ mới có thái độ với cô không quá gắt. Mẹ cô cũng thờ dài bất lực nhìn cô. Cô chính là chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ kết hôn. Cô thật sự khi kết hôn rồi thì Hạ Nhi sẽ có một gia đình hạnh phúc. Cô biết rằng là con bé luôn khao khát tình yêu thương của cha. Nhưng hiện tại cô thật sự không biết làm thế nào.

"Mẹ nói con nghe, con nghĩ thử xem thanh xuân con gái được bao nhiêu. Con cũng nên tìm một mái ấm gia đình hạnh phúc riêng cho bản thân mình rồi. Dù thế nào mẹ cũng chấp nhận. Còn nếu bố đứa bé vẫn vậy thì không cần, con sẽ tìm được người tốt hơn."

"Con biết rồi, lúc nào tìm được người thích hợp con chắc chắn sẽ thử xem. Nên đừng vấn đề này lại được chưa?" Cô hiểu tâm trạng của mẹ mình chứ mẹ sợ rằng cô sẽ bị người đời phi báng. Nhà cô một người goá là đã đủ lắm rồi bà không muốn rằng con bà sẽ ở goá như bà. Cô biết mẹ lo lắng cho cô, cô người mẹ nào không mong muốn con mình hạnh phúc cơ chứ. Bố cô đã chết trong một tai nạn xe. Gần mười năm rồi cô vẫn không biết được rằng rốt cuộc vụ tai nạn đó là như thế nào. Bởi vì nồng độ cồn trong máu lúc đó của bố vượt quá mức cho phép nên họ chỉ rút ra kết luận rằng là một vụ tai nạn bình thường. Nhưng toàn bộ dữ liệu về tai nạn đó đều không tìm được, một chút manh mối cũng không có. Hôm nay cô đi làm lại nhận được điện thoại của một người bạn thân của bố cũng đồng thời là một cảnh sát năm xưa điều tra vụ án này.

"Alo, cháu bây giờ có rảnh không?"

"Chú Hoa ạ, cháu rảnh có việc gì chú nói đi."

"Vụ án của bố cháu có manh mối rồi. Cháu tới sở cảnh sát ngay đi." Cô nghe xong thì cả thân cứ đờ, tim như chấn động. Mười năm rồi, mười năm rồi bây giờ vụ án lại được lật lại. Cô vẫn còn nhớ hình ảnh ba cô hôm đó cả người đều là máu me. Chỗ nào trên người cũng bị thương ngay cả đôi môi hay mỉm cười cũng bị trầy xước. Mẹ cô khi nhận được tin không ăn không uống mấy ngày liền tâm trạng cứ lên xuống thất thường, nước mắt không bao giờ ngừng lại, đôi mắt lúc nào cũng ướt át. Bây giờ vậy mà lại nhận được tin này, cô làm sao bình tĩnh cho được.

"Chú ơi, vụ án của bố cháu thế nào rồi ạ." Đối mặt với gương mặt đầy nếp nhăn kia, cô cũng nhận thức được rằng thời gian đã trôi qua rất nhanh rồi. Nếu như bố cô còn sống có phải bây giờ khoẻ mạnh ông cũng xuất hiện rất nhiều nếp nhăn rồi không.

"Dục Ân, cháu phải bình tĩnh nghe chú nói. Vụ án của bố cháu đơn thuần không phải là một tai nạn bình thường. Cũng không phải là do lái xe không cẩn thận nên đâm vào làn chắn. Hôm nay có một chiếc USD được gửi tới nhà chú nhưng lại không có địa chỉ người gửi. Trong đó chính là đoạn cắt từ chiếc camera trên đường ngày hôm đó nhưng mọi thứ quá mờ. Nên chú không thấy rõ, cháu xem thử xem có nhìn ra được gì không?"

"Chú nói vậy có nghĩa là chỉ có chú và cháu biết chuyện này? Nếu vậy chú cứ giữ im lặng cho cháu xem như chưa có chuyện gì được không ạ."

"Được. Nhưng cháu định làm gì?" Thấy vẻ mặt cô khó xử nên ông đành nói tiếp. "Nếu như không thể nói thì thôi chú sẽ không ép."

Ông mở đoạn video kia ra. Từ đầu tới cuối cô đều nhìn chăm chăm vào màn hình. Hình ảnh không được rõ ràng nhưng cô có thể thấy được người lái xe là một người đàn ông. Khi ông ta gây ra tai nạn thì xuống xe nhìn một chút sau đó lại lên xe bỏ chạy. Hình ảnh bố cô nằm đó thoai thóp khiến cô không cầm được nước mắt, khoé mắt liền đỏ ửng. Nếu như ông ta đưa bố cô tới bệnh viện có lẽ ông ấy sẽ không chết thảm như vậy. Hình ảnh chiếc xe ô tô lướt qua cô cảm thấy có chút gì đó rất quen thuộc. Nhưng lại không biết nhìn thấy chúng ở đâu rồi."

"Chú, chú có nhìn rõ biển số xe này không ạ?"

"À, chú đã làm rõ lên nhưng mà chỉ có đuôi sau chứ không lấy được hết cả biển. Chờ chú chút, là 58P2 còn có một số nữa nhưng không xem được." Chính xác là cô từng nhìn thấy chiếc xe này ở đâu đó rồi. Xem xem rốt cuộc là ở đâu.

"Chú ấy từ lâu đã không lái chiếc xe này rồi, nó là điều tối kị của chú ấy."

Là ông ta?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: End

"Chào chú, hôm nay cháu hẹn chú ra đây không làm lỡ thời gian của chú chứ."

"Không sao, không sao chú già rồi cũng muốn ra ngoài chút nhưng vẫn chưa có lý do để ra ngoài đúng lúc cháu gọi tới. Nhưng mà cháu gọi chú có việc gì không?"

"Chú biết Dục Hạo không?" Cô nhìn người đàn ông đối diện nở nụ cười, đôi mắt người bên kia đã đầy nếp nhăn, ánh mắt có ý cười. Nhưng khi câu hỏi của cô vừa cất lên thì mọi thứ như ngưng đọng lại, nụ cười tươi rói trên môi trở nên cứng ngắt. Cô lại nói tiếp. "Chú vẫn chứ biết cháu là ai sao? Dục Ân con gái của Dục Hạo. Trợ lý của con trai bác Ân Nhất."

"Haha." Ân Khải nở nụ cười. "Biết chứ, biết chứ sao chú lại không biết cháu là trợ lý của Ân Nhất. Chúng ta còn gặp nhau rồi mà."

"Không có, cháu chỉ muốn hỏi chú, chú biết Dục Hạo hay không mà thôi?" Cô dừng một lúc rồi lại nói tiếp. "Mười năm trước tại đường Lê Ninh xảy ra một tai nạn xe. Người bị đâm chết là bố cháu. Có lẽ vấn đề này chú rõ hơn cháu ấy nhỉ."

"Cháu nói cái gì vậy chú thật sự không hiểu."

"Không hiểu? Vậy cháu sẽ cho chú hiểu. Mười năm trước trên đường Lê Ninh, một chiếc xe ô tô mang biển số 89***58P26 và một chiếc xe máy đã đâm vào nhau, nguyên nhân là do hai chiếc xe cùng vượt đèn đỏ bên cạnh đó người lái xe máy còn uống rượu. Sau khi tai nạn xảy ra người lái xe ô tô cũng đồng thời bỏ chạy. Cùng chiếc xe đó, biển số đó ngày hôm Hạ Nhi bắt tích cháu đã thấy ở nhà chú. Vợ của chú cô ấy còn bảo rằng đó là chiếc xe của chú và chú đã lâu không lái chiếc xe đó còn nói đó là điều cấm kị của chú. Phải không chú Ân Khải?"

"Sao cháu lại biết những chuyện đó. Nhưng có vẻ cũng không còn quan trọng nữa, chuyện hôm đó chú sai chú xin lỗi. Nhưng năm qua chú đều sống trong dằn vặt chú vẫn luôn canh cánh trong lòng chú nhiều lần muốn nói cho cháu biết. Hôm cháu xuất hiện ở nhà chú chú rất ngạc nhiên. Hôm đó chú rất muốn nói sự thật cho cháu biết nhưng chuyện hôm đó thật sự rất lộn xộn nên chú còn chưa kịp nói. Chú không cầu xin cháu và mẹ cháu tha thứ chỉ là...chú thật sự xin lỗi cháu." Khi nghe câu thừa nhận chính từ miệng ông ấy cô không còn vẻ bình tĩnh ban đầu.

"Chú, cháu chỉ muốn hỏi một điều là. Tại sao hôm đó chú không cứu bố cháu. Nếu như chú cứu bố cháu, có thể ông ấy vẫn còn sống cũng có thể cháu sẽ nhìn thấy ông ấy một lần cuối, ông ấy cũng không chết thảm như vậy." Nói xong, cô im lặng một lúc lâu nhưng vẫn không nhận lại được câu trả lời. Từ đầu đến cuối vẫn là sự im lặng. Bây giờ cô mới cười khẩy.

"Có phải vì cái con đường làm quan của chú đúng không? Vì cái gọi là danh lợi phải không? Cuối cùng thì vẫn là bị tất cả mọi thứ chi phối. Chú yên tâm cháu hôm nay chỉ muốn hỏi chú một số điều vụn vặt thôi. Vụ án này cháu cũng sẽ không lật lại, chú cứ yên tâm. Dù gì bố cháu cũng sai một phần. Cháu xin phép." Cô nói xong liền đứng dậy, cô thật sự không thể tiếp tục ngồi xuống nói chuyện được nữa.

"Dục Ân, chú thật sự xin lỗi cả cháu và mẹ cháu nếu như có chuyện gì khó khăn cứ nói cho chú, chú sẽ giúp đỡ bằng mọi cách."

Cô chỉ im lặng không nói gì bởi vì gọi chú đã là sự tôn trọng cuối cùng cho ông ấy rồi. Cô chỉ muốn bỏ dưới chín tuổi có thể vui vẻ, việc này dừng lại ở đây xem như tích đức. Việc này có đảo lại thì bố cũng không trở về.

Sau lần đó cô cũng nộp đơn từ chức mà không ai biết nguyên do là gì, cô cùng mẹ với cả đứa con của cô ra nước ngoài. Về sau cũng không ai biết như thế nào. Cô và anh xem như có duyên không nợ. Nợ bố mẹ mắc phải con cái gánh. Thật ra thì rồi đi có lẽ là cách tốt nhất cho cả tất cả mọi người. "Cô từng thích anh, nhưng anh thích cô hay không thì cũng chẳng còn quan trọng nữa. Vốn dĩ thanh xuân là để bỏ lỡ." Cô đã gặp quá nhiều rắc rối có lẽ rằng sau này cô sẽ tìm được bến đỗ hạnh phúc cho bản thân.

* * *

Thật sự muốn HE lắm nhưng mà thật sự không biết thế nào nữa. Nên tui cũng đổi tên truyện luôn rồi. T_T

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Thiếu

Thời gian vừa rồi anh có chuyện đột xuất nên mọi quyền trong công ty đều được giao cho phó giám đốc. Bao gồm việc duyệt đơn nghỉ việc của cô, anh ta cũng dám làm. Cô bỏ đi một lần nữa cô rơi vào khủng hoảng. Những bài ca không có điểm dừng của bà mẹ cùng với sự giận dữ của ông nội. Anh thật sự không biết vì sao cô lại bỏ đi. Cho đến khi bố anh hẹn tất cả mọi người trong nhà bảo bố cần chuyện quan trọng phải nói.

"Mọi người còn nhớ vụ tai nạn năm xưa không?"

"Vụ tai nạn đó làm sao? Chuyện đã qua rồi nên đề nó qua đi không phải sao?"

"Con bé chính là con gái của người chúng ta hại chết trong vụ tai nạn."

"Con bé nào?? Không phải..."

"Như tất cả mọi người suy nghĩ đây. Nợ này xem như Ân Nhất bỏ giao cho con trả nhé!"

Bây giờ mọi người trong nhà mới vỡ lẽ. Thật sự anh không ngờ rằng mọi chuyện lại như thế này. Anh đã từng vì cảm thấy khoảng cách từng nhà quá xa. Anh từng vì oán hận sao thế giới này lại lớn như vậy làm anh tìm cô mãi cũng không thấy nhưng bây giờ anh mới biết thì ra trái đất này rất bé cũng rất tròn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về, Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Chỉ có một điều anh không nghĩ rằng là mẹ của cô lại liên lạc với anh.

"Ân Nhất, mẹ biết chuyện giữa các con rồi. Mẹ không ngăn cản nổi nó. Nhưng mà chuyện gì đã qua rồi thì qua đi. Hạnh phúc của các con quan trọng hơn. Để nó bình tĩnh một thời gian đã thì hãy đi tìm nó. Hiện tại mẹ và nó đang ở Hồ Chí Minh. Địa chỉ cụ thể thì mẹ sẽ gửi lại sau." Khi nghe thấy mẹ cô nói đột nhiên anh hơi xúc động. Ít nhất bây giờ anh không cần phải lo lắng làm thế nào để lấy lòng mẹ vợ của mình.

"Con cảm ơn bác. Nhưng mà cô ấy và Hạ Nhi thế nào rồi ạ. Cuộc sống của mấy người có gặp bất trắc gì không. Nếu có cứ thông báo với con biết một tiếng."

Mẹ cô nhìn điện thoại rồi thở dài nói:

"Vẫn ổn thôi chỉ là nó đang đi tìm việc nhưng có vẻ là không ổn. Còn Hạ Nhi vẫn tốt."

Nghe bà nói vậy anh liền thăm thò dài nhẹ nhõm. Còn đang định tắt máy thì đột nhiên bên kia một giọng trẻ con vang lên.

"Bố ơi, lúc nào bố mới đón tụi con đây ạ. Con nhớ bố chết đi được. Mẹ không có đưa con đi ăn đồ ăn ngon."

"Hạ Nhi ngoan, nhớ nghe lời mẹ không được làm mẹ lo lắng hiểu chưa. Bố hiện đang rất bận lúc nào rảnh bố sẽ đưa con đi chơi được không?"

"Vâng ạ, con biết rồi. Bố nhớ chăm sóc tốt cho sức khỏe. Con phải đi ngủ rồi bố cũng ngủ sớm đi. Còn nữa nhớ làm lành với mẹ." Nói xong liền tắt máy rồi trên mặt hiện lên một vẻ mặt của bà cụ non.

"Đúng là người lớn làm không yên tâm mà. Cứ phải mình ra tay mới được à."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Cuồng Thê: Phu Nhân Đã Trở Về*, *Con Gái Làm Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.